

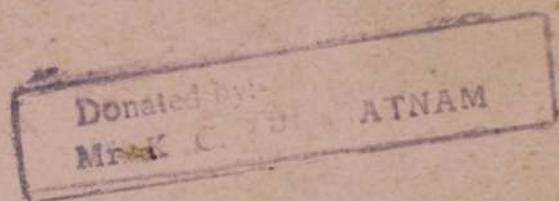

சிவஞானத் தமிழ் மலர்

238
PUN

திருப்பெருகு சைவ மகாநாடு

1967

சைவ கலை சங்கம்
புங்குடுதீவு.

SAIVA KALA SANGAM
NGUDUTIVU.
University of Jaffna

238
THI

87276(AR; MAIN)

2007

புங்குடுதீவு மக்களுக்கு புத்தாண்டு வாழ்த்து!

உங்கள் தேவைகளுக்காகச் சேவையின்து வருவது

புங்குடுதீவு மனியம் ஸ்ரோர்ஸ்

பல்லாண்டு காலமாகப் பலராலும் பாராட்டப்படும்
சிறந்த வர்த்தக நிலையம்

புங்குடுதீவு மனியம் ஸ்ரோர்ஸ்

பலசரக்கு, புடைவை, சாய்ப்புச்சாமான்கள்,
கட்டிட உபகரணங்கள், தீந்தைகள், கோழித்தெளி,
மருந்துவகை, பாடசாலைப்புத்தகம், கொப்பி,
மற்றைய உபகரணங்கள்,
சயிக்கிள் உதிரிப்பாகங்கள் என்பவற்றையும்
இன்னுங் தேவையான அனைத்தையும்
மொத்தமாகவும் சில்லறையாகவும் நிதானமான விலைக்குப்
பெற்றுக்கொள்ளுக்கள்.

இலங்கைப் பெற்றேலியம் கூட்டுத்தாபனம்
இலங்கைப் பேப்பர் கூட்டுத்தாபனம்
வந்தோக உரிமை பெற்றுள்ள புங்குடுதீவு ஸ்தாபனம்
மனியம் ஸ்ரோர்ஸ் ஒன்றே

மனியம் அன் சன்ஸ்

புங்குடுதீவு.

187276

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

Donated by:-
Mr. K. C. KULARATNAM

University of Jaffna
187276

Library

187276

S. R. S.

ஜவுவி மாணிகையில்

- C. W. E. ஜவுவிகள்
- கைத்தறிப் புடைவைகள்
- ஸங்காமில் உற்பத்தி தீவிக்கள்
- மற்றும் உள்ளூர் தயாரிப்பிலான பட்டு பருத்தி துணிகள் யாவும்
வியாபாரிகள் மொத்தமாகவும்-சில்லறையாகவும்
எங்களிடம் நிதான விலைகளில் பெறலாம்

எஸ். ஆர். செல்லத்துரை

அங்கோரம் பெற்ற C.W.E. மொத்த, சில்லறை விற்பனையாளர்
216, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பானம்.

ஸ்டன் தயாரிப்புகள்

- பெனியன்
- ரி சேட்
- ஸ்போட்ஸ் சேட்
- ரெநி சேட்
- பேபி வெஸ்ட்
- கால் மேஸ்
(NYLON & COTTON)

லீடன் இன்டஸ்ரீஸ் லிமிட்டெட்
யாழ்ப்பானம்.

செந்தமிழ் வாழ்க!
யாழ் மேற்றல்
யாழ் உலோகத் தொழிற்சாலை
250, 252, K. K. S வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

TEL:- 7049 JAFFNA.

YARL METAL

‘அடைவு கடை’

P. K. பரமநாதன்

236, K. K. S. வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

T' Phone: 7158

T'Grams: NORTHIND

NORTHERN INDUSTRIES

Tyre Retreaders & Manufacturers of Rubber Goods.

உங்கள்டாங்குளை

உத்தரவாதத்துடன்
புதுப்பிப்பதற்கு!

நோர்தெண் இந்டஸ்ட்ரீஸ்

(டயர் நிரப்புபவர்கள்)

8/1, ஸ்ரான்லி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

சிவஞானத்தமிழ்மலர்

சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானம்
பவமதனை யற்மாற்றும் பாங்கினிலோங் கியஞானம்
உவமையிலாக் கலைஞானம் உணர்வரிய மெய்ஞஞானம்
தவழுதல்வர் சம்பந்தர் தாழுணர்ந்தார் அந்நிலையில்.

திருப்பெருகு சௌவமகாநாடு

1967

சௌவகலா சங்கம்

புங்குடுதீவு.

ஆரம்பம் : 1925.

‘மேன்மைகொள் சைவந்தி விளங்குக உலகமெல்லாம்?’

மலர்க்குழு:

சி. இ. சுதாசிவம்பிள்ளை (தலைவர்)

மு. ஆறுமுகன்

கு. வி. செல்வத்துரை

சி. ஆறுமுகம் (பொறுப்பாசிரியர்)

க. சிவராமலிங்கம்

வே. பொன்னம்பலம்

இ. பாக்கியநாதன்

நாவலர் பெருமான்

கை முந்தமி முந்தலை தூக்கிடச்
செய்ய புங்கை நகரினிற் சேவைகள்
செய்யுஞ் கை கலாசங்கச் செம்மலர்
தெய்வ நாவலர் திருமுன் படைத்தனம்.

பொருளடக்கம்

1. படைப்பு
2. வாழ்த்து
3. சைவகலாசங்கம்
4. முன்னுரை
5. 'நற்றமிழ்வல்ல ஞானசம்பந்தன்' வித்துவான் திரு. க. வெள்ளை வாரணார்
6. நாவலர் உகுத்த கண்ணீரில் முதற்றுளி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை.
7. 'பழியோரிடம் பாவமோரிடம்' வித்துவான் அம்பை இரா. சங்கரானர்.
8. சைவ சாதனங்கள் வித்துவான் அ. நடேசமுதலியார்
9. "மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம்" செந்தமிழ்மணி போன். கிருஷ்ணபிள்ளை
10. கடவுளை உணர்தல் க. தேவதாசன் B. O. L.
11. கங்கையிற் பாதி—கந்தனிற் பாதி "தமிழ்நாடன்"
12. தொண்டர் தம் பெருமை திரு. நா. முத்தையா
13. திருவிழாக்களின் திவ்விய தத்துவங்கள் சிவபூர் ஐ. கைலாசநாதக் குருக்கள்
14. சங்கத்தமிழில் சிவபரம்பொருள் புலவர் நா. சிவபாதசந்தரரூர்
15. சைவப்பெருந்தொண்டர் பசுபதிப்பிள்ளை பண்டிதர் மு. ஆறுமுகன்
16. புங்குடுதீவின் கல்விநிலை திரு. ச. வில்வரத்தினம்
17. சேக்கிழார் செந்தமிழ் வித்துவான் பொன். அ. கனகசபை
18. நயினை அமர் சிவசத்தி நற்பதங்கள் போற்றி பண்டிதர் நா. கந்தசாமி

19. திருமுறைகளுக்கு வழிகாட்டுந் திரு முறை
திரு. க. கணபதிப்பிள்ளை B. A.
20. "வாய்த்தது நந்தமக்கு ஈதோர் பிறவி"
வித்துவான் சி. ஆறுமுகம்
21. சைவப் பெண்களின் பலஸி
திருமதி க. தையல்நாயகி
22. எங்கே விரைகிறேம்?
ஆழத்துச் சிவானந்தன்
23. சேர். பொன். இராமநாதன் சமயப்பணி
திரு. ச. அம்பிகைபாகன் B. A.
24. 'ஓம்பீமாய தேவாய நம' — அறிவார் தொழில்
பண்டிதை த. வேதநாயகி
25. 'அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே'
ஆ. கவியாணசுந்தரேசன் B. A.
26. அன்புத் திருவுருவங்கள்
புலவர்வி. சத்தியமூர்த்தி.

சிவமயம்

ஆ சி ச் சே ய் தி

சிவபக்த செம்மஸ்களே,

ஈழநாட்டில் புங்குடுதீவில் திருப்பெருகு சைவமகாநாடொன்று
நடைபெறுவதை அறிந்துநான் அளவில்லா ஆனந்தம் அடைகின்றேன்.
அம்மாநாடு சிறப்புற நடைபெறவும், மாநாட்டின் சார்பில் வெளிவரும்
சிவஞானத்தமிழ்மலர் சிருடன் விளங்கவும் எல்லாம்வல்ல குனித்தபுருவத்
தானின் கொஞ்சந் திருவடிகளை வணங்கி வாழ்த்துகின்றேன்.

ஒப்பம்

U. R. உமாநாத தீட்சிதர் அவர்கள்
தேவஸ்தான தருமகர்த்த
சிதம்பரம்.

வாழ்த்துரைகள்

தவத்திரு குன்றக்குடியடிகளார் அருளியது:-

புங்குடுதீவ ஒரு சிவநெறி நிலம். அந்திலத்தில் நடைபெறும் சைவ மகாநாடு சிவநெறிக்கும் — நன்மை பெருகு அருள்நெறிக்கும் ஆக்கந்தருமென்றே நம்புகிறோம். மாநாடு இனிது நிறைவூறவும், சிவஞானத் தமிழ்மலர் சிறப்புற முகிழ்க்கவும் அண்ணுமலை அன்னவின் திருவடிகளைச் சிந்தித்து வாழ்த்துகிறேன்.

குன்றக்குடி,

ஓப்பம்: குன்றக்குடி அடிகளார்.

25-3-67.

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிநாதத் தம்பிரான் அவர்கள்

அருளியது:-

செந்தமிழும் சிவநெறியும் செழித்தொங்கும் புங்குடுதீவில் நடைபெறவிருக்கும் திருப்பெருகு சைவ மாநாடு சிறப்புடன் நிகழவும், மாநாட்டின் சார்பில் வெளிவரும் ‘சிவஞானத் தமிழ் மலர்’ செம்மையுடன் மலரவும் நல்லூரெம்பெருமானூர் நற்பாதமிரண்டினையும் நன்கு தொழுது நல்வாழ்த்துக் கூறுகிறேன்.

“வாழ்ச் சைவம் வளரிக் தமிழ்மொழி”

நல்லைத் திருஞானசம்பந்தர் ஆதீனம்,

யாழ்ப்பாணம்,

ஓப்பம்: சுவாமிநாதத் தம்பிரான்.

27-4-67

காணி அதிகாரி
சிவஞானம் அவர்கள் ஆசிச் செய்தி.

“திருப்பெருகு சைவமகாநாடு”

புங்குடுதீவு சைவகலாசங்கம் திருப்பெருகு சைவமகாநாடொன்றினை நடாத்துவதற்கு ஒழுங்கு செய்ததையிட்டு நான் பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடை கிட்டுகிறேன். 1955-ஆம் ஆண்டு வேலையில் நடந்த மாபெரும் திருமுறை விழாவும் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. காலத்திற்குக் காலம் தீவுப்பகுதி யில் வெவ்வேறு இடங்களில் சமய வளர்ச்சியோடு சம்பந்தப்பட்ட பல மகாநாடுகள் நடைபெற்று வருகின்றன. மண்ணையும் பொன்னையும் எந்த நேரமும் தூரத்திக்கொண்டு செல்லும் எங்கள் வேகத்தை, இடையிடையே கட்டுப்படுத்தி வாழ்க்கையின் உண்மைத் தத்துவங்களையும் இலட்சியங்களையும் நிம்மதியுடன் ஆராய்வதற்கு இப்பேர்ப்பட்ட விழாக்கள் பெரிதும் பயன்படக் கூடியவை.

சைவ கலா சங்கத்தினரின் 42-ஆம் ஆண்டுப் பூர்த்திவிழாவோடு சம்பந்தப்பட்டிருக்கும் “திருப்பெருகு சைவமகாநாடு” வெற்றிகரமாகவும் சிறப்பாகவும் நடைபெற வேண்டுமென்றும், சிவஞானத் தமிழ்மலர் சிறப்புடன் மலரவேண்டுமென்றும் இறைவனை வேண்டிக்கொள்கின்றேன்.

கச்சேரி,
யாழ்ப்பாணம்,
23-4-67.

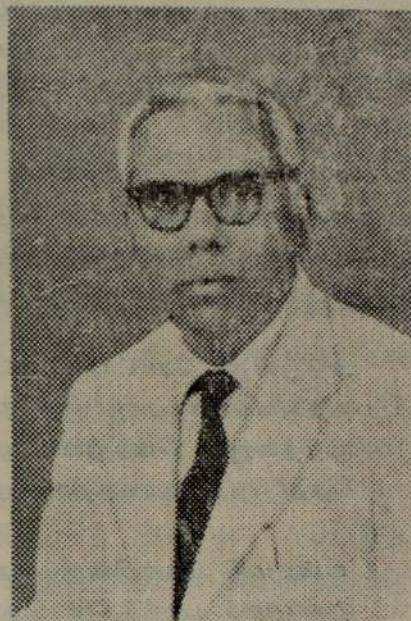
செ. சிவஞானம்
மாவட்ட காணி அதிகாரி

தீவுப்பகுதிப்

பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஆசிச்செய்தி.

திருமிக்க புங்குடுதீவில் சைவமகாநாடு டிடிச் சைவத்தையும் தமிழையும் வளர்க்கும் நன்மூலாக நினைந்து பெருமைப்படுகிறேன். இந்தப் பெருவிழாவினால் புங்குடுதீவு சைவகலா சங்கத்தினர் நமது தீவகமக்களுக்குப் பெருமை தேடிக் கொடுத்திருக்கிறோர்கள்.

தமிழ்த்திருநாடு எவ்வண்ணம் அமையவேண்டும் என்று இலக்கணம் வகுப்பதுபோல “வீதியெலாம் சைவ மணக்கும்” என்று பாடினார் மகாவித்துவான் மீனட்சி சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள். இந்த இலக்கணத்துக்கமைய இயங்குவது புங்குடுதீவு. அங்கே ஈழத்துச் சைவப்புலவர்களும் தமிழகத்துச் சைவப் பேரரிஞர்களும் ஒன்றுகூடி மூன்று நாட்கள் சைவங்கமழ் சண்டமாருதத்தைக் கிளப்பிவிடுவது எவ்வளவு பொருத்தமாகவுள்ளது!

இறைவனே அடையப் பத்திமார்க்கத்தைப் பின்பற்றுவது சைவசித்தாந்தம். “உருகி உருகி நெங்குநெக்காய் உள்ளுடைந்து கசிந்திட்டசம் பூறும் உழுவலன்பிற் பழவடியார் உள்ளத்தடத்தில் ஊற் றெடுத்துப் பெருகு பரமானந்த வெள்ளப்பெருக்கா” கிய எம்பெருமானைப் பாடித் துதித்துப் பரவசப் பாமாலை சூட்டிய பாஷை உலகிலே தமிழ்மலை வேறொன்றில்லை. அந்தக் தமிழை உடைமையாக்ககொண்ட நாம் சைவத்தைப் பேணித் தமிழைப்போற்றி எடுக்கும் இவ்விழாவும், விழாவின் சார்பில் மலரும் சிவஞானத் தமிழ்மலரும் சிறந்துவிளங்க எம்பெருமான் கிருபா கடாட்சம் செய்வாராக.

வ. நவரத்தினம்

தீவுத்தொகுதிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்

கரம்பன்,

27-4-1967;

சைவநெறி தழைத்தோங்கி வளர்க்.

— பண்டிதர் க. மயில்வாகனன் —

தொன்மைமலி பாரதத்துள் தோன்றிவளர் சான்றேர்கண் மேலெநாளில் நன்மைமலி யியற்கைதனில் நற்றுவத்துக் காட்சியினால் நயந்துகண்டு புன்மையவை யற்றுலகோர் மாட்சியுறப் பரனருளால் பொருந்தச் சொன்ன தன்னிகரில் சைவநெறி தழைத்தோங்கித் தரணிமிசை வளர்க நன்கே. 1

உலகிலிடை உயிரினங்கள் உடலெடுத்து வாழ்வதெலா முரைக்குங் காலை மலபந்தக் கட்டறுத்து வீடுபெறு மார்க்கமென மதித்துச் சொல்லி அலகிலருள் வள்ளலடி யகத்தேத்தி யறத்தாற்றில் நிற்கவைத்தே யிலகுபெருஞ் சைவநெறி தழைத்தோங்கி யிருநிலத்து வளர்க நன்கே. 2

அத்துவிதக் கோட்பாட்டை யனைத்துவகு முவந்தேத்த அறைந்து நின்று தத்துவங்கள் பலநாளுந் தலைசிறந்து ஞானியர்க டழுவி வாழ்த்த முத்தனருள் பெற்றுய்ய முறைமையொடு மைந்தெழுத்தை மொழிந்துநின்ற சித்தர்நெறி சைவந்தான் தழைத்தோங்கித் தேயமெலாம் வளர்க நன்கே. 3

வன்புமலி நெஞ்சினரும் அருட்கடவிற் ரேய்ந்தெழுந்து வாழ்வ கொள்ளத் துன்புமலி பாசத்தின் தொடக்கறுத்து வீடுபெறத் துணையாய் நின்று அன்புநெறி யீதென்றே யருந்தவத்தோர் தொழுதேத்தி அணை வைத்த இன்பநெறி சைவநெறி தழைத்தோங்கி இருநிலத்து வளர்க நன்கே. 4

எம்பெருமான் நந்தியொடு சனற்குமரன் இசைமேய சத்ய ஞானி தம்பெருமான் அடிமறவாப் பரஞ்சோதி மெய்கண்டார் தம்மி ஞேடும் அம்புவியில் அருணாந்தி சம்பந்தன் உமாபதியாம் அறவோர் தந்த உம்பர்தொழு சைவநெறி தழைத்தோங்கி உலகதெலாம் வளர்க நன்கே. 5

வளங்குலவு சம்பந்தர் வாசீசர் சுந்தரப்பேர் வள்ள லோடும் உளங்குலவு வாதலூர் உத்தமனார் எனுமேலோர் உன்மை ஞானம் துளங்குமிசைப் பதிகங்கள் தொடுத்தேத்தத் தெய்வமணங் கமழுந்து மன்னி விளங்குபுகழ்ச் சைவநெறி தழைத்தோங்கி மேதினியில் வளர்க நன்கே. 6

ஆரண்மு மாகமமு மருங்கலையுந் தன்பெருமை அறிந்து காப்பச் சிரணங்கு செந்தமிழின் பாக்கடொறும் தெய்வமணம் திகழுச் செய்து பேரணங்கு தத்துவங்கள் முடியிலிலே பிறங்குபெரும் பொருளாய் நின்ற ஏரணங்கு சைவநெறி தழைத்தோங்கி இவ்வுலகில் வளர்க நன்கே. 7

புங்குடுதீவு சைவகலா சங்கம்

ஸ்ரீவஸூரீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் சைவப் பாடசாலைகளை ஆரம்பித்துச் சைவசமயத்தைச் சிறுவயதில் பகுமரத்தாணி போல் சைவப்பிள்ளைகளின் மனத்தில் பதியவைத்த அருந்தொண்டினால் யாழ்ப்பாணத்தில் மங்கிப்போயிருந்த சைவசமயம் புத்துயிர் பெறத் தொடங்கியது. அடுத்த கட்டமாக சைவ வித்தியாவிருத்திச் சங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு சேர் பொன். இராமநாதன் தலைமையில் சைவப் பாடசாலைகளைக் கிராமங்கள் தோறும் நிறுவிற்று. புங்குடுதீவாகிய எமது நாட்டிலும் இம்மறுமலர்ச்சி அழகுற மலர்ந்தது. முன்னரே இரு சைவப் பாடசாலைகளை ஆரம்பித்து நடாத்தி வந்த உயர் திரு. வ. பசுபதிப் பிள்ளை அவர்கள், புங்குடுதீவு சைவப் பெருமக்களின் பேருதலையுடன் 1925-ம் ஆண்டு மாசி மாதம் ஏழாந் திகதி புங்குடுதீவு சைவ கலா சங்கத்தை ஆரம்பித்துவைத்தார். சங்கத்தின் முதல் தலைவராக சிவஸூரீ சு. சோமசுந்தரக் குருக்கள் அவர்களும், காரியதரிசியாக திரு. வ. பசுபதிப் பிள்ளை அவர்களும், தனதுகாரியாக திரு. வே. விசுவலிங்கம் அவர்களும், நிருவாகசபை அங்கத்தவர்களாக புங்குடுதீவு மேற்கு கிராமாதிகாரி திரு. மு. சுப்பிரமணியம், புங்குடுதீவு கிழக்குக் கிராமாதிகாரி திரு. க. மு. சின்னத்துரை, திரு. இ. கதிரித்தம்பி, திரு. சி. கணபதிப்பிள்ளை வைத் தியர், திரு. வே. க. கணபதிப்பிள்ளை, பொறை திரு. கா. நாகலிங்கம் திரு. சி. இ. சதாசிவம்பிள்ளை, சிவஸூரீ தி. சதாசிவக் குருக்கள், றவாங் மு. பசுபதிப்பிள்ளை, திரு. ச. மு. பொன்னையா, திரு. இ. க. கந்தையா, திரு. மு. தம்பையா, நொத்தாரிஸ் வே. சிவப்பிரகாசம் ஆகியோ ரும் பணி புரிந்தனர்.

சங்கம் புங்குடுதீவு ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய வித்தியாசாலை, ஸ்ரீ சித்தி விநாயக வித்தியாசாலை, ஸ்ரீ சண்முகநாத வித்தியாசாலை, ஆகிய பாடசாலைகளை ஆரம்பித்துச் சைவ வித்தியாவிருத்திச் சங்கத்தின் முதலமையின் கீழ் ஒப்படைத்தது.

சங்கம் சைவசமயப் பாடசாலைகளை ஆரம்பித்ததோடுமையாது ஒரு வேதாகம பாடசாலையையும் ஆரம்பித்து இந்தியாவிலிருந்து ஒரு வேதாகம ஆசிரியரையும் தருவத்து வேதாத்தியயனத்தையும் சைவால்

யக்கிரියා முறைகளையும் அந்தணர்பால் வளர்த்தது. 1946-ஆம் ஆண்டில் புங்குடுதீவு ஆங்கில கனிஷ்ட பாடசாலையையும் ஆரம்பித்து அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைத்தது. காலத்திற்குக் காலம் சமயதீட்டுக்கள் ஒழுங்கு செய்தது. இப்பொழுது ஒரு சிறப்பான சைவ மாநாட்டையும் நடாத்தி மலரோன்றையும் வெளிப்படுத்தப் புங்குடுதீவின் வரலாற்றில் ஒரு பொறுத்தையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது.

புங்குடுதீவு சைவ கலாசங்கம் எதிர்காலத்தும் நன்கு வளர்ந்து சைவ சமயத்திற்கும் சைவ மக்களுக்கும் அருந்தொண்டாற்றித் திருஅஞ்செழுத்தும் திருநீறும் சைவத்தமிழ் நாட்டிலும் ஏனைய நாடுகளிலும் சிறப்புற்று விளங்கச் செய்வதாக.

சுபம்.

க. செல்லத்துஷா,
பொன். அ. கணக்சபை,
செயலாளர்.

திருவாசகமே தியான நூல்

சைவசமயிகள் ஒவ்வொருவரும் காலையிலும் மாலையிலும் கடவுளைத் தொழும்போது கையில் வைத்திருக்க வேண்டிய தியானநூல் திருவாசகம். கோவிலுக்குப் போகும்பொழுது கையில்கொண்டு செல்லவேண்டியநூல் திருவாசகம். சைவம் வளர்க்கும் சங்கங்கள் திருவாசகத்தினை அழகுறவும் மலிவறவும் பதிப்பித்துச் சைவமக்கள் ஒவ்வொருவர் கையிலும் ஒவ்வொரு திருவாகத்தைக் கொடுக்குமானால் அது பத்தியையும் சித்த சுத்தியையும் உண்டாக்கும். திருவாசகம் ‘மனங்கரைத்து மலங்கெடுக்கும்’ மனிவாசகம்.

“ திருவாசகத்துக்கு உருகார் ஒரு
ாசகத்திற்கும் உருகார் ”

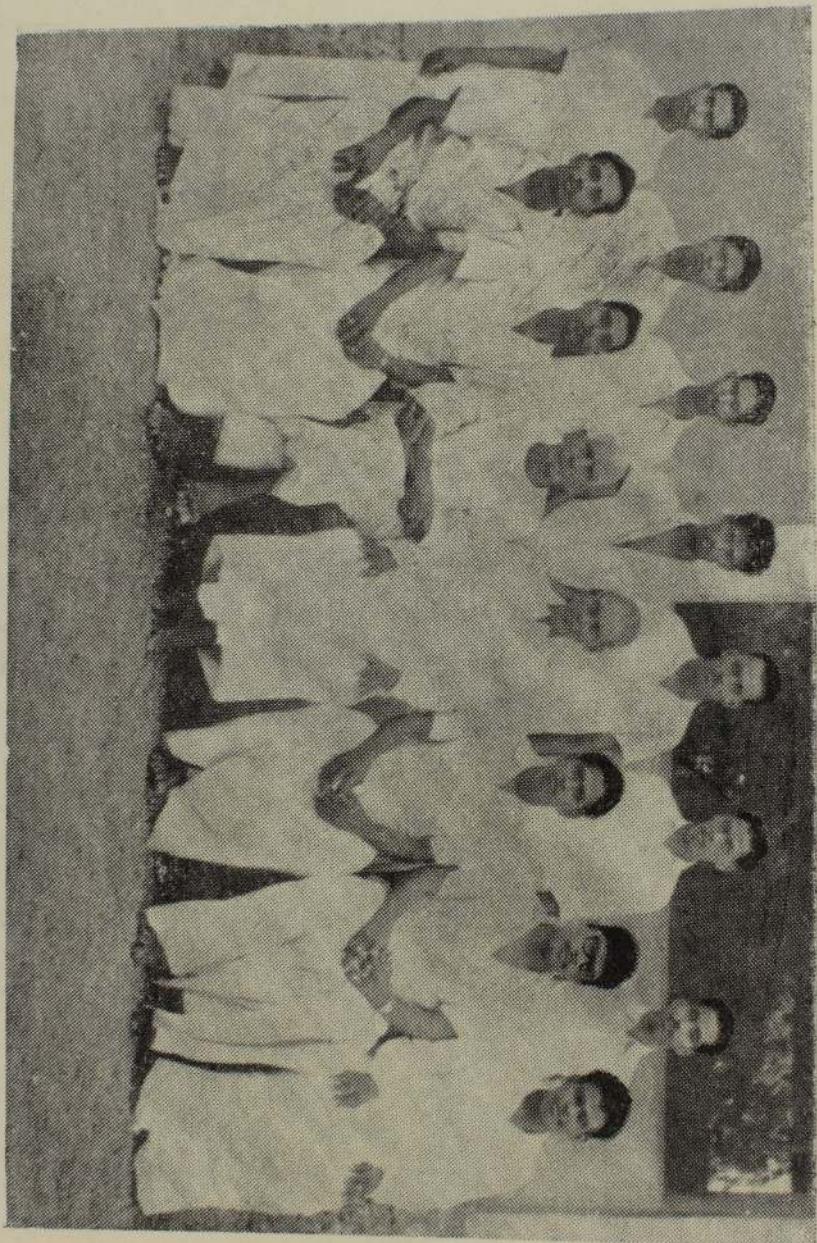
புங்குடீவு சௌ கலாசங்கம்

ஆரம்பம்: 7-2-1925

புங்குடீவு சௌ மங்கையர் கழகம்

பங்குட்டின் லைவ் வாலிபர் கழகம்

சிவஞானத் தமிழ் மலர்.

பிலவங்க
சித்திரை

புங்குடுதீவு சைவகலா சங்கம்

1967

முன்னுரை

திருவருளின் துணைகொண்டு புங்குடுதீவு சைவகலாசங்கம், திருப்பெருகு சைவமகாநாடு ஒன்றினை நடத்தும் அதேவேளையில் மிகு பணிவுடன் சிவஞானத் தமிழ்மலர் ஒன்றினையும் உங்கள் கரத்திற்றருகின்றது. மலரின் பெயரோ பெரிது! உருவோ சிறிது! ஆசைபற்றிப் பெயரினைப் பெரிதாகச் சூட்டினாலோ. இச் சின்னஞ்சிறிய மலரினையும் அன்புடன் ஏற்று அகமகிழ்வீர் களைன்றே நம்புகின்றோம். எம் தீவின் சமயை ஸர்ச்சியும், கல்வி வளர்ச்சியும் இம்மலரிற் சிறிதளவேனும் மனக்கும். வணக்கத்துக்குரிய சைவப் பெருந்தொண்டர்கள் ஒன்றுகூடி அன்று சைவகலா சங்கம் அமைத்தனர்; அதன் சார்பில் சைவப்பாடசாலைகள் அமைத்தனர். இவையனைத்தும் நம் தீவின் பழைய வரலாறுகள். இவற்றையெல்லாம் இம்மலர் இன்று நினைவுட்டும். எதிர்காலத்திலாவது மேன்மைகொள் சைவநீதி உலகெங்கும் விளங்க சைவ உலகம் வழி வகுக்க வேண்டுமென்பது மலர்க்குமுலின் பேரவா.

சழவளத் திருநாட்டில் திருநீற்றின் செம்மை ஓளியைத் திகழ வைத்தவர் நல்லூர் நாவலர்பெருமான். சைவசமயகுரவர் நால்வருக்குப்பின் ஐந்தாம் குரவராக விளங்கும் அத் தவமகனுரின் கண்ணீரின் முதற்றுளியையும் நாம் காண்போம்! அவருடைய அடிச்சவட்டினைப் பின்பற்றித் தீவுப்பகுதியில் சிவ தொண்டுகள் புரிந்தவர் மறைந்தும் மறையாத மாபெருந் தொண்டர் பசுபதிப்பிள்ளை அவர்கள். அவருடைய திருத் தொண்டுகளும் இம்மலரில் மனக்கும்! அகில இலங்கைச் சைவவித்தியா விருத்திச் சங்கத்தின் உயிர்நாடியாய்த் திகழ்ந்து இன்று சிறிது ஓய்வுபெற றிருக்கும் உயர்பெருந் தொண்டர் நியாயவாதி திரு. சு. இராசரத்தினம் அவர்களின் மதிப்பரிய தொண்டினையும் சைவ உலகம் மறக்குமா? இன்னும் பெயரை வெளிப்படுத்தாமலே எம் தீவகத்தில் சமயக் கல்விக்கு உழைத்த சகலரையும் நாம் என்றும் மறவேம். மனமாரப் போற்றுவோம்.

இம்மலர் வெளிவருவதற்கு உறுதுணையாக இருந்து கவிதை, கட்டுரை, விளம்பரம், நிழற்படம் ஆகியன உதவிய அன்பர்களுக்கும், குறுகிய காலத் துள் மலரை வெளியிடுதற்குப் பாடுபட்ட ஸ்ரீ காந்தா அச்சக அதிபர், அச்சகத் தொழில்வல்லார் அனைவர்க்கும் எம் நன்றி. — மலர்க்குழு
Mr. K. C. KUMARANAM

'நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தன்'

திரு. க. வெள்ளைவாரணன்

[தமிழாராய்ச்சித்துறை, அண்ணமலைப் பல்கலைக்கழகம்]

சிவநெறியும் செந்தமிழும் வளரப் புலமைப்பணி புரிந்த திருவருடசெல்வர்கள் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், நம்பியாரூர், மாணிக்கவாசகர் என்னும் பெருமக்களாவர். சைவசமய குரவர் நால்வருள் முதல்வராகிய திருஞானசம்பந்தர் இற்றைக்கு ஆயிரத்து முந்தாண்டுகட்கு முன்னே சீர்காழிப் பதியில் சிவபாத விருதயர்க்கும் பகவதியார்க்கும் மகவாகத்தோன்றியவர். தமது மூன்றும் பருவத்திலேயே உமையம்மையார் அளித்த ஞானப்பாலைப்பருகித் 'தோடுடைய செவியன்' என்னும் முதற்குறிப்புடைய திருப்பதிகத்தினைத் திருவாய் மலர்ந்தருளி 'எம்மை இது செய்தபிரான் இவன்றே' எனத் தம் தந்தையர்க்கு அம்மையப்பரை அடையாளங்களுடன் சுட்டிக்காட்டினார் என்பது வரலாறு.

யாவர்க்கும் தாயும் தந்தையும் ஆகிய சிவபெருமானால் இளம் பருவத்திலேயே ஆட்கொள்ளப் பெற்ற மையாலும் உமையம்மையாரளித்த ஞானப்பாலால் தேவருக்கும் முனிவருக்கும் தெரிவரிய பொருளாகும் சிவஞானத்தைப் பெற்ற சிறப்பினாலும் ஆளுடைய பிள்ளையார் எனவும் திருஞானசம்பந்தர் எனவும் போற்றப்பெற்றார்.

திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரது திருவவதாரத்தினை விரித்துரைக்கப் புகுந்த சேக்கிழாஸ் சுவாமிகள், 'திசையினைத்தின் பெருமையெலாம் தென்றிசையே வென்றே, அசைவில் செழுந்தமிழ் வழக்கே அயல் வழக்கின் துறை வெல்ல இசை முழுதும் மெய்யறிவும் இடங்கொள்ளும் நிலை பெருக, சிவம்பெருக்கும் பிள்ளையார் திரு அவதாரம் செய்தார்' என ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவவதாரத்தின்பயன்களைத் தெளிவாகவிளக்கியுள்ளார். ஞானசம்பந்தர் திருவவதாரத்தினால் தமிழ் மொழி மெய்யறிவாகிய ஞானத்திற்கும் நல்லிசைக்கும் நிலைக்களமாகி ஏனைய மொழிகளிலும் மேலாகத்திகழும் சிறப்பினைப் பெற்றது என்பது மேற்காட்டிய அருணமொழித்தேவர் மொழிகளால் நன்கு புலனுதல் காணலாம்.

வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத்துறை விளங்கத் தோன்றிய ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தாம் பாடியருளிய திருப்பதி கங்களின் திருக்கடைக்காப்பில் தம்மைக்குறிப்பிடும் பொழுதெல்லாம் நான்மறைகளோடும் தமிழ்மொழியோடும் தொடர்புபடுத்திக் கூறியுள்ளார். 'நான் மறை ஞானசம்பந்தன்' 'நல்லுயர்

நான்மறைநாவின்நற்றமிழ் ஞானசம்
பந்தன்' 'நற்றமிழ்க்கின்றுண் ஞான
சம்பந்தன்' 'தமிழ்ஞானசம்பந்தன்'
'தமிழ்கெழு விரகினன்' 'தமிழ்க்
கிழமை ஞானன்' என ஆரூடைய
பிள்ளை தம்மைக் குறித்துக் கூறிய
தொடர்கள், அப்பெருந்தகையார்
தாம் இறைவனருளாற் பெற்ற சிவ
ஞானத்தெள்ளமுதினைச் செந்தமிழ்
வாயிலாக உலக மக்களுக்கு அருத்து
தலைத்தமது தலையாய கடமையாகக்
கொண்டவர் என்பதனை நன்கு புலப்
படுத்துவனவாகும்.

தொதுணர்ந்த முத்தமிழ் விரக
ராகிய பிள்ளையார், யாவராலும் ஒது
யுணர்தற்கரிய வேதப் பொருள்களை
யெல்லாம் இனிய எளிய செந்தமிழில்
தமிழ் மக்கள் யாவரும் உனர்ந்தின்
புறும் வண்ணம் இன்னிசைத் திருப்
பதிகங்களாகிய தேவாரத்திருமுறை
களை அருளிச் செய்துள்ளார். எழுத
வொண்ணுத நான்மறைப் பொருள்
நுட்பங்களை யெல்லாம் எழுதும் தமி
ழில் விரித்தருளினமைபற்றி,

'வண்டமிழால் எழுதுமறை மொழிந்
தபிரான்' எனவும்;
'வேதந்தமிழால் விரித்தார்' எனவும்,
'சேயபொருள் திருமுறையும் தீந்தமிழும் சிறக்கவரு நாயகன்,'
எனவும் ஆரூடையபிள்ளையைச்சேக்கி
மார் கவாயிகள் பாராட்டிப்போற்றி
யுள்ளார். அனவற்ற வேதங்களுக்
கெல்லாம் முதலாகவுள்ள பிரணவத்
தைத்தமிழைக்குறித்த தகர மெய்யு
டன் தொடர்புபடுத்தி ஞானசம்பந்
தப்பிள்ளையாரால் முதன் முதற்
பாடியருளப் பெற்ற திருப்பதிகம்

'தோடுடைய செவியன்' என்னும்
முதற்குறிப்புடைய திருப்பதிகம்
ஆகும். இந்நுட்பம்,

'எல்லையில்லாமறை முதல் மெய்
யுடன் எடுத்த எழுதுமறை
மல்லல் நெடுந்தமிழாலிம்
மாநிலத் தோர்க்குரை சிறப்புப்
பல்லுயிருங்களி கூரத்
தம் பாடல் பரமர் பாற்
செல்லுமுறை பெறுதற்குத்
திருச்செவியைச் சிறப்பித்து'.

'செம்மைபெற எடுத்த திருத்
தோடுடைய செவியனைனும்
மெய்ம்மை மொழித்திருப்பதிகம்
பிரம்புரம் மேவினர்
தம்மை அடையாளங்களுடன்
சாற்றித் தாதையார்க்
கெம்மையிது செய்தபிரான்
இவன்னரே என இசைத்தார்'
(பெரிய — சம்பந்தர் 75, 76)

எனவரும் செய்யுட்களில் விளக்கப்
பெற்றிருத்தல் அறியத்தருவதாகும்.
தமிழ்நாட்டில் கடைச்சங்ககாலத்
திற்குப்பின் வந்து புகுந்த சமணர்,
புத்தர் முதலிய அயலவர் கூட்டுற
வால் தமிழ் மக்கள் தம் தெய்வக்
கொள்கையினையும் தாய்மொழியா
கிய தமிழனையும் பேணேதுபுறக்கணித்
தனர். அதனால் தமிழ்வேந்தர்களின்
ஆட்சிமறைந்து இந்நாடு களப்பிரர்
முதலிய அயலவர் ஆட்சியுட்படும்
அவலநிலை ஏற்பட்டது. இவ்விழிநிலையைப்போக்கி நாட்டில் தமிழர்
தெய்வக்கொள்கையும் தமிழ்மொழியும் வளம் பெற்று விளங்க இறைவ

ஞருளால் தோன்றியவர்கள் திரு
ஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் சுந்
தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகிய சைவ
சமயகுரவராவர். தமிழ் மக்கள்
தம் தாய்மொழியின் ஆற்றலை அறி
யாது அடிமையுற்றிருந்த நிலையில்,
சிவபரம்பொருளின் புகழ்த் திறங்களை
உள்ளவாறு எடுத்துரைத்துப் போற்
றுதற்கும், உலகமக்கள் வையத்து
வாழ்வாங்கு வாழ்தற்குரிய நெறி
முறைகளை அறிவுறுத்தற்கும் ஏற்ற
தாய், ஞாலம் அளந்த மேன்மைத்
தெய்வத்திறம் வாய்ந்ததாய் விளங்
குவது நம்தாய் மொழியாகிய தமிழே
என்னும் உண்மையினை உலகத்தார்
உணர நிலை நிறுத்திய பெருமை திரு
ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் க்கே
சிறப்பாக உரியதாகும். இதுபற்றியே
'நானும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்
பும் ஞானசம்பந்தன்' எனவும்,

'நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தன்'
எனவும் நம்பியாருரராகிய சுந்தர
ஸூர்த்திசுவாமிகள், ஆளுடையபிள்ளை
யாரைப் பரவிப்போற்றியுள்ளார்.

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்
மதுரையிற் பாண்டியன் முன்னிலை
யில் சமணரோடு நிகழ்த்திய அனல்
வாதம், புனல்வாதம் ஆகிய வாதுகளில் அறிவாகி இன்பம்செய்யும் தமிழ்
மொழியைத் துணையாகக் கொண்டே
வெற்றி பெற்றார் என்பதனை அவரது
வரலாறு கூறுமிடத்துச் சேக்கிழார்
தெளிவாகக்குறித்துள்ளஞ்சானலாம்.
கடைசியாக நிசழ்ந்தபுனல் வாதில்
சமணர்கள் தம் சமயமெய்ப்பொருளை
'அஸ்தி நாஸ்தி' என வடமொழியிற்
குறித்து ஏட்டினை ஆற்றில் இட அது
ஆற்கேடு சென்ற செய்தியும், ஆளுடைய பிள்ளையார் 'எம்பிரான்சிவனே

எல்லாப்பொருளும்' என்னும் மெய்
ம்மையினை உணர்த்தும் 'வாழ்க அந்
தனைர்' எனத் தொடங்கும் செந்த
மிழ்ப்பதிகத்தினை எழுதி ஏட்டினை
ஆற்றிலை அவ்வேடு ஆற்றில் எது
ரேறிச்சென்ற திறமும் ஆகியவற்
றைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், 'தெய்
வச்சுருதி தமிழ்க்கு அன்றித் தெவிட்டா
நிலைமைத்து' என்னும் மெய்ம்
மைஇனிது புலனுகும்.

'ஆற்தேறுஞ் சடையான் அருள்மேவ
அவனியரிக்கு
வீற்தேறுந் தமிழால் வழிகண்டவன்'
(திருச்சன்னபையர்விருத்தம் 51
எனவும்,

'அறிவாகியின் பஞ்செய் தமிழ்
வாதில் வென்றந்த
அமனுண வன்குண்டரி
கழுவேற முன்கண்ட
செறிமாட வண்சன்
பைநகராளி எந்தந்தை
திருஞானசம்பந்தன்'

(ஆனுடையபிள்ளையார் திருக்கலம்பகம்-8)

எனவும் நம் பியாண்டார்
நம் பிகள், திருஞானசம்பந்தப்
பிள்ளையார் தமிழால் சமணர்களை
வென்ற திறத்தையும் இறைவன்திரு
வருளையாவரும் தெரிந்து இன்புறக்
தேவாரத்திருப்பதிசமாகியசெந்தமிழ்
நெறியினை அமைத்தருளிய திறத்தை
யும் எடுத்துரைத்துப் போற்றியுள்ளார். தமிழில் இசைகலம் நிலைபெற்
கேள்வுகள் வழிசெய்த பெருந்தகையார்
ஞானத்தின் திருவுருவாகிய ஞானசம்
பந்தபிள்ளையார் என்பதனையுணர்ந்
துமுத்தமிழ் விரகராகிய அவர்
அருளிய திருமுறைகளைப் போற்றிப்
பயன்பெறுதல் தமிழ்மக்கள் கடமை
யாகும்.

நாவலர் உருத்த கண்ணீரில்

முதற்றுளி

பண்டிதமனி சி. கணபதிப்பிள்ளை

1834-ம் ஆண்டு ஆவணிமாதம் நாவலர் அவர்களுக்குப் பன்னிரண்டாம் வயசு நடந்து கொண்டிருக்கின்றது. மத்திய கல்லூரியில் பார்சிவல் பாதிரியாரிடம் ஆங்கிலம் பயிலும் படி நாவலரை அனுப்பிவைத்தார்கள். நாவலர் புதிய சூழலை உற்று நோக்கினார். அங்கே பார்சிவலைக் காணும்படி வேறு இடங்களிலிருக்கும் பாதிரிகள் அடிக்கடி வருவார்கள். ‘நீதிதிரிபாதிரிகள்’ என்பது முத்துக்குமாரகவிராஜசேகரரின் பாடவில் வருவதொரு அருமந்த வாக்கு. பதிற்றுப்பத்தில் அவ்வச் செய்யுள்களின் பெயராய், அவ்வச் செய்யுள்களில் வருகின்ற விலைமதித் தற்கரிய தொடர்களின் விலை ‘நீதி திரிபாதுரி’ என்ற தொடருக்கும் உண்டு. ஆனால், ‘நீதிதிரி’ என்ற அடை பார்சிவலுக்கு மாத்திரம் பொருந்தாது; அவர் பெரிய நீதி மான் என்பது நாவலர் கருத்து. பார்சிவலுக்குக்கீழே உத்தியோகம் வகிக்கும் சுதேசபோதகர்கள் உபதேசமார்கள் மாத்திரம் பஞ்சாட்சரக் கிறிஸ்தவர்களென்பதில் என்னளவுஞ் சந்தேகம் அவருக்கு உண்டாகவில்லை. பஞ்சாட்சரமாவது, ச - ம - ப - ள - ம - .

இந்நிலையில் இந்தப் புதிய சூழலில் இன்னும் ஓராண்டு பூர்த்தியாக

வில்லை. பதின்மூன்றாவது வயது நடக்கின்றது; 1835-ம் ஆண்டு ஒரு தினம் படிப்பதற்கு நாவலர் புத்தகத்தை விரித்தார்; படிப்பில் மனஞ்செல்லவில்லை. கணகள் கலங்கின. கணகளிலிருந்து ஒருநீர்த்துளிவித்தபுத்தகத்தில் வீழ்ந்தது. இது நாவலர் கணகலங்கினிட்ட முதற்றுளி; மத்திய கல்லூரியில் விரித்தபுத்தகத்தில் விட்டதுளி; வீழ்ந்ததுளி, இதனைச் சோகமேகத் துளி எனினும் அமையும்.

இந்த நீர்த்துளி ஒரு போதும் வற்றியதுல்லை. அன்று விட்ட அந்தத்துளி பதஞூன்கு வருடகாலம் அப்படியே இருந்தது. அது பின்மெல்ல மெல்லப் பெருகி வற்றாத ஊற்றூய ஈழநாட்டுக்கும் அப்பாலே தமிழ்நாடு முழுவதிலும் பெருக்கெடுத் தோடத்தொடங்கியது. 1879-ம் ஆண்டு முடிய ஒடிக்கொண்டேயிருந்தது. பின் அந்தீரப்பெருக்கில் தோன்றிய ஆற்றுப்பெருக்குகள் பல.

பெருக்குகளுக்கு மூலமாய் வீழ்ந்த முதற்றுளி ஒரு சமயம் விமமிவிமிசுக் கொண்ண சோகக்கதை பின்வருமாறு : -

“நான் ஜய ஸு முதலாகப்பீற்றர் பார்சிவல் துரையுடைய இங்கிலிஷ் வித்தியாசாலையிலே இங்கிலிஷ்

கற்றேன். பிலவ ஸுபார்சிவல் துரைக்குத் தமிழ்ப் பண்டி தனுயி னேன். பிதிரார்ச்சிதம் நான் பெற வில்லை- என்னுடைய தமையன் மார்கள் நால்வரும் இயன்றமட்டும் பொருளும் உத்தியோகமும் உடைய வர்களாயிருக்கவும், அவர்கள் பொருளுத்தவியும் நான் பெறவில்லை. இங்ஙனமாகவும், மேற்கூறப்பட்ட விருத் தியை நான் கீலக ஸுபுரட்டாதி மீபரித்தியாகம் செய்தேன். பார்சிவல் துரை ‘நான் தங்களுக்கு உயர்வாகிய வேதனம் தருவேன், தாங்கள் என்னை விடலாகாது’ என்று பலதரம் வற்புறுத்திச் சொல்லிய வழியும், நான் அவ்விருத்தியில் விருப்பம் வைக்கவில்லை. நான் இங்கிலிஷ்வே அற்ப விற்பத்தியாயினும் பெற்றிருந்தும் என்னேடு, இங்கிலிஷ்கற்றவர்களுள்ளும் எனக்குப் பின் இங்கிலிஷ்கற்றவர்களுள்ளும் அநேகர் தங்கள் தங்கள் சத்திக்கேற்ற உத்தியோகம் பெற்று வாழ்ந்திருக்கக் கண்டும், நானும் என்சத்திக்கேற்ற உத்தியோகத்தின்பொருட்டு முயற்சி செய்யின் அது தப்பாது சித்திக்கும் என்றறிந்தும், அஃதில்லாமையால் விளையும் அவமதிப்பைப் பார்த்தும், உத்தியோகத்தை விரும்பவில்லை. தமிழ்க்கல்வித்துணை மாத்திரங்கொண்டு செய்ப்படும் உத்தியோகம் வலிய வாய்த்த பொழுதும், அதையும் நான் விரும்பவில்லை. கண்ணியை நாயகனிடத்து ஒரு துட்டாயினும் வாங்காது வீடு விளைநிலம் தோட்டம் ஆபரனம் முதலியவற்றேருடு

விவாகஞ் செய்துகொடுக்கும் வழக்கமேயுடையது என் சென்மதேசமாகவும், நான் இல்லாழ்க்கையிலே புகவில்லை. இவைகளைல்லாவற்றிற்குங் காரணம் சைவசமயத்தையும் அதன் வளர்ச்சிக்குக் கருவியாகிய கல்வியையும் வளர்த்தல் வேண்டும் என்னும் பேராசையேயாம்.

இப்பேராசையினால் இருபது வருஷங்காலம் நான்செய்த முயற்சிகள் பல; அவைகளுள்ளே சித்திபெற்றவை மிகச் சில. சைவசமயிகள் யாவரும் சைவசமயத்திலே சிரத்தையுடையர்களாகித் தங்கள் தங்களால் இயன்ற உதவி செய்தார்களாயின், நான் எடுத்த முயற்சிகளைல்லாம் இதற்கு முன்னரே நிறைவேறவிடும்; நிறைவேறின், என்னைப்போலவே பிறரும் அங்கங்கே நன்முயற்சிகளைச் செய்வார்கள்; செய்யிற் கல்வியும் சமயமும் தழைத்தோங்கும்.

இதனை நான் என் சிறுவயகுமதலாகச் சிந்தித்துச் சிந்தித்து, ‘சைவசமயத்தை வளர்த்தற்கு வேண்டும் முயற்சிகளைச் செய்வாரில்லையே! இதற்கு யாது செய்யலாம்? சைவசமய விருத்தியின்கண்ணதாகிய பேராசையை அதனை முடித்தற்குச் சிறிதும் சத்தியில்லாத எனக்குத் தந்தருளிய சிவபெருமான் சத்தியுடைய மறையோர்களுக்குக் கொடுத்தருளினால்லையே’. என்று இரவும் பகலும் பெருங்கவலைகொண்டு பெருமுச் செறிதவினும்

பலருக்குப் பிதற்றுதலினுமே பெரும் பான்மையும் என்காலத்தைப் போக்குவேணுயினேன்,

நான் எனக்கு ஒழிவுள்ள காலத்தைக்கைம்மாறு வேண்டாது. லக்தாருக்குப் பயன்படக் கழித்தல் வேண்டும் என்று நினைந்து, விசுவாவகங்களைத் தீர்முதலாகச்சில பிள்ளைகளுக்கு இராத்திரியிலும் காலையிலும் தமிழ்க்கல்வி கற்பித்துக் கொண்டு வந்தேன்.

தன்னிம்மைப் பயன்களைல்லாம் இழந்தும் கைம்மாறு வேண்டாதும் இருப்பது வருஷங்காலம் சுவசமய விருத்தியின் பொருட்டு முயற்சி செய்பவன் ஒருவன் மற்றைச்சமயத் தார்களுள் இருப்பாயையின், அவன் எடுத்த முயற்சிகளுள் யாது சித்தி பெருது? நம்முடைய சைவசமயிகள், தங்கள் சமயமும் பாஸ்தும் விருத்தியடையும் பொருட்டு நான் செய்யும் முயற்சிகளுக்கு உதவிசெய்யாமை மாத்திரையின் அமையாது, பெரும்பான்மையும் அவமதிப்பும் இடையூறுமே செய்கின்றார்கள். இதனால் எனக்கு யாதாபினும் ஒரு குறைவு உண்டு என்னுங்கவலை எனக்குச்சிறிதும் இல்லை. எனக்குச் செய்யப்படுவனவற்றைக்காணுந்தோறும் கேட்குந்தோறும், பிறருக்குத் தமிழ்கற்றவின் கண்ணும் தமிழ்க்கல்வியையும் சைவசமயத்தையும் வளர்த்தவின் கண்ணும் ஊக்கங்கிளரா வண்ணம் தடைவிளைகின்றதே என்னுங்கவலை எனக்குப் பெரிதும் உண்டு. பூர்வகாலத்திலே சைவசமய விருத்திப்பொருட்டு முயன்ற பெரியோர்களுக்குச் சுவசமயிகளாலே நன்கு மதிப்பும் பரசுமயிகளாலே இடையூறும் செய்யப்பட்டன. தற்காலத்திலே சைவசமயத்தின் பொருட்டு முயலும் சிறியேனுக்குச் சுவசமயிகளாலே அவமதிப்பும் இடையூறும்

செய்யப்படுகின்றன. பரசுமயிகளே எனக்கு இடையூறு செய்யவுமில்லை. என்னை அவமதிக்கவுமில்லை. இஃதென்கைச்சரியம!!! சைவசமய விருத்திப்பொருட்டுமுயலும் எனக்கு நம்மவர்களாலே அவமதிப்பும் இடையூறும் செய்யப்பட்டபோது, நான் தமிழ்க்கல்வியிலும், தமிழ்க்கல்வியையும்சைவசமயத்தையும்வளர்த்தந்தும் முயற்சிகளிலும் போக்குங்காலத்தை முன்பயின்ற இங்கிலிஷிலேயே போக்கி உத்தியோகமும்செல்வமும்பெற்று நம்மவர்களாலே நன்கு மதிக்கப்படல் வேண்டும் என்று விரும்பாவண்ணம் திருவருள் சுரந்தசிவபெருமானது பெருங்கருணைத்திறத்தை மறவாதிருத்தலே எனக்கு வாய்ப்புடைத்தாயதோர் பெருஞ்செல்வம்.

நிலையில்லாத என் சரிம் உள்ள பொழுதே என்கருத்து நிறைவேறு மோ நிறைவேறுதோ என்னுங்கவலை என்னை இரவும் பகலும் வருத்துகின்றது. அக்கருத்து இது: தமிழ்க்கல்வியும் சைவசமயமும் அபிவிருத்தியாதற்குக் கருவிகள் முக்கியல்தலந்தோறும் வித்தியாசாலை தாபித்தலும் சைவப்பிரசாரணங்க் செய்வித்தலுமேயாம். இவற்றின் பொருட்டுக் கிரமமாகக் கற்று வல்ல உபாத்தியாயர்களும் சைவப்பிரசாரர்களும் வேண்டப்படுவார்கள். ஆதவினாலே நல்லொழுக்கமும் விவேகமும் கல்வியில் விருப்பமும் இடையரு முயற்சியும் ஆரோக்கியமும் உடையவர்களாய்ப் பரீஷ்விக்கப்பட்ட பிள்ளைகள் பலரைச் சேர்த்து, அன்னம் வஸ்திரம் முதலியவை கொடுத்து, உயர்வாகிய இலக்கண இலக்கியங்களையும் சைவசாத்திரங்களையும் கற்பித்தல் வேண்டும். அவர்களுள்ளே தேர்ச்சியடைந்தவர்களையே உபாத்தியாயர்களாகவும் சைவப்பிரசாரர்களாகவும் நியோகிக்கலாம்.

பழியோரிடம் பாவமோரிடம்

வித்துவான் அம்பை இரா. சங்கரனார்
[துணை ஆசிரியர், 'தித்தாந்தம்' சென்னை.]

நம் வாழ்க்கையில்இன்ப அனுபவங்களும் துன்ப அலுபவங்களும் பல நிகழ்கின்றன. இன்ப உணர்ச்சிகள் உறுமயத்து அறியாமையால் நம் முயற்சியாலேயே அவை வந்தன என என்னி இன்புறுகின்றோம். துன்பமுறும்போது “இறைவன் இவ்வாறு கண்ணிலியாய்த் துன்புறுத்தலாமா?!” எனப்பழியை அவன் மீது போடுகிறோம். இந்நில், படித்தவர் படிக்காதவராகிய எல்லாரிடையேயும் நிகழ்தல் வெள்ளிடமல்ல.

இத்தகைய துன்பங்கள் நிகழ்வதும் இருவிதங்களாம். சிலருக்குக் கண்முன்னே துன்பங்கள் நிகழும் போது யார்மீதும் குறைகூற இயலா நிலையில், இறைவன்மீது பழிசுமத்து அவனை நொந்து கொள்வார். அவ்வாறின்றித் தாங்கள் இவ்வாத சமயத்து ஏற்பட்ட துன்பமென்னின் அத்துன்பம் செய்தார் யார் என மனத்தை வாட்டிப் பலர்மீதும் ஐய முற்று இறுதியாகச் சிலர்மீது உறுதி யுங்கொள்ள முற்படுவார். உண்மையிலேயே ஒரு பாவமும் அறியாத ஸ்லீ தம் முன்னை வினைப்பயத்தால் இவ்வாறு சில துன்பங்களைத் துய்க்கும் நிலையையும் பெற்றிருக்கின்றனர்.

எடுத்துக்காட்டாகப் பட்டினத்தார்வரலாற்றில் இவ்வண்மையினைத் தெளிவாயுணரலாம். பெருமானை நினைக்கத் தனிமையை நாடிச்சென்ற

பட்டினத்தார் ஒரு விநாயகர் பின்னர் இருந்து கண்முடி மௌனியானார். அவ்வழியே சென்ற திருடர்கள், தங்களுக்குத் திருட்டு வாய்க்குமாயின் ஒரு பகுதி விநாயகருக்கும் காணிக்கை செலுத்துவதாகக் கூறிச் சென்றனர். திருட்டும் பலித்தது. தங்கள் வாக்குப்படி ஒரு பொன்மாலையை அத்திருடர்கள் விநாயகருக்குக் கழுத்தில் இட்டுச்சென்றனர். மறுநாள் அரசர் அரண்மனையிலேயே அத்திருட்டுப் போயிருப்பது தெரிந்து ஒற்றா நாலா பக்கங்களிலும் தேடி னர். இறுதியாக ஒரு பொன்மாலையை விநாயகர் கழுத்தில்கண்டு சிறந்த ஞானியாகிய பட்டினத்தாரையே திருட்டுக் குற்றத்துக்காளாக்கி அரசன் முன்கூட்டிச் சென்று அவன் ஆணைப்படி சேவகர்கள் கழுவேற்றத் துணிந்தனர். அவ்வமயம்,

“என்செயலாவ தியாதொன்று மில்லை” என்று தொடங்கும் செய்யுளைப் பாடிக் கடைசியில் “முன் செய்த தீவினையோ இங்ஙனை வந்து மூண்டதுவே” என அவர் பாடவும் உடனே அக்கழுமரம் தீப்பற்றி எரிந்ததாகவும் வரலாறு கூறுகின்றது. திருடர்கள் பழிச்செயல் செய்ய, பட்டினத்தார் ஒரு பாவமும் அறியாராயிருந்தும் அவர்மீது அப்பழி சுமத்தப்பட்டுப்பின் இறைவன் திருவருளால் அது தீர்க்கப்பட்டது.

இவ்வாறு பெரியோர்களே வினைக்குள் அகப்பட்டுத் துன்புறும்பொழுது

சின்னுட் பல்பினீச் சிற்றறிவினர்க்கு அவ்வினை வாய்க்காது போகுமா? அந்நிலைக்கேற்ப ஏற்பட்டதுதான் திருவிளையாடற் புராணத்திலுள்ள பழியஞ்சின படலமாகும்.

இப்படலத்தில் இருவரலாறுகள் வந்துள்ளன. இரண்டும் இருவருக்கு எதிர்பாராதநிலையில் ஊழ்வினைப்படி நேர்ந்த துன்பங்களே.

பார்ப்பனி யொருத்தியை ஓர் ஆலமர நிழலில் தங்கச் செய்து நீர் கொணரும் பொருட்டுப் பார்ப்ப னன் ஒருவன் நீர் நிலைநோக்கிச் சென்றுன். ஏற்கனவே அம்மரத்தில் ஏறிட்டிருந்த அம்பொன்று காற்று வகைப்புண்டு கிழே விழுந்து அப் பார்ப்பனியைக் கொல்லக் காரணமாயிற்று. நீர் மொண்டு திரும்பிய பார்ப்பனன் அம்மரத்தின் பின்னர் நிழலுக் கொதுங்கிய வேடஞ்செருவ ணையும் பார்ப்பனியின் இறப்பு நிலையையும் கண்டு அவனே அவளைக் கொன்றதாகக் கருதி அரசனிடத்து முறையிட்டான். ஒருபாவழும் அறி யாத வேடன் ஒன்றும் தெரியாது விழித்தான். இந்நிலையில் அரசன் உண்மைநாட விழுந்து இறைவனை யேதுதிக்கின்றன.

இக்காலத்தும் இவ்வாறு நிகழ்ச் சிகள் நிகழ்கின்றன. நடுவனராயிருப்போர் பொறுப்பு இவ்வமயம் மிகவும் சிறந்துள்ளது. ஏதோ சில சாட்சிகளைக் கொண்டு மாத்திரம் தெரிந்து அமைவுடைத் தெனக்கருதி முடிவு கூறலாகாது. பழியோரிடம் பாவமோரிடம் ஆகவும் முடியவாய்ப் புண்டு. ஆதலின் நடுவனர்கள் மிகவும் இறையருள் நாட்டம் பெற்றவராய் உண்மையுணரும் பெற்றி வாய்ந்த ஞானிகளாய் இறைவனுடன் ஞானக்கண்ணில் சிந்தை நாடிக்கானும் ஆற்றல் பெற்றவர்களாயி

ருக்கின் நம் நாட்டில் பொய்மை வழக்குக்கள் மலிபா. அதனால் யாரும் வல்வழக்கிடார். நடுவண்ருக்கு இறையருட் கலப்பின் இன்றியமையாமையை இப்பழியஞ்சின படலம் வலியுறுத் துகின்றது. கடைசியில் இறைவனருளால் பாண்டிய அரசன் உண்மையுணர்ந்தான் என அறிகின்றோம்.

மற்றொரு வரலாறும் இவ்வண்மை யுணர அடிப்படையாய் அமைந்துள்ளது. ஒரு மண்மகனுக்கு வினைவாய்க்கும் காலம் நோக்கின்றது. அவனே மணமேடையிலிருக்கிறான். அங்கு அவிழ்த்து விடப் பெற்ற பசுவினைக் கொண்டு முட்டச் செய்து அம் மகனைக் கொல்லக்கருதுகின்றனர். காலதாதர்கள் அவ்வாறே செய்து முடித் தனர். “இது யாருக்கும் எச்சமயத் தும் யம பாசம் வரும். வீனப்படி எல்லாம் நடக்கும். வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லால் பிறவகைப் படி ஒன்றும் நடக்காது” என்ற உண்மையை உணர்த்த மேலான எடுத்துக்காட்டனரே!

பாண்டியன் ஆலவாய்ச் சொக்கரிடத்துச் சிறந்த காதல் பூண்டவன். தன்னை நம்பிய ஓர் அடியாரைப் பழிபூணச் செய்தால் அது அப்பெருமானுக்கே சிறந்த பழியாகுமன்றே. அதனால் பழியஞ்சிய சொக்கர் அருள்கரந்தார் என்ற பேருண்மையை இப்பழியஞ்சிய படலம் விளக்குகிறது.

திருவிளையாடற்புராணம் மன்பதைக்கு வேண்டிய நீதிக்குவைகள் பொதுளிய பொக்கிஷும் ஆகும். உயிர் இனங்களை வாழ்வாங்கு வாழுச் செய்யும் வழிகாட்டி என்றும் கூறலாம். ஆகவே அத்தகைய நன்றால் களைப் படித்து மக்கள் மாநிலத்து மிக்கோங்குவார்களாக.

வாழ்க உலகெல்லாம்.

திருவருள் துணை

செவி சாதனங்கள்

தமிழ்ப்பெரும் புலவர், வித்துவான், அ. நடேசமுதலியார்
[விரிவுரையாளர், அண்ணமைலைப் பல்கலைக் கழகம்]

உலகியல், உண்மையியல் என இரண்டு. ஒரு பொருளை உலகியலில் அறியும் முறையும், உண்மையியலில் அறியும் முறையும் பல்லாற்றுனும் ஒத்துநிற்கும். சில உண்மையியலில் அறிவதற்கு அனுபவம் வேண்டும். இம்முறையில்தான். சமயநூல்கள் பெரிதும் உண்மையியலைத் தெளிவு செய்துள்ளன. கடவுள் உண்டு என் பதற்குத் திருவள்ளுவர் போன்ற அறிவியற் பெரியோரும், மெய்கண் டார்போன்றத்ருளியற் பெரியோரும், கடைப்பிடித்துக் காட்டிய வழி அங்குமேயாகும். “அகர முதல எழுத் தெல்லாம்” என்று காட்டி, உண்மையியலை “ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு” என எடுத்தோதினமையும் “அக்கரங்களின்றும் அரசு உமின்றேல் இக்கிரமத்தென்றும் இருக்கு”

என்றருளினமையும் நாமறிவோம். அதுபோலவே, உலகியலில் ஒரு பொருளை அடைவதற்குச் சாதனங்கள் வேண்டும். அவை துணையாகத் தான் அடையப்படு பொருளாகிய சாத்தியம் கைக்கூடும். சாதனமின் றிச் காத்தியம் கைகூடாது என்பது

மிகச்சிறந்த உண்மையாகும். சாதனம் பல திறத்தன. அவற்றுள் புறச்சாதனம், அகச்சாதனம் என இரண்டு இன்றியமையாதன. ஒரு தச்சன் செய்யும் சிறுமாவையத் திறகு (தேர்) புறச்சாதனம், உளி முதலாய் கருவிகளும், மரமாகிய முதலும் இன்றியமையாதன. ஆனால், அவன் உள்ளத்தில் அமைந்திருக்கவேண்டிய தேரின் உருவும், அதனைச் செய்தற்கு வேண்டிய தொழில்நுட்ப உணர்வும், பயிற்சியும் அகச்சாதனம். புறச்சாதனமாய் மரமும், உளி முதலாய் கருவிகளும் பெற்றிருந்தானையினும், உள்ளத்து உருவும், தொழில்வண்மைப் பயிற்சியும் பெற்றில்லையின் அவன் தேரினைச் செய்துகாட்டும் ஆற்றவிலன். அங்குனமே, உள்ளத்துணர்வும், தொழில்வண்மையும் உடையனையினும், புறச்சாதனமாம் மரமும் உளியும் உடையனையினும், பிறர்க்குப் பயன்படும் வகையாலும், தானங்களும் ஆற்றலுடையவன் என்பதனைப் பிறர் அறியும்படியும் ஆக்கவல்லவன் அல்லன். இதுவே உலகியல் உண்மை. அங்குனமே,

தண்மையியலாகிய சமய ஒழுக்கங் களிலும், சாதனமின்றிச் சாத்தியம் கூடாது என்பதும் உண்மையாம். அன்றியும், புறச்சாதனம், அகச் சாதனமான இரண்டும் சமய ஒழுக்கத் துக்கு வேண்டப்படுவன என்பதைச் சிறிது சிந்திக்க வைப்பதுதான் இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

உலகம் தோன்றி, உயர்மக்களாம் மனிதர்கள் வளர்ச்சியெற்ற காலத்திலிருந்து, உள்ளத் துணர்வில் சொல்லப்பட்ட சமயம் சைவ சமயமே என்பது, பல்லாற்றுனும், பல மொழியினரும், பல நாட்டினரும், ஏன், பல சமயத்தினருங்கூட ஏற்றுக்கொண்ட உண்மையாகும். சைவநெறி அன்புநெறி, அறிவுநெறி என இரு திறத்ததாம். அன்றமுதல் இன்றுவரை வளர்ந்தோங்கி வருகிறது.

மனிதன் அன்பினால் வளர்ந்து அறிவினால் உயர்வுபெறவேண்டும். அன்புதான் இன்பத்தைத் தருவது. அறிவுதான் உயர்வைத் தருவது. மனிதப்பிறவியின் தனித்தன்மை, அன்பும் அறிவும் கூடித் தொழிற் பட்டு உயர்பேரின்பம் அடைவதற்குரியது என்பதுதான். அதனைப் பற்றி ஈண்டுவிரிப்பிற் பெருகும். மன்னைலாயகுடம், காரியம்; காரியமாயகுடம் மன்னைகியகாரணத்தாலேயே உண்டாக்கப்படுவதுபோல, அன்பேவடிவான், அன்புருவான இறைவனை, அன்பாகிய முதற்காரணத்தாலேயே பெறல் வேண்டும்

என்பதும் ஒன்று. அதுபோலவே, பேரறிவான இறைவனை, அவ்வறி வாம் முதற்காரணங்கை காண்டே பெறல்வேண்டும் என்பதும் ஒன்று. எனவே, அன்பைப் பெருக்கி, அங்குருவாம் சிவத்தைப் பெறலும் அறிவைப் பெருக்கி அறிவுருவாம் சிவத்தைப் பெறலும் ஆய இருவழி களாக வகுக்கப்பட்டன என்பதை கான்றேர்.

அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பார் அறிவிலார் அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலார் அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிந்தபின் அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருங் தாரே. அறிவும் சிவமும் இரண்டென்பார் அறிவிலார் அறிவே சிவமாவது யாரும் அறிகிலார் அறிவே சிவமாவது யாரும் அறிந்தபின் அறிவே சிவமாய் அமர்ந்திருங் தாரே என்ற மந்திரமொழிகளால் அறிக.

அன்பின் நிறைவையும் அறிவின் நிறைவையும் பெறுவதற்குரிய நெறியே சைவநெறி என்பது. அன்பு என்பதும் அறிவு என்பதும் உயர்களிடத்து அமைந்து கிடக்கும் இயல்பான பண்புகள். அறிவு தூண்டுதலுடையது. அன்பு பரவுதலுடையது. அன்பும் அறிவும், உயிர்கள் மாட்டு அளவாய், பரந்தும், தூண்டுதலுடையதாயும் அமைந்து கிடப்பன. அன்பு நன்மை பயப்பது. அறிவு தீமைதுடைப்பது. அறிவினால் தீமை கடியப்படவேண்டும். அன்பினால் நன்மை பெருகவேண்டும். இதனைப் பெரியோர் பலவழிகளால் நமக்குக் காட்டியும், உண்மையியலாக்கப்படுவதுபோல,

மைப்படுத்தியும் சென்றுள்ளனர். அறிவுவழிச் சமயங்களும், அன்பு வழிச்சமயங்களும் உள். அவை ஒன் ரெஞ்சினையே துணைகாண்டு வாதிப்பன.

அன்பு பரவுதற்குத் தன்னலம் குறையவேண்டும். அறிவு நிறைவு பெற உலகநிலை, உடல்நிலை, பொருள் நிலை தெளிவுபெற வேண்டும். நிலை யாமையுணர்வும், தான் என்ற பொருளின் தெளிவும் ஏற்படவேண்டும். பொருள் தெளிவே, அறிவின் செயல். தன்னலக் குறைவே அன்பின் செயல். பொய்ப் பொருளைப் பொய் எனக் காண்டலும் மெய்ப் பொருளைக் காண்பதற்குத் தூண்டும் அவ்வறிவே, தான் அருபவிக்கின்ற இன்பம் பொய்யென மெய்ப்பிக்கும். தனக்கென்று, ஏன், தான் என்று கூட ஒரு பொருளும் இன்பமும் இல்லை என்ற நற்காட்சி உண்டாகும் போது, பிறர் நலனைக் காணவும், பிறர் நலனைப் பேணவும் முயற்சியும் செயலும் எழும். அவையே அன்பின் நிறைவுக்கும், அறிவின் நிறைவுக்கும் துணையாவன.

“ஞால நின்புக்கே மிகவேண்டும் தென் ஆல வாயில் உறையும் எம் ஆதியே” என்ற பிள்ளையார் திருக்கடைக்காப்பால் இவ்வுண்மை அறியலாம்.

இங்ஙனம் அன்பும், அறிவும், நிறைவு பெறும் போது அன்பின் நிறைவு அருள் என்றும், அறிவின் நிறைவு மெய்யுணர்வு அல்லது பதிஞானம் என்றும் பெயர் பெறுகின்

றன். இந்நிறைவுகளைப் பெறுதற் குக் கடைப்பிடிக்கும் செயல்களும், வேடமுமே சாதனங்கள் என்பபடுகின்றன. அவை இரண்டு. புறச் சாதனம், அகச்சாதனம் என்பன. சைவசாதனங்கள் புறச்சாதனமும், அகச்சாதனமுமாம். இரண்டும் அரண்டிச் சார்வுக்கு அரணும், துணையுமாய் அமைந்துள்ளன.

புறச்சாதனங்கள், திருநீறும், கண்டிகையும், அகச்சாதனம் ஐந்தெழுத்து என்பன வெளிப்படை. திருநாவுக்கரசர் சைவநலம் பழுத்ததவப்பெரியார் என்பது, சைவம் கண்ட உண்மை. அவருடைய முழுவடிவத்தைச் சேக்கிழார் பெருமான், இச்சாதன உருவ சாதனத்திருவருவமாக வடிக்கிறார். அத்திருப்பாசரம் கொண்டு சிறிது சிந்திப்போம்.

தூய வெண்ணிறு துதைந்த
போக்குமேனியும் தாழ்வடமும்
நாய கண்சேவடி தைவரு
சிந்தையும் நெந்துருகிப்
பாய்வதுபோல் அன்பு நீர்பொறி
கண்ணும் பதிகச் செஞ்சொல்
மேய செய்வாயும் உடையார்
புகுந்தனர் வீதியுள்ளே.

என்ற அருமைப்பாசுரம், நாவரசாம் நற்றவப் பெரியார் திருவாக்கினைக் கொண்டே வடித் தது போல் தோன்றுகிறது. திருநாவுக்கரசர் பெருமான், சாதனங்களின் அருமையைக் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.
எவ்வேறுந்தாமாக விலாடத்திட்ட திருநீறுந்சாதனமும் கண்டால் உள்கி,

உவராதே அவரங்கரக் கண்டபோதங்கு
உவந்தடிமைத் திறநினைந்து உவந்து நோக்கி
இவர்தேவர் அவர்தேவர் என்று சொல்லி
இரண்டாட்டா தொழிந்துசசன் திறமேபேணிக்
கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சினுள்ளோ
கன்றுப்பூர் நடுதறியைக் காணலாமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

இத்திருப்பாசரம், தூய தமிழாளி
யின் சாதனச் சிறப்பும், சாதனச்
செயலும் இன்னவை என நமக்குத்
தெற்றென விளக்குகின்றது.

மந்திரத்தில் கூட திருமூலர்,
“வேடநெறி நில்லார் வேடம்பூண்டு என்பதன்
வேடநெறி நிற்பார் வேடம் மெய்வேடமே”

என்ற கூறும் பகுதி, வேடம்
புறச்சாதனம் என்பதனையும், அகச்
சாதனம் ஒன்றுபடாவழி புறச்சாத
னத்தாற் பயனில்லை என்பதனையும்
வலியுறுத்தக் காண்கிறோம். இதையே
முன்னுரையில் மரம் உளி முதலா
யின தச்சனுக்குச் செயலாற்றும் வலி
மையும், உள்ளுணர்வும் இல்வழிப்
பயன்படா என்ற கூற்றாலும் வலியு
ம். எனவே, புறச்சாதனங்கள்,
சைவத்திற்கு அவர்கள் மேற்கொள்
கூம் நல்லன்புக்கும், நல்லறிவுக்கும்
தனையாய் அவர்களை உணர்ச்சியிலும்,
செயலிலும், ஊக்குவிப்பன
வாம். அவை, திருநீறு, அக்கமலை
யாம் தாழ்வடம் என்பன.

திருநீறு

“காடுடைய கடலைப் பொடி பூசி”
“வெந்த சாம்பல் விரையெனப் பூசியே”
“சடையும் பிறையும் சாம்பற் பூச்சும்”

— திருஞானசம்பந்தர்:

“மெய்யெலாம் வெண்ணீறு
கண்ணித்த மேனியான்”
“எவரேனும் தாமாக விலாடத்திட்ட
திருநீறும் சாதனமும்”

— திருநாவுக்கரசர்,

“நீறுதாங்கிய திருநுதலானை
நெற்றிக் கண்ணானை”

— சந்தரர்:

“வெண்ணீறு அளிகிலாதவரைக் கண்டால்
அம்ம நாமஞ்சமாரே”

“நீற்றுக்கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும்”

— மாணிக்கவாசகர்

“மாலறநேயம் மலிந்தவர் வேடமும்”

— மெய்கண்டார்

இத்திருவாக்குகள் திருநீற்றின்
பெருமையைக் காட்டும். திருநீறு
என்ன கருத்துக் கொண்டது என்பதையைப்பற்றிய, என்னங்களைப் பல
முகத்தான் அறியத்தகும். ஞானப்
பிள்ளையார், கூன்பாண்டியனைச் சர
நோய் நீக்கப் பாடியருளிய திருப்பதி
கமாய திருநீற்றுப் பதிகம் ஒன்றே
ஒரு நூலாய் வடிக்கத்தகும். திருநீற்
றின் வரலாறு முழுவதும் அப்பதிக
வாயிலாய் அறியலாம். வடமொழி
யில், பஸ்மஜாபால உபநிஷத் என்ற
வேத சிரசின் மூலமாகவும் அறிய
லாம்.

திருநீற்று மகிமை என்ற சிறு
நூலும் பேசும். இவற்றிற் கப்பால்
கருத்துரைகளாகவும், காரணங்க
ளாகவும், கற்பனையுள்ளத்தோடும்
அடையாளமாகவும் கொள்ளப்படு
வன பல உள். உடல்நிலை, உள்ள
நிலை, உயிர்நிலைகளைக் காட்டும் திரு
தீறு என்பதனையும் நாமறியத்தகும்:

உலகம் இரண்டழிவினையுடையது. உலகம் மாற்றமடையும் தன்மையது. உலகம் விரிந்த பான்மையது. காணப்படும் இந்தவுலகம் விரிந்த தன்மையது. காணப்பட்டவாரே நிலையாது, கணந்தோறும் மாற்றபடைந்து வருவது. இறுதியில் அனுவாய், தன்றுண்வடிவாய் அமைந்து விடுவது. அப்போதுபேருமிக்காலத்து (மகாசம் ஹாரகாலம்) இறைவளைப் பற்றுக்கோடாய் அமையும். ஏன் எனின், மாயா உலகம் ஆகையால் அது எதனிடத்திலிருந்து தோன்றிற்றே, அது, அதனிடத்தில் ஒடுங்கும். தோற்றமுண்டேல் மரணம் உண்டு. ‘இல்லது தோன்றுது, உள்ளது மறையாது’ என்ற உண்மையின் பாற்பட்டது. ஆகையால், அனைத்துலகும் அழியும் அந்த மகாசம் ஹாரகாலத்தில், மாயையானது இறைவளைத் தாரகமாய் அடையும். அதனை நுண்ணிய அனுவாய் உள்ள திருநீறுபுலப்படுத்தும் என்பது ஒன்று. திருநீறு, ஆவின் மயத்தைச் சுட்டு நீருக்குவது. அழுக்காயமயம் நெருப்பினால் சுட்டு நீருகும் போது தூய அனுவாயப் போகிறது. அது போல இப்பமயமான உலகம், அறி வென்னும் நெருப்பினால் சுட்டு நீருன் போது தூய இறையருள் பெறுதற்குரியதாய் அமையும் என்ற உண்மையைட்டு கொண்டது திருநீறு. ஆ-பசு: கட்டுப்பட்டது. உயிர் மலங்களால் கட்டுண்டது. ஆவின் மயம், நெருப்பால் உடப்பட்டு நீருன்

போது தூய்மையடைகிறது. உயிர்களாகிய நாம், ஞான நெருப்பால் சுடப்படும்போது, நம்முடைய குற்றங்களாய் மலங்கள் சுடப்பட்டுத் தூய்மையடைகிறோம் என்ற உண்மையைத் திருநீறு சுட்டும்.

திருநீறு அனுநீறத்தன்மையானது. தனக்கொரு பற்றுமின்றித் தனித்து நிற்கும் ஆற்றலிலது. அதுபோல, உயிர் அனுநீறத்தன்மையானது. தனக்கொருபற்றுமின்றி இறைவனைப் பற்றுவது என்ற உண்மையும் அது.

நாம் இரண்டழுக்குகளை உடையோம். உடலழுக்கு, உள்ள அழுக்கு-புற அழுக்கு. அக அழக்கு என்பன அவை. புற அழுக்கைப் போக்க, குளிர் நீர் வேண்டும். அக அழுக்கைப்போக்க வாய்மை வேண்டும். இது வள்ளுவப்பெறுந்தகை கூறியது. ‘புறந்தூய்க்கமநீரான் அழையும் அகந்தூய்க்கமாய்மையாற் காணப் படும்’

என்பது அது. தூய்மையாவது யாது? அதனையும் பேரறிஞர் கூறுகிறார்.

‘தூய்மை என்பது அவாவின்மை, மற்றுத் வாய்மை வேண்ட வரும்’

என்பது அவர் உரை. எனவே, அத்தூய்மை வாய்மையான் ஆவது. அகந்தூய்தாந் தன்மைபைக் காட்டபுறந்தூய உடலில் நீறுபூசுவது ஒரு மரபு. இதனைச் சேக்கிழார் பெருமான், ‘பூசுநீறுபோல் உள்ளும் புனிதர்கள்’. என்ற திருவாக்கால் உண்மைப்படுத்துகிறார்கள். பூசுநீறு புனிதத் தன்மையது. அதுபோலவே,

மெய்ப்பொருள் கண்டுகளிக்கும் உள் ளமும் புனிதமானது என்று, நீறு பூசிக் காட்டுகிறார்கள் அடியார்கள் என்பது அருள்மொழித்தேவரின் அமுதவாக்கு.

மக்கள் மனக்குறை, உடற்குறை, உயிர்க்குறை உடையவர்கள். உடல் அழிந்துபோகுமே என்ற ஏக்கம். மனம் அவாவுட்பட்டு அவலம். உயிர் அறியாமையால் ஆணவம். இக்குறை எவ்வாறு நீங்கும். குறைநீக்க மூன்று வழிகள். மந்திரம், தந்திரம், மருந்து என்பன. இவற்றை நாமறிவது கடமையாகும். மருந்து, தந்திரம், மந்திரம் என மாற்றுக. மருந்து நோய்நீக்கும். தந்திரம் மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தும். மந்திரம் உயிரை வேதிக்கும். இம்மூன்றுமாய் இறைவன் இருக்கிறேன் என்பது திருநாவுக்கரசர் திருவாக்கு.

“மந்திரமுந் தந்திரமும் மருந்துமாகித, தோத வல்லினோய் தீஸ்பான்”

என்ற அருள்மொழி நாமறிந்தது தானே. இத்திருமொழியில், தீரா நோய் ஆணவம்; வல்லினோய் அவா; தோய், உடல்நோய் கூறப்பட்டன. இம்மூன்றனியும் நீக்குவான் இறைவனே. எவ்வாறு நீக்குவான்? மந்திரமும், தந்திரமும் மருந்துமாகி நீக்குவான் என்றாகு கிறார்.

மந்திரமாவதும் நீறு, தந்திரமாவதும் நீறு. ஞானப்பிள்ளையார் சுரமாய உடல்நோய் கீக்கத் திருக்கு பூசினார். மனக்குறை நீக்கத் திருக்குறைப் பயன்படுத்தினார். சமய உண்மைகண்டு, நின்ற சீர் நெடுமாற ஒல்லுலகம் போற்றத் திருக்குறைப் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஆகவே வேதத் தில் உள்ள திருக்குறை, மந்திரமாய் மருந்தாய் தந்திரமாய் ஒருவனுக்கே பயன்படுத்தப்பட்டமை, நம் சைவசமய வரலாறுகும்.

ஆசாரிய மூர்த்திகளாய் திருநாவுக்கரசரைத் தமிழுக்கும் சைவத்துக்கும் அளித்ததே திருக்குறை தான். யாங்குனம் எனில், மருள்கீக்கியார், தருமசேனராய்ச் சமணசமயச் சான்றேராய் விளங்கின போது, திலகவதியம்மையாராம் தமக்கையார் அடிகளை மேன்மைப்படுத்த, அன்புநெறி, அறிவுநெறி யில் திருப்ப, இறைவனிடம் வேண்டினர். திருவருள் மறக்கருணையாய் குலைநோயாக (உடல் பிணியாக) தம்பியார் வயிற்றில் சார்ந்தது. அப்போது சமணசமய மந்திரதந்திரமருந்துகள் பயன்பட்டில். தமக்கையாரை அடைந்து தருமசேனர் வணங்கினபோது, அம்மையார் “திருவாளன் திருக்குறை அஞ்செழுத்து ஒதிக்கொடுத்தார்.” அத்திருக்குறை மருந்தாய் உடல்நோய் நீக்கி, தந்திரமாய் மன ஒருமை உண்டாக்கி, மந்திரமாய் உரிமை துய்மை செய்து அரண்டிக்கு அன்பராக்கி, ஆசாரிய மூர்த்திகளாய் நமக்கு உதவியது. இங்குனமே திருக்குறை பெருமை பலப்பல.

சீரு, அழிவை-நிலையாமையை உணர்த்தும். சீரு தூய்மையைக் காட்டும். சீரு மருந்தாய்ப் பயன் படும். சீரு மந்திரமாய் அமையும். சீரு, தந்திரமாய் ஒழுங்குசெய்யும். நிறின்றி மனிதன் உள்ளத்தையும் உடலையும் தூய்மைசெய்துகொள்வதறிது என்ற வரையிலும் சாதன மாய்த் திருச்சீரு அமைகிறது. திருநீரு செய்யவேண்டிய முறை தனியே சமயநூல்களில் கண்டு தெளியவேண்டும்.

திருச்சீரு புறச்சாதனங்களில் சிறந்தது. ஆனால் அகச்சாதனமாய் ஐந்தெழுத்தின்றிப் பயன்படாது. இதனால் நம் சமயச்சான்றோர் திருநீர்க்கை ஐந்தெழுத்தென்றே மொழிந்துள்ளனர். அகச்சாதனமாம் ஐந்தெழுத்து ஒதாமல் தொடும் சீருசாம்பலாய்ப்போகும்; திருநீரு என்ற பெயர்பெற்று. உடல்தூய்மைக்கும், உள்ள உயிர்த்தூய்மைக்கும் இன்றிய மையாத ஐந்தெழுத்தின் தொடர்பினால்தான் திருநீரு அத்தனைபெருமையும் உடையதாகிறது. ஆகையால், திருநீரு என்ற உடனேயே அதனேடு தொடர்புடைய அகச்சாதனம் ஐந்தெழுத்தும் தொடரப்படும். நிற்க, அக்கமணி (உருத்திராக்கம்)

அக்கமணி, கண்மணி என்றும் பேசப்படும். அக்கமணி புறச்சாதனத்தோடு அகச்சாதனமாம் ஐந்தெழுத்தோதலுக்கும் பயன்படுவது. அக்கமணியின் பெருமை, மூன்று திறத்தது. இறைவனுடைய கரு

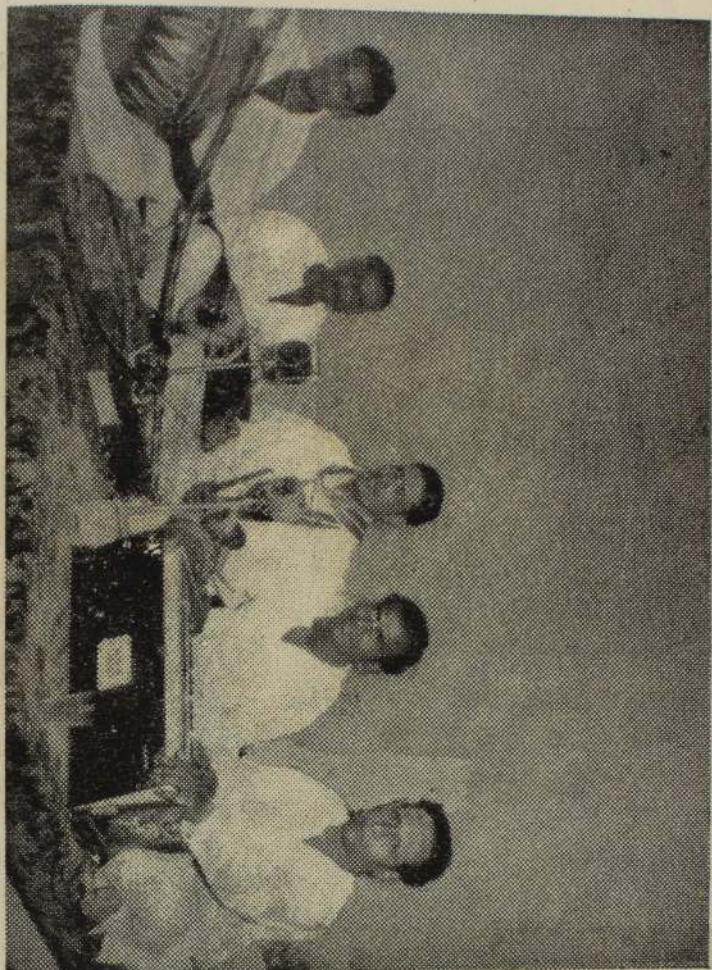
கிணத் திறத்தை வெளிப்படுப்பது. அடியார்க்ட்கு இறைவன் கருணையைக் கண்ணீரால் காட்டினான். அன்பின் வெளிப்பாட்டுக்குக் கண்ணீர் அன்றிக் காட்டில்லை அல்லவா?

“ஏன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந் தாழ் ஆரவஸர் புஞ்சீர் பூசல் தரும்” என்பது பொய்யா மொழி. மனமொழிக்ட்கு அப்பாற்பட்ட இறைவன் கருணையே வடிவமாக, உருவத் திருமேனி கொண்டு உயிர்கட்கு இரங்கினை என்ற உண்மையை உண்மைப்படுத்துவது, அக்கமணி. அடியார்களும் ஆன்மநேய ஒரு மைப்பாடுடையர் என்பதைனே உலகிற்கு உண்மைப்படுத்த எடுத்த சாதனம் அக்கமணி. அதனைத் தாங்கி, அனைத்துயிர்க்கும் அருள் திருக்கோலம் அடியார்கோலம் என்பதைனைக் காட்டும் அக்கமணி. ஆன்டவனுடைய திரு ஐந்தெழுத்தை மனங்குளிர் உயிர் தளிர்க்க ஒதும்போது, தொழிற் பாட்டுக்கும் உருப்போடற்கும் உற்றதுணையாய் உதவுவதும் அக்கமணியே. அவ்வக்கமணி, மந்திரத்தால், தந்திரத்தால் ஆக்கம் அடையும்போது அதுவே, மருந்துபாய்ப் பயன்படும் என்பது நம்மானால் கண்ட உண்மை. கொடியநஞ்சும் தீராதநோயும் நீக்க வல்லது அக்கமணி என்பதைனே அனுபவ வாயிலாய் அறிந்த பெரியோர்களும் உள்ளர். அதனைப் பூண்டு, அடியார்கள் இறைவனை நினைவுட்டும் முகத்

வில்லிஸை வல்லுநர்

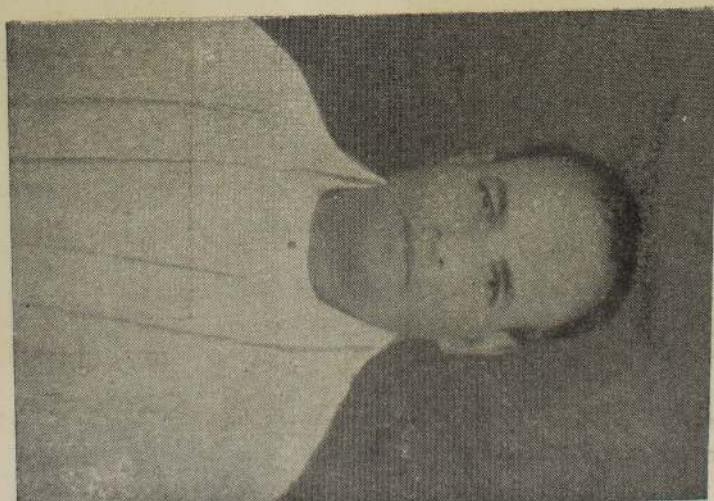
திருப்புங்குடி வி. க. ஆறுமுகம் கோஸ்டியினர்

சிவபூரைச்சு செல்வார்

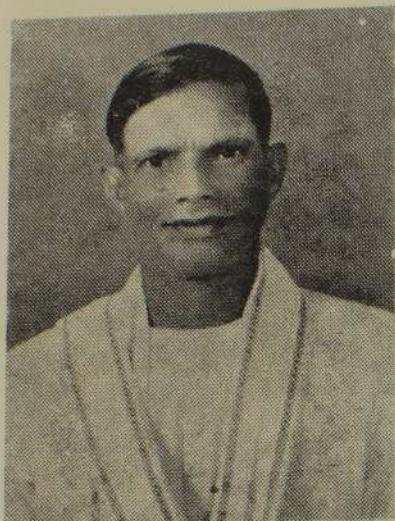

இட-வலம்

1. விற்கடம் கேசாவிழார் ஃ. எ. நாதன்
2. மிருதங்கம் டேவல்கி வயஞானமணி ன. தங்கம்
3. ஸௌ கத்தாவாரி திரு. வி. க. ஆறுமுகம்
4. உடுங்கிளை, நகைக்குச்சுவை கல்வாவரேநாதன்
K. N. கணபதிப்பிள்ளை
5. ஆட்மோவியற், சுழந்துவார் ஃ. ம. சோமசுந்தரம்

நம் நாட்டுச் சமாதான நீதிபதிகள்

கா. மதியாபரணம் J. P.
பிரபல வர்த்தகர்
கொழும்பு.

நியாயவாதி
ப. கதிரவேல் J. P. U. M.

கு. வி. தம்பித்துரை J. P.,
(கிராமசபைத் தலைவர்)

ம.ட. முருகேஸ் J. P.
இளைப்பாறிய உடையார்

தான் மக்களைத் தெய்வ சிந்தனையுடையவர்களாக ஆக்குகிறார்கள். வேடமே நினைப்பை உண்டாக்கும் ஒரு பெரிய சாதனம் என்பதையொரோ மறுக்கவல்லார்? அடியார்கள் என்பதைனே, திருநீறும் அக்கமணியுமே, உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டும் உண்மைச் சாதனம். நிலையாமை கண்டவர் என்பதைனைத் திருநீறும், தாய உள்ளமுடையவர் கருணைத் திறம் பேணுவார் என்பதைனை அக்கமணியும், புறக்கோலமாய் நின்று காட்சியளிப்பன என்பதைக்கடைப் பிடித்து உய்தி பெறவேண்டும் இனி, திரு ஐந்தெழுத்து:

இதுபற்றிய கருத்துரை மிக மிக விரிவடையக்கூடிய ஒன்றாகும். ஐந்தெழுத்தே சைவசமயத்தின் உயிர்நாடி. ஐந்தெழுத்தின்றேல் சைவசமய உண்மைகளே நிலைநிறுத்தப் படமாட்டா. திருவாசகம் என்ற தெய்வத் தமிழ் அன்புநால் முழுதும் திரு ஐந்தெழுத்தின் பெருமை பேசி முடிக்கிறது. உலகம், உயிர், இறை என்ற முப்பொருள் உண்மைகளையும் அவற்றது இயல்புகளையும் விளக்கிக் காட்டும் சங்கேத மொழியாம் திரு ஐந்தெழுத்து.

“எவ்வெக் கோட்டு பொருள் ஐந்தெழுத்தின் அடிக் அவற்றியல்பு காட்டி” என்பது மாதவச் சிவஞான யோகிகளின் திருவாக்கு. “நமச்சிவாய வாழ்க்” என்று தொடங்கி “நானே யோ தவஞ் செப்பேன் சிவாய நம என் ப் பெற்றேன்” என்று நடு நிறுத்தி,

‘குறியொன்றும் இல்லாத கூத்தன் தன் கூத்தை எனக்கு அறியும் வண்ணம் அருளியவாருர் பெறுவார்’

என முடிக்கும் அழுதி அடைந்த அடியாரின் அருள்வாக்கு ஐந்தெழுத்தின் அனுபவமேயாகும். ஐந்தெழுத்தின் பெருமை பேசாத சாத்திரமோ, தோத்திரமோ, சரித்திரமோ சைவசமயத்தில் இல்லையென்றே கூறிவிடலாம்.

“ஐந்தெழுத்தின் புளைபிடித்துக் கிடக்கின்றேன்”

என்ற அன்பர் மொழி ஒன்றே போதும்.

ஐந்தெழுத்தின் பெருமை விரிப் பின்பெருகும்; தொகுப்பின் எஞ்சும்.

உள்ளொளிர்வித்து, வேதநான்கினும் மெய்ப் பொருளாய் நாதன் நாமமாவதாம். சொற்றுண்ணாய் நற்றுண்ணாவதாம், தான்மறந்தாலும் நாமறக்காது ஐந்தெழுத்துச் சொல்லுமாம். இவை மூவர் தமிழ்.

“ஐந்தெழுத்தென் உயிர் என்றால் அதுவும் சாலும், அவனைன்றே அறைந்திடினும் அதுவும் சாலும், நின்றவுலகென்று ஏப்பின் அதுவுஞ் சாலும், நிலைநிறுத்தும் அநர் என்றால் அதுவும் சாலும்”

என்றபடி அனைத்துமாய் விளங்கும் ஐந்தெழுத்தின் சாதனப் பெருமை அளவிட முடியாது.

ஆகையால், நாம் அகச்சாதனமாம் ஐந்தெழுத்தின் புளை பிடித்துப் புறச்சாதனமாம் திருநீறும் சாதனமும் கடைப்பிடித்து, மூவகைத்துண்பறும் சீங்கு முழுமுதலாம் சிவநிடிச் சார்பு பெறும் நன்மக்களாய் உலகில் சைவசமயப் பேருண்மை களை விளங்கச் செய்யும் திருத்தொண்டர்களாய் வாழ்வோமாக.

‘தென்னுடைய சிவனே போற்றி எந்நாட்டவாக்கும் இறைவா போற்றி’

மண்ணீல்

நல்லவன்னம் வாழலாம்

[செந்தமிழ்மனி, பொன். கிருஷ்ணபிளை]

இந்த மண்ணுலகு மிக்க நல் லுலகு என்பர் பெரியோர். அரனடி சேரவிரும்புவோர் இங்கே பிறந்து அன்பால் அவனை வழிபட்டுய்ய இட முன்டு. தேவர்களுக்குக் கிட்டாத வாய்ப்பு மண்ணவருக்கு எட்டியிருப்பது அவனருளே. இதனை அறியாமல் இந்த உலகத்தை நரகபூமியினாலே நெந்து கூறி ஏதோ சுவர்க்கச் சுவை களை அறிந்தவர் நாமே என்பது போலப் பேசுகின்றோம். மண்ணை ஏசி விண்ணை ஆசிக்கும் நாம்

“புவனியிற் போய்ப்பிற வாமையில் நான் நாம் போக்குகின் ரேம் அவமே இந்தப் பூமி சிவனுய்யக் கொள்கின்ற ஆறென்று நோக்கித் திருப்பெருந் துறையுறை வாய்திரு மாஸம் அவன் ஸிருப் பெய்தவும் மலரவன் ஆசைப் படவும்நின்னலர்ந்தமெய்க் கருணையும் நீயும் அவனியிற் புகுந்தெமை ஆட்கொள்ளவல்லாய் ஆரமு தேபளி எழுந்தரு எாயே”

என விண்ணவர் மண்ணுலகின்மீது கொள்ளும் எல்லையற்ற அன்பை மணிவாசகர் ‘ஆசைப்பட’ என ஒசைநயம் புணர்த்திக் கூறும் திருவாக்கைப் படித்தும் மனத்திடை இருத்துகிறேயில்லை. இப்பாடவில் மணிவாசகர் கூற்றிலே கிடக்கும்

‘இப்பூமி சிவனுய்யக் கொள்கின்ற ஆறு’ என்ற உண்மையையும் ஓர் கின்றோமில்லை, சிவன் அடியார்களை ஆட்கொண்டு அருள் செய்யுமிடம் இம்மண்ணுலகு தானும். திருக்காளத்தியிலே ‘அன்பர்கள்பின் உம்பர் கூாம், என்று சேக்கிழார் இவ்வுலகத்தவருக்கு மரியாதைபண்ணி உம்பர்கள் ஒதுங்கி நிற்குமாற்றைக் காட்டுகிறார். வெறும்பிறப்பிற்கிடங்கே போகபூமி சுவர்க்கம்; ஆயின் மண்ணுலகோ யோக ஞானசாதனங்களால் மக்கள் அரனடி சேர அவனருள் துஞும்பி வழியும் பொற் புடைத்தலம் என்பதைச் சித்தாந்தசாத்திரம் எடுத்துக் கூறவும் செவி மடுக்கின்றோமில்லை.

திருஞானசம்பந்தப் பின்னையார் சீர்காழிப் பதியைத் தரிசிக்கச் செல்கிறார். சாசனும் அவன் நேசத்துக்குரிய சத்தியும் தம்மை ஞானப்பால் ஊட்டி ஆட்கொண்ட பதியை நண்ணியதும் பின்னையார் உள்ளம் பாகாய் உருகப்பெறுகிறார். அவர் அருளுள்ளத்திலிருந்து அருமைத் திருப்பா ஒன்று அரும்பி வெளிவரு

கிறது. மக்களுக்கு நல்ல ஆறுதல ஸிக்கும் பான்மையிலே அது மலரு கின்றது.

“மண்ணிஸ் நல்ல வண்ணம்
வாழலாம் வைகலும்
எண்ணின் நல்ல கதிக்கு
யாதுமோர் குறைவிலை”

எத்துணை ஆறுதலளிக்கும் அருமந்த வாக்கு இது! மண்ணவரே பயப்பட வேண்டாம். இந்த மண்ணிலே எத் துணை நயத் துட்டே நாம் வாழ லாம். சிந்தித்துப் பார்க்கில் உயர் நிலை எய்துதற்குரிய சாதனங்கள் குறைவின்றி நிறைவுடனே ஈங்குள். சிவகதி கிட்டி நம்மை வந்தடையும். இம்மண்ணுலகே விண்ணுலகிற்கும் அப்பாற்பட்ட புண்ணிய சிவலோக மாகும்.

இதற்குரிய காரணங்களைத் தொடர்ந்து விளக்குகின்றார் சம்பந்த அடிகளார்.

“கண்ணினஸ்லஃதுறும் கழுமலவளநகர் பெண்ணினஸ்லாளாமே பெருந்தகை

இருந்ததே”

கழுமலமென்னும் சீகாழிப்பதி யில் பெண்ணினத்திற்கே சீலம் இன்னதுதானென்று உனர்த்தும் பிராட்டியாரும் பெருந்தகையானு கிய பிரானும் இயைந்து வீற்றிருக்கின்றனர். பெருந்தகை இருப்பதாகவே அடிகளார் பாட்டிலே காட்டுகிறார். என்றும் நல்லாளாக-சீலத்தின் திருவருவாக அவளிருப்பதால் தன்னைச் சிவத்திலே ஒடுக்கி விடுகிறார்கள். இருவரும் ஒருவராகவே ஒருங்கியைந்திருக்கும் காட்சியிலே

சுவாமிகள் இல்லறத்தின் மாட்சியைக் காணுகிறார். தனக்காகத் தேவி வாழாமல் உயிரினங்களைப் பரி பாவிக்கவே அவள் திருவருக்கொண் டுள்ளாள். தமக்கு மாத்திரம் அவள் பாலூட்டினால்லவள். உயிரினங்களுக்கெல்லாம் ஊட்டவே அவள் இறைவ ஞேடு ஒருங்கே பொருந்தியிருக்கிறாள். இப்பதிகத்தின் பயஞ்சிய பதினேராம் திருப்பாடவில்,

‘கருத் தடங் தேன் மலிகுகழுமல வள நகர்ப் பெருந்தடங்கொங்கையோ டிருந்த எம்பிரான்’ என அமைகின்றது. பிரான் - பிற ருக்கு உபகாரியாக இருப்பவன். அவனுபகாரியெனவே அவன் சக்தி யும் உபகாரியே. அதனைச் சுட்டவே அவனைப் ‘பெருந்தடங் கொங்கை’ எனகிறார். உலகுயிரத்தனைக்கும் பாலுணவுட்டும் சீவியாகவின் பாலூட்டும் தாயின் உறுப்பை விதந் தெடுத்து அடையும் கொடுத்து ஒதுக்கின்றார். இங்கும் இருந்தவன்பிரான் எனவே காட்டித் தன்னைப் பிரானிடத்தொடுக்கி அடக்கத்தோடு தேவி இருக்கும் உயர்தர இல்லறத்தின் மாட்சி புலனுகின்றது. உயிரினங்களுக்கு உவந்தமுது அளிக்கும் தேவியுடன் தேவனிருப்பதனால் காழிப்பதியிலே பெரும் தேன் நிரம்பி வழி கின்றதாம். அவரவர் பக்குவம் நோக்கித் தேவி பாலூட்டுகிறார்கள். சிறப்பியல்பு வாய்ந்தவருக்கே சிவஞானத்திற் குழைத்த ஞான வெறியூட்டும் பாலை நிறைப் பொட்டி விடுகின்றார்கள்.

இப்பதிகப்பாடல் முதற் பத்தும் “பெருந்தகை இருந்ததே” என்றே முடிவதைப் பார்க்கலாம். அருளா ளைக் கண்ணற் பார் க் கலாம். அருளோ கண்ணுக்குப் புலனாத நுண்ணிய பொருள். ஆகவே பெருந்தகையாளனிருப்பைக் காட்டி அவன் மூலம் வெளிப்படும் அருளையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றார் குழந்தைப் பிரானர். இப்பதிகத்தின் பத்தாம் பாட வின் இறுதிஅடியில் இருந்ததே என்பதற்கு இப்படி இறைவன் இருக்கும் காட்சி சொல்லுந்தரத்ததோ என்பதே பொருளாகும்.

சீகாழிப்பதியின் சாந்தம் தவமும் சிறப்பிற்குக் காரணம் ஓராம் திருப்பாடவின் மூன்றாமடியில் அடங்கியிருக்கின்றது. சீகாழிப் பதியிலே கண்ணற் பார்க்கக் கூடாத குற்றம் நிறைந்த காட்சிகள் அணுவளவும் இல்லையாம். கொலை, களவு, காமக்காட்சிகள் இடம் பெறுத் தலம் சீகாழி. ஆகவே கண்பார்வை எங்கெங்கு விழுகின்றதோ அங்கங்கெல்லாம் புண்ணியக் காட்சிகளே தோற்றம் தருகின்தன, அவற்றைக்காணும் உளத்திற் பாவம் புக இடமில்லை. நற்சீலம் நிறைந்த பொற்புடைக் காட்சிகளே எங்கும் தென்படுகின்றன. அதனையே கண்ணின் நல்லீது உறும் கழுமலம் என நமக்குங்காட்டுகின்றனர். சீரிய சம்பந்தப் பிரானர் (நல்லஃதை = நல்லகாட்சி)

நல்லன வெல்லாம் கண்ணிற் படுதலால் மக்களினம் சிவகளி துரும்பவாழுகின்றன. அப்பதியில் நாம்காணும் முதன்முதற் காட்சியே இல்லறத்தின் மாட்சி தெரிக்கும் தேவதே விக்காட்சிதானே. அதனையே பாடல்களின் இறுதிதோறும் தவறுது சவாமிகள் நமக்குக் காட்டுகிறார். அறறம் பயக்தம் குற்றமற்றன காண்பாருக்கு நல்லகதியடைதலிலே தடையேது மில்லையன்றே.

கண்ணற் காண்பன எல்லாம் நற்காட்சிகளைவே இவற்றைக் கண்கண்டு களிதுரும்ப மண்ணுல்கிலே நாம் நல்ல வண்ணம் வாழுதற்கு வழி தானே திறபடுமன்றே? மங்கல வினைகளுடும், மாண்புறு விழாக்களும், கோலக் கோவில்களும், பொற்றடிலே பூவும் பாலும் பழமும் சுமந்து கோவில்நோக்கிக் செல்லும் பூவையரும் அவரை வழிநடத்துச்செல்லும் நம்பியரும், இவர்களோடியைந்து செல்லும் சீலச் சிறுரும் நம் மனக் கண் முண் தொன்ற அருட்பாக்கள் தந்த — தந்தையாருக்கே சிவத்தையும் சக்தியையும் காட்டியருளிய - பாலருவாயர் அருளால் இம்மண்ணுலகு எதிர்காலத்திலும் மனிதவர்க்கம் வாழ விழையும் பொற்புறு பூமியாயாகுக! புண்ணிய நல்லோர் பல்லோர் தோற்றிப் பூதலம் சிவத்தலமாகுக.

கடவுளை உணர்தல்

க. தேவதாசன் பி. ஓ எஸ்.

[அண்ணமலைப் பல்கலைக் கழகம்]

கடவுள் மெய்யுணர்வு உடைய வர். நேர்மையானவர்; புனிதமானவர்; பிறப்பு இறப்பு இல்லாத வர்; இன்பதுன்பம் எல்லாவற்றையும் கடந்தவர். எனவேதான் கடவுள் எனப்படுகின்றார். கடவுள் எப்பொழுதும் உருவற்ற, உள்ள போருளெனக் கூறப்படுகின்றது. இதிலிருந்து அவரல்லாத மற்றையாவும் அழியும் பொருளெனக் கொள்ள வேண்டும்.

இப்பிரபஞ்சம் என்பது “நிபுலீஸ்” என்ற மூலப்பொருளிலிருந்து தோன்றி இருக்கவேண்டும் என்பது விஞ்ஞானிகள் கருத்து. இது ஏன் தோன்றிற்று? எவ்வாறு தோன்றிற்று? அவ்வாறு தோன்றக் காரணம் என்ன? என்ற காரண காரியம் இல்லாது ஒன்றும் நடக்காது என்ற வாதத்தின்படி இதற்கு மேலான ஒர் அறிவுப்பொருள் இருக்கவேண்டும் என்றும் அதுதான் கடவுள் என்றும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால்தான் இந்த உலகமும் மற்றவையும், அறிவும் ஆற்றலும் உள்ள ஒன்றால்தான் உண்டாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அதுதான் கடவுள்.

கி. மு. 450-ல் பிறந்த அனுராய்ச்சி அறிஞராகிய “அனக்ஸ் கோரஸ்” என்பவர், “பொருள்கள் அனுச்சேர்ப்பால் உண்டாகி அனுப்பிரிவால் கலைகின்றன. இவ்வனுக்களை இயக்கும் ஒர் அறிவான சக்தி இருக்கிறது” என்றார்.

மேலும் கி. மு. 469-ல் ‘ஏதன்ஸ்’ நகரில் வாழ்ந்திருந்த “சொக்ராத்தர்” (சாக்ராஸ்) என்ற ஞானி, “உலகைக் கிண்டாதே உண்ணே ஆராய்ந்தறி. தன்னறிவே பொன்னிலு” என்றார்.

இவர்களின் இக்கூற்றுக்கள் உலகப்படைப்புக்குக் கடவுள்தான் காரணம் என்று கூறுவதாக அமைந்துள்ளன. இவற்றிற்கெல்லாம் அணியாகத் திகழ்கின்றது தாயுமான அடிகளின் அருள்மொழி. அவர் இறைவனை நோக்கிச் “சர்வ பரிபூரண அகண்ட தத்துவமான சச்சிதானந்த சிவம்” என்று கூறுவதினால் சர்வபரிபூரணாக இருத்தலும், அகண்டதத்துவமாக இருத்தலும், சச்சிதானந்த சிவமாக இருத்தலும் இறைவனது இலக்கணம் என்று தெரிகின்றது.

எல்லாப் பொருள்களையும் பொறி கருவியாகப் புரிந்து கொள்ளுதல் இயலாது. ஒம்பொறிகள் வாயிலாக அறிய முடியாதவற்றை உள்ளத் தால் உணர்ந்து தெளிதல் வேண்டும். இயற்கையின் எழில் பிறவிக்கேட்டு செந்து கொட்டு கொள்வதே ஒவ்வொருவர் பயனாகும். கவிமணி தேசிக விநாயகப்பிள்ளை இந்த உள்ளொளி பற்றிய உண்மையை யாவரும் உணர்ந்து கொள்ளும் வகையில் பாடியிருக்கின்றார்.

உணர்வு என்பதனுள் ஜீவாத்மாவின் உணர்வு, பரமாத்மாவின் உணர்வு என இருவகை உண்டு. மனிதன் உறங்கும்போது அவன்மீது பாம்பேறிச் செல்லுதலையும், அவன் விரோதி வருவதையும் சர்ரம் உணராது கிடத்தலரல் பரமாத்மாவின் தொடர்பற்ற நிலை எனக் கொள்ள வேண்டும். மகாஞ்கள் என்போர் உறக்கத்திலும் பரமாத்மாவின் தொடர்பு கொண்டுள்ளனர். ஆதலால் அவர்களுக்கு விழிப்பும் உறக்கமும் ஒன்றே. இதனையே பட்டினத்தடிகளின் சீடன் “தூங்காமல் தூங்கிச் சுகம் பெறுவது எக்காலம்” என்று வினவுகின்றார். “ஒவ்வொரு மனிதனுடைய அறி விலும் பரமாத்மா மறைந்துநிற்கின்றது. வெளி உலகத்தையும் உள்ளுலகத்தையும் வசப்படுத்தி உள்ளே மறைந்து

திருக்கும் இறைவனை வெளிப்படுத்துவதே நாம் செய்யவேண்டிய காரியம்”, என்கின்றார் சுவாமி விவேகானந்தர். அதன்படி தம் அறி வினில் மறைந்து கிடக்கும் பரமாத்மாவைக் கண்டு கொள்வதே ஒவ்வொருவர் பயனாகும். கவிமணி தேசிக விநாயகப்பிள்ளை இந்த உள்ளொளி பற்றிய உண்மையை யாவரும் உணர்ந்து கொள்ளும் வகையில் பாடியிருக்கின்றார்.

உள்ளத்தில் உள்ளானடி அதுநீ
உணரவேண்டுமடி!
உள்ளத்தில் காண்பாயெனில் — கோயில்
உள்ளேயும் காண்பாயடி!
கண்ணுக்கு இலிய கண்டு — மனத்தைக்
காட்டினில் அலையிட்டு
பண்ணும் பூஷ்யாலே — தோழி
பயனென்றில்லையடி.

உள்ளத்தின் உள்ளே மறைந்திருக்கும் தெய்வத்தைப் பத்தியால் வெளிப்படுத்தும்போது பத்தர்கள் விரும்பும் கோவத்தில் அம்பரம்பொருள் காட்சியளிக்கும்.

இவ்வாருன கடவுளின் முழுமுதல் தன்மையை அறிந்த நம் அடியார்கள் இறைவனைப் பலவடிவில் கண்டனர். மாணிக்கவாசகர் இறைவனை, மழையாகியும், மண்ணகியும், காற்றுகியும், ஓளியினையுடைய நெருப்பாகியும், உடம்பாகியும், உடம்பொடுகலந்துள்ள உயிராகியும், மெய்ப்பொருளாகியும், அன்பிலார்க்குப் பொய்ப் பொருளாகியும், (எல்லா வற்றிற்கும்) தலைவனுகியும், உடை

யோன் யான் என்றும் உடைமையும் இப்பொன் நீ ஓம்மளி நீ இம்முத்தும் நீ
எனது என்றும் (தமக்குள் ஜோசோல்லவைத்து) அங்குனம்சோல்
சோல்லவைத்து விக்கொள்ளும் அவர்களை உவப்பு
அச்சம் முதலியன் கொள்ளச்செய்து
கூத்காடச்செய்யும் கூத்தாசிரியன்
ஆகியும் நிலைபெற்று நிற்பதாகக்
காண்கின்றார். “யாமார்க்கும் குடி
அல்லோம் நமனை அஞ்சோம்” என்று
இறைவன் அருள் கொண்டு வீரம்
பேசிய நாவலர் நாவுக்கரசரோ,
இறைவனை, அப்பனுகவும், ஐயனுக
வும், மாமன், மாமி, மாதர் ஒன்
பொருளாகவும் மற்றும் தனது சுற்
றம் எல்லாமே அவராகவும் காண்
பது பின்வரும் பாடலால் தெளிவா
கின்றது.

அப்பன்றி அப்மைநீ ஐயனும் நீ
அன்புடைய மாமனும் மாமியும் நீ
ஒப்புடைய மாதரும் ஒன்பொருளும் நீ
ஒருக்கலமும் சுற்றமும் ஒருக்கும் நீ
துய்ப்பனவுப் புய்ப்பனவுந் தோற்றுவாய் நீ
துணையா யென்னெஞ்சந் துறப்பியாய்ந்

இறைவன் நீ ஏறாந்த முதல்வன் சேயே!
இவ்வாறு கண்டு பாடிய அடி
யார்களெல்லாம் இறந்தும் இறவாத
புகழுடன் நின்று நிலவுகின்றனர்.
பிறந்தவர் யாவரும் இறப்பது உறுதி,
இது நாம் அனுபவத்தில் கண்ட
உண்மை, ஆனால் இறவாமல் என்
றென்றும் வாழ்வதற்கு இறைவனை
உணர்ந்து போற்ற வேண்டும். “சா
காத வித்தைக்கு இலக்கண இலக்கி
யம் தானேய இருக்தபரமே” என்று
வள்ளலாரும் “பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ச
ஞகன்”, “அல்லற் பிறவி அறுப்ப
வன்” எனத் திருவாதலூடிகளும்
ஏத்துகின்றனர். அவனருளாலே
இரண்டறக் கலந்தவர்களுக்கு மரண
மில்லாப் பெருவாழ்வு சித்திக்கும்.
ஆகலான் அத்தகைய நிறைவான.
வாழ்வுபெற எல்லோரும் இறை
வனை ஏத்தவேண்டும். பிறவிப்பெருங்
கடலை நீந்த வேண்டும். அதுவே
பிறப்பின் நோக்கமாகும்.

* * *

உயிர்களெல்லாம் கடவுளுக்குத் திருமேனிகள்; அவ்விரக்களுக்கு
நிலைகளமாகிய உடம்புகளெல்லாம் கடவுளுக்கு ஆலயங்கள். ஆகலால்
கடவுளிடத்து மெய்யன்புடையவர்கள் அக்கடவுளோடு உயிர்களுக்கு
உளதாகிய தொடர்புபற்றி அவ்விரகளிடத்தும் அன்புடையவர்களே
யாவார்கள். உயிர்களிடத்து அன்பில்லாதபொழுது கடவுள்டத்து அன்
புடையவர்போல் ஒழுகுதல் நாடகமாத்திரையேயன்றி உண்மையன்றென்
பது தெள்ளிதிற் றுணியப்படும். பிறவியிரகளிடத்து இரக்கமில்லாதவர்
தம்முயிருக்கு உறுதிசெய்துகொள்ளமாட்டார். ஆகலால், அவர் பிற
வுயிரகளிடத்து மாத்திரமா தம்முயிரிடத்தும் இரக்கமில்லாதவரேயாவர்.
அவர் தமக்குத்தாமே வஞ்சகர்.

— ஆறுமுகநாவலர்.

கங்கையிற் பாதி - கந்தனிற் பாதி!

— தமிழ் நாடன் —

சுருகா வளமு முருகி யிறைஞ்சுங் கதிரமலை
ஒருவா துறையும் பெருமான் முருகன் உயர்ந்தநிலை
தருவா னவைனச் சரணைன் றடைவோம் தகவுறுவேம்
கருகா விணைகள் கருகும் பெருகுந் திருமிகுவோம்.

தேறல் கலந்த தினைமா தெவிட்டா வகையதர
ஊறல் கலந்தும் உவட்டா தினிக்கத் தமிழ்கலந்தும்
கூறு கலந்த குறவள்ளி கொஞ்சிக் கொடுப்பவடல்
வீரு மிகுந்த குழகன் விணைத்தரு வீழ்த்துவனே.

குறஞ்சிக் சிழவன் குமரன் முருகன் குகனழகன்
உறிஞ்சி விணையை யொழிக்குந் தலைவன் தமிழ்விரகன்
வெறுங்கை யடியார் விழையும் வெறுக்கை வியன்பதவி
தருங்கை யபயந் தருவன் தயங்கா தனுகுவமே:

மாணிக்க கங்கை மலரும் பதும மலரடிகள்
காணிக்க மாந்தர் கருத்தும் செயலும் கனிவுபெறின்
கூனிக் குருவிய கீழவர் வஞ்சனைக் கேடுறுமோ
வானத் தளவன்றி மேலும் புகழ்வளம் வாய்த்திடுமே:

வீட்டுக்குள் குரன் விளங்கும் வரைநமக் குய்விலைத்தன்
பாட்டுக்குப் போவனென் பாயேல் அடகெடு வாய்மணிதா
வாட்டத்திற் காலங் கழியறக் வாகதிர் காமத்திறை
நாட்டத்தைக் கண்டதும் குரன் நழுவும் பழையபயம்.

தாவர மென்றுயர் தாவரம் தாழும் தலைவனங்கும்
கோபுர வாயிற் படியிற் குமரன் திரைமறைவில்
நீவரக் கண்டதும் நெஞ்சு குளிர்வன் நினைந்துதலை
வாவர மென்றடி வீழுதி வள்ளல் வழங்கிடுவான்.

மாணிக்க கங்கையிற் பாவங்கள் பாதி மறைந்துவிடும்
ஞானக் கொழுந்தினை யேத்தவிற் பாதி யிறந்துவிடும்
ஏனிந்த யோசனை ஏகுதி மின்னே கதிரமலை
ஆனந்த வாழ்வுக் கதுவே யொருவழி யென்நெஞ்சமே.

ஏமத்தை நல்கு மினியவ னேந்த ஒறையுங்கதிர்
காமத்தை நண்ணிக் கருணைக் கடல் கந்தன் பேராயிரம்
நாமத்தைப் பாடவன் பக்கவிற் சென்று நயந்தணியும்
தாமத்தை வேண்டுயிர்த் தையல் நவிதல் நெகச்சொல்வியே.

கனவும் நினைவங் கதிர்காம மாகக் கருத்தொடுகொள்
வனவுங் கொடுப்பன வங்குகள் வாழ்புக மாகநிதம்
தினவுஞ் செருக்கும் ஒழிந்து திருவுற வேலவன்
இனழும் வழுத்தா தொழிவதும் பாவம் எனப்படுமே.

ஆவி கரைத்துப் பதுமங் கழுவி யறிவுமலர்
தாவி யழுதங் கனிதமிழ்த் தீபநற் றாபமிட்டும்
பாவி யிருண்மிகு பாவ அறையிற் பதைப்புறுவேன்
சாவி நினதருட் கையிலிருப்ப நான் சாவதுவோ.

தொண்டர்தம் பெருமை

[நா. முத்தையா]

தொண்டு செய்பவர் தொண் கொக்கைப்போல இருப்பான் கோறிபோல
டர். வீடுதேடி வாக்குக் கேட்க வரு
பவர் எல்லாம் தம்மைத் தொண்டர்
என்று தாமே சொல்லிக்கொள்ளு
கின்றார். நல்ல பழம் பழுத்தால்
அதன் மணமே பழத்தின் பெருமை
யைப் புலப்படுத்தும். அது எப்
பொழுதாவது தன்னை நல்ல பழம்
என்று சொல்லிக்கொண்டதில்லை.
அதேபோல் தொண்டனும் தொண்
டுக்குள்ளே தன்னை மறைத்துக்
கொள்ளும்போது தொண்டே மணம்
வீசி அவனைத் தொண்டனென்று
உலகத்திற்கு அறிமுகம் செய்து
வைக்கின்றது.

அச்சகத்தில் ஆயிரக்கணக்கில்
அறிவித்தல் அச்சடித்து அம்பலப்
படுத்துகின்றார்கள் தொண்டர்என்று
தம்மைச் சொல்லிக்கொள்பவர்கள்.
ஸ்ரீரங்கத்தில் வாழ்ந்த சிட்டுக்குத்
தொண்டன் எப்படியிருப்பான் என்
இருக்கு சந்தேகம் ஒரு நாள் இருந்தாற்போல் எழுந்தது. திருப்பதியிலேயிருந்த தன் குருநாதனிடம்
உடனே ஒடோடியும் சென்று ஓன்றை
சீடன். குருவின் பாதத்தில் வீழ்ந்தான். தன் சந்தேகத்தைக் கூறி
ஞன். குருநாதர் இரண்டு வரிகளிலே இரத்தினச் சுருக்கமாகக் கூறி
வைத்தார்.

கோழி குப்பையைக் கிளறிக்
குஞ்சுகளுக்கு இரை கொடுப்பது
போலத் தொண்டனும் பத்தி நால்களைப்பரக்கப்பட்டது நல்ல நல்லகருத்துக்களை
எல்லாம் தொகுத்துத்தனது அன்பர்களுக்கு வழங்குவான்.

உப்புத் தான் அழிந்து தன்னைச்
சேர்ந்த பொருளுக்கு உருசியைக்
கொடுப்பதும் அல்லாமல் புகழையும்
தியாகம் செய்துவிடுகின்றது. உப்பு
அதனுள்ளே மறைந்துவிடுகிறது.
அதுபோலத் தொண்டனும் தொண்
டுக்குள்ளே தன்னை மறைத்துத்
தொண்டை விளங்க வைக்கின்றன்.

குருநாதனைத் தேடிச்சென்ற சீட னும் உண்மைத் தொண்டனே. ஆனால் அவனுக்குத் தான் ஒரு தொண்டன் என்பது தெரியாது. அதுதான் உண்மைத் தொண்ட னுடைய சிறப்புமாகும். இவன்செய்யும் தொண்டைக்கொண்டு பெரிய வர்கள் அவனைத் தொண்டன் என்று மதிப்பதல்லாமல் அறிவித்தல்லும் தன்னைத் தொண்டன் என்று விளம்பரப்படுத்துவதன்று.

சூரியன் தொண்டாற்றுகிறது. மழை தொண்டாற்றுகிறது. காற்றுத் தொண்டாற்றுகிறது. சந்திரன் தொண்டாற்றுகிறது. இயற்கை எல்லாமே தொண்டாற்றுகின்றன. நாம் தொண்டாற்றுகிறோமா? நாம் பிராணவாயுவை உட்கொண்டு கரிவாயுவை விடுகின்றோம். அதே கரியவாயுவைத் தாவரம் தான் உட்கொண்டு பிராணவாயுவாகத் தருகிறது எமக்கு. மேகம் தான் அழிந்து உலகுக்கு மழை கொடுக்கிறது. சந்திரன் எல்லாருக்கும் ஒன்றுபோல் நிலவைப் பொழிகின்றன. இவைசெய்யும் தொண்டில் என்ன தொண்டு எம்மிடத்திலே உண்டு!

தொண்டருடைய உள்ளத்திலே இறைவன் இருக்கின்றன. ஆகவே தொண்டர்தம் பெருமை உரைக்கவும் அரிதே. தொண்டுக்குப் பணி என்றும் பெயருண்டு. இறைவன் பணித்தவற்றைச் செய்யத் தெரியவேண்டும். பணி செய்பவனுக்குப் பணிவு முக்கியம். தொண்டன் என்று சொல்வதனால் தலைவீங்குப் பர்களும் உண்டு. பணி செய்ப

வன் பணிந்து போகின்றான். எல்லார்க்கும் பணி தல் நன்றாம். நாவுக்கரசர் 'என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே' என்கின்றார். பணிசெய்வது பெருமையல்ல. பணி செய்து கிடப்பதுதான் பெருமை, கிடப்பது என்ற சொல்லை நினைக்க நினைக்க ஆணவத்தின் தலையில் அடிவிழுந்துகொண்டே இருக்கின்றது. தொண்டனுடைய இலக்கணம்கிடப்பது என்ற சொல்லிலோதான் அடங்கியுள்ளது.

"அடியார் நடவுள் இருக்கும் அருளைப்புரியாய்" என்று மணிவாசகர் வேண்டியதும் "ஒருமையுடன் நினது திருமலரடி நினைக்கின்ற உத்தமர் தம் உறவு யேண்டும்"

என்று இராமவிங்க வள்ளலார் கூறியதும் எமது வாழ்வில் ஆழ்ந்து சிந்திக்கவேண்டியதொன்றாகும்.

தமிழ்த் தொண்டர், தேசத் தொண்டர், சிவத்தொண்டர் எனப் பலவகைத் தொண்டர்களைப் பார்க்கின்றோம். தமிழை விரும்பிக் கல்லாதவர்கள் தமிழ்த் தொண்டர்களாவதும் தேச நலனில் அக்கறையில் லாதவர்கள் தேசத்தொண்டர்களாவதும் சிவபெருமானைக் கனவிலும் நினையாதவர்கள் சிவத்தொண்டர்களாவதும் கலியுகத்தின் அதிசயங்களில் ஒன்றாகும்.

நாரதர் ஒரு தொண்டர். கண்ணபெருமான் நீரும் ஒரு தொண்டர் என்று சொன்னபோதுதான் நாரதருக்குத் தானும் ஒரு தொண்டர் என்பது தெரிந்ததது.

ஆகவே நாமும் தொண்டு செய்வோம். தொண்டுக்குள் நம்மை மறைத்துக் கொள்வோம். ஆண்டவன் எம்மைத்தன் அருளுக்குள் விழுங்கிக்கொள்வான்.

தொண்டர் தம் பெருமை சொல்லவும் அரிதே!

திருவிழாக்களின் திவ்விய தத்துவங்கள்

[சிவஸீ. ஐ. கைலாசநாதக் குருக்கள்]

நாடெங்கும் விழாக்கள் பல நடைபெறுகின்றன. எல்லா விழாக் களையும் விடச் சிறந்த விழா கோவில்களில் நடைபெறுமதிருவிழாவே. ஆகையினாலே இவ்விழாவினைத் திருவிழா என்றழைப்பர். திரு - என்னுஞ் சொல்லுக்குத் தெய்வத்தன்மை என்பது பொருள். கோவில்களில் நடைபெறும் நாட்பூசைகளில் ஏற்படும் குறைவுகளைத் தீர்க்கும் பொருட்டே திருவிழாக்கள் நடைபெறுகின்றன. ஆயினும் திருவிழாக்கள் பெரும் தத்துவங்களை உள்ளடக்கியுள்ளனவென்பதையும் நாம் மறத்தலாகாது. உற்சவம் என்பதற்குச் சுகத்தைக்கொடுப்பது என்ற பொருளும் மேலான கொண்டாட்டம் என்ற பொருளும் உண்டு.

படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்ற ஐம்பெருந்தொழில்களையும் திருவிழாக்கள் குறிக்கின்றன. திரு முளையிடுதல் காப்புக்கட்டல் என்பன படைத்தலைக் குறிக்கும். வாகனங்களும் ஓமகருமங்களும் காத்தலைக் குறிக்கும். வேட்டைத்திருவிழா, தேர்த் திருவிழா என்பன அழித்தலைக்காட்டும். தீர்த்தத் திருவிழாவும், கொடியிறக்குதலும் மௌனத் திருவிழாவும் மறைத்தலைக்காட்டும். ஊர்சல்

சண்டேகவரர் உற்சவம் ஆசாரிய உற்சவம் என்பன அருளோக்குறிக்கும்.

ஆண்டவன் அகிலத்துள்ள உயிர்கள்மேற்கொண்ட அளப்பரியகருணையினால் அறக் கொடியேற்றுவித்துத் திருவிழாப்புரிந்து பக்கு வழுள்ள ஆன்மாக்களை முத்தியிற் சேர்க்கின்றார். பொதுவாக நாம் நோக்குங்கால் திருவிழாக்களில் நடைபெறும் கிரியைகள் எல்லாம் நாட்டினை நன்றாக வாழ்விக்கவே செயற்படுகின்றமையுல்லாகும்.

ARCHIVES

முதலில் கிராமசாந்தி நடைபெறுகிறது. அதனால் நோய் துண்பம் நிங்கி இலட்சமீகரம் ஏற்படுகிறது. வாஸ்துசாந்தியினால் குற்றங்கள் நீங்குகின்றன. மிருத் சங்கிரகணம் என்பது முளைப்பாலிகைக்கு மண்ணடுக்கும் கிரியை. பூமிதேவியை வணங்கி மண்வெட்டியையும் பூசித்த பின்னரே மண்ணடுப்பர். எல்லாம் தெய்வமயம் என்பது இதனால் விளங்கும். முளையிடுதல் அங்குரார்ப்பணம் என்படும். முளையின் செழிப்பி விருந்து நாட்டுக்கு நடக்கும் பலனை அறியலாம். தொடங்கிய காரியம் இடையூறு இன்றி முடிதற்குக் காப்புக் கட்டப்படும். குழந்தையின் நோய் நீங்கத் தாயானவள் மருந்துண்பதுபோலவே ஆன்மாக்களது

187276

பிறவித் துண்பத்தை நீக்கவேளம் பிரா
னுக்குக் காட்புக்கட்டப்படுகிறது.
பேர்தாடனம் என்பது பறை அறை
தல். மேளத்திலிருந்து நாதம் எழு
கிறது. நாதம் சிவம் என்பர்.
நாதவொனி எல்லா உலகங்களுக்கும்
யிர்களுக்கும் நன்மை தருகிறது.

கொடியேற்றுதல் உயிர்களின்
மலநீக்கத்தையும் சிவபதப்பேற்றை
யும் குறிக்கும். கொடிமரம் சிவம்.
கொடிச்சீலை உயிர். தருப்பைக்கயிறு
பாசம். கொடிக்கயிறு சிவசத்தி.
கொடியேற்றல் மும்மலப் பிணிப்பி
ஞல் பிறந்து இறந்து உழலும் உயிர்
கள் முறைப்படி தீட்டை பெற்று

மலம்-நீங்கி இறைவனை அடைதலைக்
குறிக்கும். சுவாமி வீதிவலம் வரு
தல் முவலகத்து உயிர்களையும் காத்
தருஞுவதையே குறிக்கும். யாக
சாலையில் உள்ள சிவாக்கினியில்
ஆகுதி செய்தல் ஆன்மாக்கள் தாம்
செய்த கன்மங்களை அனுபவிக்காமல்
சுத்தமாக்கும் பாவனையாகும். சுத்த
மான நெல் மலரைச் சுவாமிக்குச்
சமர்ப்பிப்பது மும்மலம் நீங்கிய
உயிர்களைச் சிவத்தோடு சேர்க்கும்
பாவனையாகும். இத்தகைய உண்மை
களை உணர்ந்து இறைவனைத் திருவி
ழாக் காலங்களில் சிந்தையில் இருக்க
திப்போற்றுதல் நம்மவர் கடனாகும்.

உத்தம தருமம்

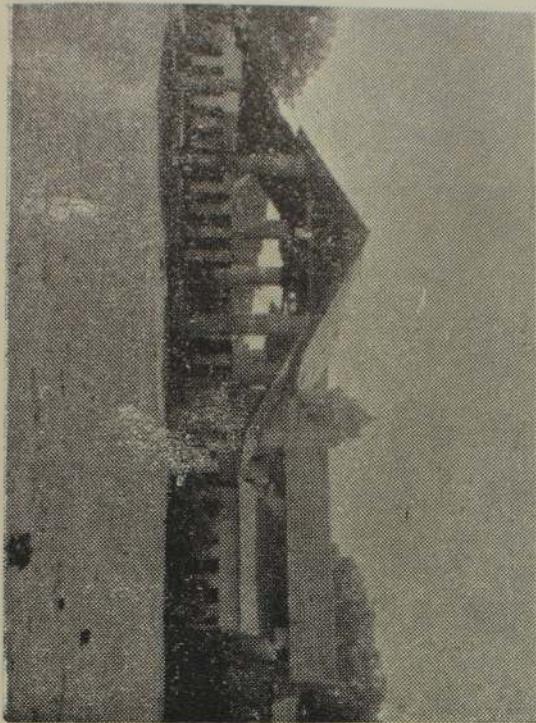
பூர்வகாலத்திலே ஈசுராநுக்கிரகம்பெற்ற பெரியோர்சளை வே
செய்யப்பட்ட தேவாலயங்களுள்ளும் புண்ணிய தீர்த்தங்களுள்ளும்கிலமா
யுள்ளவைகளை முன்போலச் செய்வித்தல் வேண்டும். அப்படிச் செய்தவர்
பெறும் பயன், முன் அவைகளைச் செய்தவர் பெற்ற பயனிலும், ஆயிர
மடங்கதிகமாம். அத்தேவாலய முதலியவைகளுள்ளே பழுதடைந்த
இடங்களைப் பழுதறப் புதுக்குவித்தல் வேண்டும். அப்படிப்புதுக்குவித்த
வர் பெறும் பயன், அவைகளை முன்செய்தவர் பெற்ற பயனிலும் நூறு
மடங்கதிகமாம்.

◎

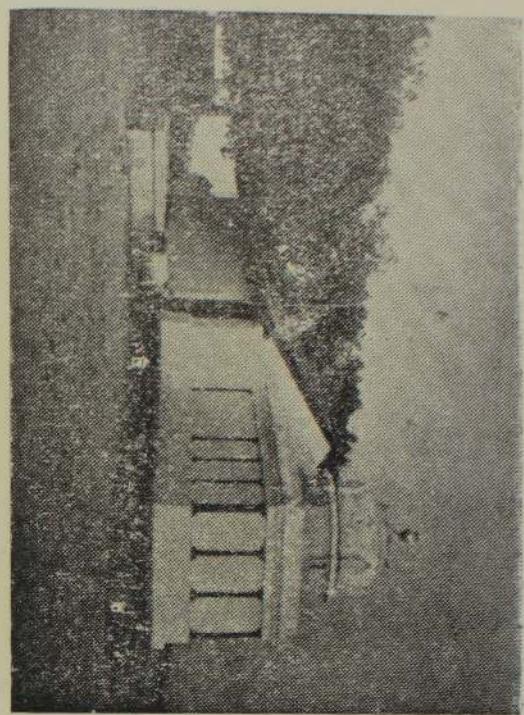
வித்தியாசாலைகளைத்தாபித்து, கல்வி யறிவொழுக்கங்களிற்கிறந்த,
உபாத்தியாயர்களை நிதீயாகித்துப், பிள்ளைகளுக்குக் கருவிநூல்களையும்
இவெளகிக்கநூல்களையும், சமயநூல்களையும், படிப்பித்தல் வேண்டும். கல்வி
யலே மிக்க விருப்பமும் இடையரு முயற்சியுமில்லை பிள்ளைகளுள்ளே வறிய
பிள்ளைகளுக்கு அன்னமும் வஸ்திரமும் புத்தகமுங்கொடுத்தல் வேண்டும்.
வருஷந்தோறும் பரீஞக்குசெய்து, சமத்தர்களாகிய பிள்ளைகளுக்குப் பரிசு
கொடுத்தல் வேண்டும்.

— ஆறுமுகநாவலர்

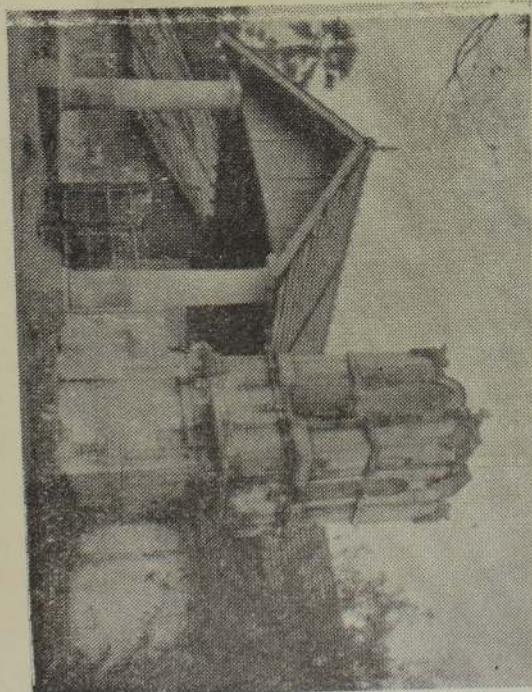
இருடிடடி பெரியபுலத்துப் பிள்ளையார்

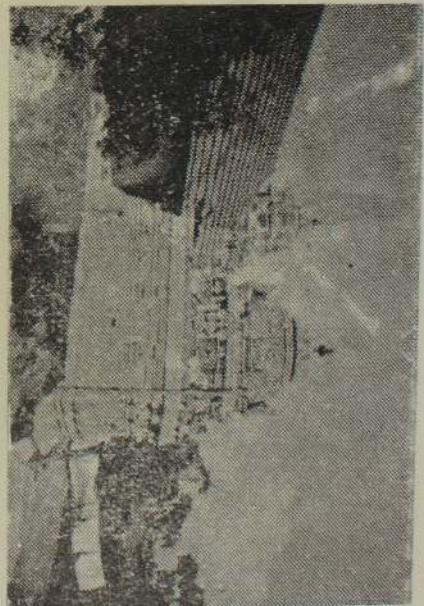
கோவில்கு நாகேஸ்வரர் கோவில்

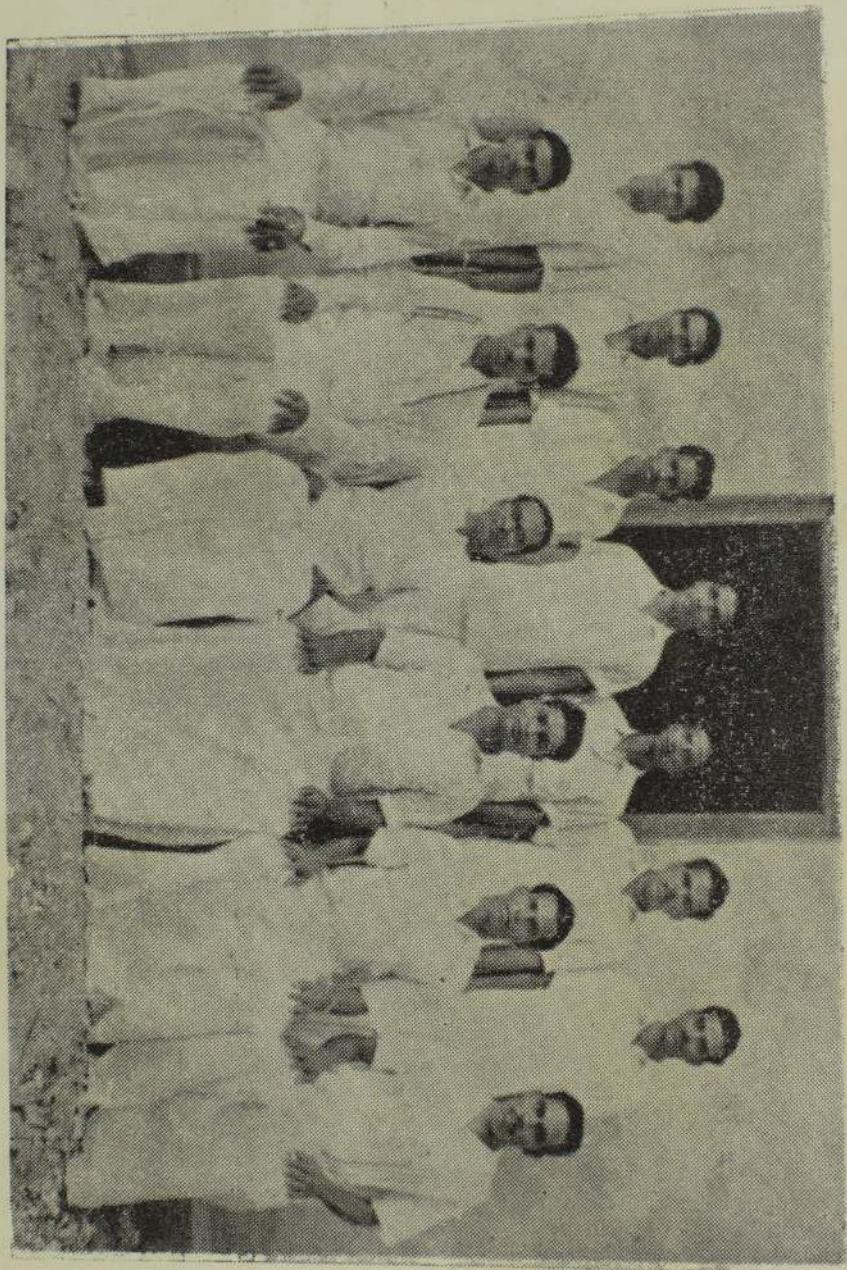
கண்ணாகி அம்மன் கோவில்

கல்டடி வரசித்தி விநாயகர் கோவில்

பாங்குடேஷ இலைச்சர் கழகம்

சங்கத் தமிழில் சிவபரம்பொருள்

[புலவர் நா. சிவபாதசுந்தரனார்]

சங்க காலத்திலே சை வ மே தமிழ்நாட்டில் தலையாய சமயமாக இருந்தது. அதை அடுத்து வைணவ மும் சிறந்திருந்தது. சங்க காலத்து இறுதி யிலும் அதைபொட்டிய காலத்திலும் பெள்ததமும் அதை மருவிச் சமணமும் கன்னித் தமிழ் நாட்டில் கால்கொள்ளத் தொடங்கின. எனவே சங்ககாலத் தமிழ் நாட்டின் சமயம் சை வ ம் என்று தட்டமாகக் கூறலாம். சிவனைப் பற்றிய பலவகையான கதைகளும் தோற்ற விளக்கங்களும் அக்காலத் தில் தமிழ்நாட்டில் நிறைந்திருந்தன. திருமால் வைணவ சமயத்து முதற் பெருந் தெய்வமாகப் போற்றப்படி னும் சிவத்தோடு இணைத்தே சைவர் கள் வழிபடுகிறார்கள். மதுரைக் கண்ணத்தானார், கடற்கரையிலே அபர்ந்து மாலையின் இனபத் தோற் றத்தினை நன்கு துய்த்துநிற்கின்றார். அப்போது அவர் உள்ளத்தில்,

“வெருவரு கடுந்திறஸ் இருபெருந் தெய்வத்து

உருவுடன் இயைந்த தோற்றம்போல
அந்தி வானமொடு கடவுளி கொளாஅ
வந்த மாலை”

— அகம் : 360

என்று பாட்டுப்பரவி எழுகின்றது. செக்கர்வானம் சிவனுடைய தோற் றத்தை நினைப்பூட்டுகிறது. கரிய கடல் நீலமேக நெடும்பொற்குன்ற மாகிய திருமாலை நினைப்பூட்டுகின்றது. இருவரும் இணைத்துநிற்கும் காட்சி அவ் வள்ளத்தில் தோற்ற மாகி ரத து. இத்தோற்றறத்தில் மலர்ந்த பாடலே அவ்வகப்பாடல். இவ்வாறு இருபெருந் தெய்வத்தை யும் இணைந்து ஒன்றிய சமய உண்மை யைக் கைக்கொண்டனர் சங்க காலச் சைவர். இங்கு இருபெருந் தெய்வநிலையைச் சுத்தியும் சிவமும் இணைந்த நிலை என்று சொல்லலாம். இவ்வாறு சிவனும் மாலும் இயைந்த நெறி சங்ககாலச் சமயதெறி.

திருநாள்

சிவனுக்கு உகந்தநாள் திருவா திரை. மார்கழி த் திங்களில் வரும் ஆதிரை நிறைமதிகூடிய நன்னாள் சிவனுரை திருநாளாகக் கொண்டாடப்பெறுகின்றது.

‘அரும்பெறல் ஆதிரையான்’

— கலி 160—20

என்று கவித்தொகை காட்டு
கின்றது. ஓதே கவிசிவனைக்

* கீதாண்றை அலங்கல் அம் தெரி யலான் * எனவும் * பிறங்குநீரச் சடைக்கரந்தான் * எனவும் * புதுத் திங்கட் கண்ணியான் * எனவும் பாராட்டுகிறது. இவ்வாறு சிவப்ரிரா னுக்கு இன்று நாம் அமைக்கின்ற அத்தனை சிறப்புக்களும் சங்க காலத் திலேயே அமைந்திருந்தன என்பதை வெளிப்படையாகக் கண்டு அறிய வாம்.

திரு இடம்:

இவ்வாறு திருநாள்பெற்ற சிவன் சிறந்து அமர்ந்துறையும் இடமும் புலனுக்கின்றது. சங்க இலக்கியங்கள் சிவனுக்குரிய பலவேறு சிறப்புக்களோடு இடச்சிறப்பையும் குறிப்பிடுகின்றன. ஆலமுற்றம் சிவனுக்கே உரிய சிறப்பிடமாகும்.

“ஞாலம் நாறும் நஸ்கெழு நஸ்விகை நான்மறை முதுநால் முக்கப்பேஸ்வன் ஆலமுற்றம் கவின் பெற்ற ஸ்தலை பொய்கை சூழ்ந்த”

— அக: 181

என்று அகநானாறு ஆலமுற்றத்தை அவனுக்கே உரியதாகக் காட்டுகின்றது. இதையே,

“ஆலமர் கடவுள் அன்னாநின் செல்வம்”

— புற: 198

என்று வடமவண்ணக்கண் பேரி சாத்தனாரும்

“நீலநாகம் நன்கிய கவிஞர்கள் ஆலமர் செல்வற்கு அமர்ந்தனன் கொடுத்த ஆயும்”

— சிறுபான் : 96 — 99

என்று நல்லூர் நத்தத்தனாரும் பாட யிருப்படைக் காணலாம்.

திருவுருவம்:

சிவனது தாழ்ந்த பிறை அலைந்த சடை, முக்கண், கறையிடறு இவற் றைச் சங்கப் பாவடிகள் நன்கு ஏடுத் துக் காட்டுகின்றன.

திருக்குறி:

இத்தகு தோற்றம் பொளி வடைய சிவன் “குலம் பிடித்த சடாப்படைக்காலக் கடவுள்” என்று பதிற்றப்பத்து அடி குலப் படையை உணர்த்துகின்றது. இங் னும் சிவனுர் உமையோர் பாகத் தன் ஆகி உள்ளமையின் ஒருக்கை அணிந்தவன் எனக் காட்டப்பெறுகின்றன. அத்துடன் அவனுக்கு ஒரு வராகன மராக இருப்பதோடு கொடியாகவும் இருக்கிறது. “இரு குழை ஒருவன்போல்”, “ஆனேற் றுக் கொடியோன்போல்” என்று பெருங்கடுங்கோதமது பாலைக் கலியுள் (26) அப்பொருளைக் காட்டல் காண்க.

திருக்கதை:

சிவபெருமான் சடையுள் கங்கை யைக் கரந்த வரலாறு,

“பிறங்குநீர் சணக்கரந்தான்”

— ஈலி 150

என்று கவித்தெர்கை காட்டும். இக்கங்கை பாயும் சிறப்பினை,

“இளமயவர் உறையும் சிழையக் கெவலார வெண்டிகை கீழித்து விளங்குகூடா நெடுக் கோட்டு

போக்கொழித்து இழிதரும் போக்கருங்
கண்ணப் பெருந்தி
— பெருஷா : 429-434

என்று பத்துப்பாட்டு அடிகள் காட்டு
கின்றன. மதுரை மருதன் இளநாக
னார் திரிபுரங்களை வென்று வரலாறே
மலை வில்லாக வணைந்தது. பெரும்
பாம்பே நானூக அமைந்தது. அவ்
வில்லிடை நானேற்றி அம்புகட்டி
மூன்றுபுரங்களையும் எரித்தான் சிவ
பெருமான் என்பதை.

“ஒங்குமலைப் பெருவில் பாம்புநான் கொன்றி
ஒருகளை கொண்டு மூவெயில் உடற்றிய
பெருவிழஸ் அயர்க்கு வெள்ளி தந்த
கறையிடற்று அண்ணால் காங்கி சென்னி
பிறைநுதல் விளங்கும் ஒருங்கன்போல்.

— புறம் : 56-

என்ற புறப்பாட்டுக் காட்டுகின்றது
இதில் மூவெயில் உடற்றிய வரலாறு
அன்றிச் சிவ ஜைக் கறையிடற்று
அண்ணலாகவும் பிறை அணிந்தவ
ஞகவும், நுதல்விழி இறையோடு
வும் அமைந்த வரலாற்றுச் செய்தி
யும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

சிவனே பரமயதி

இத்தகு சிவனே மூழுதுற
பொருள். உலகம் அனைத் தும்
தொன்றுதந்து முதற்காரணமாய

ஐய்பெரும் பூதங்களை ஆக்கி அவற்
ருடன் தானும் கலந்து அலகிலா
ஆடலைப் புரிகின்றான் எனவும் சங்கச் சான்றேர் காட்டுவர். இவற்றை
யெல்லாம் தொகுத்து.

“நீரும் நிலநும் தீயும் வளியும்
மாக விசம்பொடு ஐந்துடன் இயன்றிய
மழுவான் நெடியோன் தலைவருக.

— மதுரை : 453-55

என்று மாங்குடி மருதனார் சிவனுரின்
முடிவிலாற்ற ஒட்டுடைமயை நன்கு
காட்டுவ அ அறியற்பாலதாகும்:
இவ்வாறு யாண்டும் கீக்கமற நிறை
ந்து நிற்கும் சிவனுரை ஆன்மாக்கள்
ஒருங்கு கூடித் தொழுதுவந்தனர்.

“பெறந்தகரும் தொஸ்சீர்த் துறக்கம் ஏய்க்கும்
பொய்யாயருபில் பூமலி பெருந்துறை
செவ்விகொள் பலரோடு அசை — அஸ்வயின்
அருந்திறல் கடவுள் வாய்த்திச் சிறிதுநும்
கருங்கோட்டு இஸ்வியம் இயக்கினிர்கழிமின்

பெரும் : 388-92

என்று உருத்திரங்கண்ணனார் மக்கள்
இயற்கைச் சூழல்களோடு அமைந்த
இடங்களில் இசைக்கருவிகளை இயக்கிப் பரவும் சித்திரம் காட்டியுள்
ளார்: இவ்வாறே நாமும் பரவி
அச் சிவபரம்பொருளை வணங்குவோ
மாக.

“உண்மை என்பது உழவு, பத்தி என்பதே விதை; பொய்ம்மை
என்னும் ஜை வளர்ந்தால் அதைக் கணிந்து எறி; பொறை என்னும்
கீரைப் ‘பாய்ச்சு’”. தகவு என்னும் வேலி இடு; சிவகதி தானே விஜை
யும்,

— நாவுக்கரசர்-

தொண்ட சௌபதிப்பிள்ளை

[பண்டிதர் மு. ஆறுமுகன்]

பூரணா நிலா பால்சோரிந்து பரந்து வெளுத்திருந்தது. மந்த மாருதம் செந்தமிழ்கலந்து வீசியது. நீலக்கடல் அலைகள் ஆணும் பெண் ஸுமாக மாறி, மாறி மணவில் டிரண்டு, உருண்டு விளையாடிக் கேரண்டு இருந்தன. புங்குடுதீவு அம்மன்கோவில் தென்கரை ஒரு நாள் இவ்வாறிருந்தது. அன்று சிலப்பதிகார விழா. ஞானசம்பந்தன் -- சிவஞானகிராமனியார் -- முத்து சிவன் -- இந்திரா -- ஜெகந்நாதன் இவர்கள் தாய்நாட்டிலிருந்து வந்திருந்தார்கள். சனசமுத்திரம் திரண்டிருந்தது.

தொண்டர்ப்படைத் தலைவர்கள் கைவிரித்து நெஞ்சுகொடுத்துப் பொறுத்துநின்றனர். சிலவிநாடிகளில் இவர்களது பொறுப்பும் பறந்து போகும் நிலையிலிருந்தது. அந்த நேரம் பார்த்து ஒரு பெரிய வீராதி வீரர் நெருப்படி அடித்துக்கொண்டு முன்னேறி வந்தார். இரு! இரு!! “பரமசிவம்” இரு! இரு!! யாவரும் பூச்சிசொரிந்தாற்போல இருந்தனர். பொறுப்பாளராயிருந்தவர்களுக்கும் நல்ல அடி. ஒடிவிட்டார்கள். பலருக்குக் காயம் — வேப்பிலைக்காயம். ஓர் ஆரவாரமுமில்லை.

தொண்டர் படையும் ஒதுங்கிவிட்டது. அந்தப் பெரிய வீரர் மட்டுமே சுற்றிநடந்து திரிந்தார். இடையிடை “பரமசிவம்” என்ற மந்திரம் கேட்கும். அந்த வீரர் கையில் தாங்கியிருந்த ஆயுதம் வேறெதுவுமில்லை. வேப்பிலைதான். பெரிய மகாநாடுகள் நடந்தாலென்ன! திருக்கோவில்களில் பெரும் பெரும் திருவிழாக்கள் நடந்தாலென்ன? சனசமுத்திரத்தைப் பண்பாக அமர்த்தும் மந்திரக்கோல் வேப்பந்தளிராகத்தான் அந்தச் சித்தர் கையில் இருந்தது. சைவத் தமிழ்த் தொண்டே உருவான அந்தப் பரமசிவத்துடன் ஏதோ ஒரு தெய்வசக்தி கூடத் திரிந்தது. அவர் தொண்ணாறு இருத்தல் நிறைகூட இருக்க மாட்டார். கதருடை, விபூதி, முக்குறிப்புச்சு. மெல்லிய உடல், சமமான உயரமுடையவர். அவருக்கு அத்தனைபேருமடக்கம். ஏன் அவர் ஒரு தொண்டர். அத்தனைபேருக்கும் தொண்டர். தன்நாடு, தன் மக்கள் தன்மொழி, சமயம், நல்ல நெறியில் வரழுவேண்டுமெனத் தமது உடம் பை வளர்க்காது தொண்டு செய்து தேய்ந்தவர் சந்தனக்கட்டைபோவ.

மறைந்தும் மறையாத மாபெருந்தொண்டன்

வ, பசுபதிப்பிள்ளை அவர்கள்

1

சௌ கலாசங்க ஆரம்ப உறுப்பினர்

உயர் திரு. இ. கதிரித்தம்பி அவர்கள்

சேர். பொன். இராமநாதன் துரையவர்கள் சமயத்திற்கும் தமிழுக்கும் தொண்டுசெய்யத் தொடங்கிய காலத்தில் இவரும் சேர்ந்து உழைத்தவர். இவரையறியாத ஈழத்துப் பெருமக்கள் எவருமில்லை. போதியதமிழறிவும், வேதாகம அறிவும் கைவந்தவர். ஆங்கிலத்தில் நிரம்பிய அறிவு படைத்தவர். ஒரு நேர உணவருந்துச் சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்து வாழ்ந்த ஓர் ஒப்பற்ற உத்தமர்.

சைவ வித்தியாவிருத்திச் சங்கத்தாருடன் சேர்ந்து நாட்டின் பல கோணங்களிலும் பல கல்விநிலையங்கள் தோண்றக் காரணராயிருந்தார். அன்றியும், ஸ்ரீ கணேசவித்தியாசாலை, பராசத்தி வத்தியாசாலை இவற்றைத் தமது முயற்சியாலைமத்துத் திறம்பட நடத்தினார். புங்குடுதீவு அரசினர் ஆங்கிலக் கல்லூரியும் இவரது பெருமுயற்சியினுலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீ கணேசவித்தியாசாலைப் பழைய மாணவர்களுக்குப் போஷகராயிருந்து பல ஆண்டுகள் நாடு முழுவதிலும் உள்ள மாணவர்கள் தேவாரம், சமயபாடம், உடல்நலப்பயிற்சி இவற்றில் உயர்வுபெறுப் பரிட்சைகள் நடத்தி உயரப்புலம் முற்றவெளி மைதானத்தில் போட்டிகள் நடத்தி நாடு நலமுறப் பரிசில்கள் வழங்கி ஊக்குவித்தார்.

இருபது ஆண்டுகளுக்குமேல் கிராமச்சங்க அக்கிராசனராயும், ஆரம்பகாலத்தில் கிராமக்கோட்டு நீதிபதியாயுமிருந்து தொண்டாற்றினார். இவரது செயற்கருந்த தொண்டுகளை நன்குணர்ந்த நாட்டுச் செல்

வர்கள் மனமுவந்து மதித்து விழாவெடுத்து மகிழ்ந்தனர்.

இறுதிக்காலத்திலும், தொண்டேதொழிலாகக்கொண்ட பசுபதிப் பிள்ளை அவர்கள் கொழும்புக்குச் சென்றபொழுது பெருநோய் வசப்பட்டு கலைமான் வைத்தியநிலையத்திற் சிகிச்சை பெற்றிருந்தார். அவரைத் தரிசிக்க மட்டற்ற மக்கள் கூட்டம் சென்றுவந்துகொண்டிருந்தது. ஒருநாள் யானும் சென்று பார்த்து உரையாடும்போது “உடனின்று பணிபுரிபவர்கள் யாவர்” என வினவினேன். “எனது மகள்” என்றார். “உங்களுக்கு மகள் இருப்பதாக ஞாபகமில்லையே மருகியோ” என்றேன். பக்கத்துல் தொண்டுசெய்துநின்ற மருகியைப் பார்த்து “உமக்கு மருகி எனது பிள்ளை” என்றார். கடைக் கண்ணீர் வழிய் இப்பெருந்தொண்டரின் புதல்வன்கதிரவேல் அவர்களும் உத்தம சிவபத்தர் — நல்ல நியாயதுரந்தரர். சமாதான நீதிபதி. நாட்டுக்கு நற்றெண்டாற்றவல்வார். அவர்களிர்காலம் ஈழத்துக்குப் பயன்படுமாக.

நாடு உயர நாம் உயரலாம் என்பதும் பரமசிவத்தின் மந்திரம். காலதேய நடந்து, நடந்து பொருள் சேர்த்துத் தருமத்தாபனங்களாகக் கிளின்றைய உயர்நிலைக்குப் புங்குடுதீவைப் பொன்கொடு தீபமாக்கி னார். ஒருநாள் பரமசிவம் என்ற தொனியுடன், பரமபதியுடன் ஒன்றுபட்டுத் தன்பூதவுடலை நீத்தாலும் புகழுடம்பு என்றும் நின்று நிலவாழ்ந்த அவரது ஆத்மா இன்றும் தொண்டுசெய்யும் இளைஞர் களை அதிட்டித்து நின்று இயங்குகிறது. இல்லை, இயக்குகிறது. சுபம்.

புங்குடுதீவின் கல்வி நிலை

திரு. சு. விஸ்வரத்தினம்

[அதிபர், அ. ம. வித்தியாலயம்]

இவ்வுலகின்கண் எத்தேசத்தின் வரலாற்றை எடுத்து ஆராயும் பொழுதும் அதன் வளர்ச்சியும் குறை வும் அத்தேசத்தின் கல்விநிலையுடன் ஒன்றிப் பிணைந்து பிரதிபலிப்பதைக் காண்கின்றோம். ஒரு நாடு செல்வ நிலையிலும் நாகரிகத்திலும் உயர்வு தற்கும் தாழ்வதற்கும் அந்நாட்டுக் கல்விநிலை காரணமாக இருப்பது கண்கூடு.

இலங்கையில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் ஆங்காங்கு சுதேச பாடசாலைகளும் மிகச் சில ஆங்கில பாடசாலைகளும் நிறுவப்பட்டன. அமரிக்க மின்னரிமாரும் கத்தோ விக்க குருபிடங்களுமே இவற்றைத் தம் சமய வளர்ச்சிக்காக நிறுவின. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் சில ஆங்கிலக் கல்லூரிகள் கிறிஸ்துவ சபைகளால் நிறுவப்பட்டன. அவையாழ்ப்பாணக் கல்லூரி, சென்ற ஜோன்ஸ், சென்ற பற்றிக்ஸ் முதலியன். தீவுப்பகுதியில் காரைநகரி லும் ஊர்காவற்றுறையிலும் ஒவ்வொரு கல்லூரி நிறுவப்பட்டது. ஆனால் ஏனைய தீவுகளில் ஆங்கிலக் கல்லூரி கள் அல்லது பாடசாலைகள் எதுவும் ஸ்தாபிக்கப்படவில்லை. புங்குடுதீவி ற்கும் இதே கதிதான் ஏற்பட்டது.

புங்குடுதீவில் அமெரிக்க கிரீஸ்துவ சபையால் மூன்று தமிழ் ஆரம்ப பாடசாலைகளும் ஒரு கத்தோலிக்க தமிழ்ப்பாடசாலையும் ஆரம்பிக்கப் பட்டன. இச்சபைகள்தானும் ஓர் ஆங்கில பாடசாலையை நிறுவ முன் வரவில்லை.

இந்நிலையில் எம்நாட்டுச் சைவப் பெரியார் உயர்திரு. வ. பசுபதிப் பிள்ளை அவர்கள் தமது அருந்தொண்டினால் ஸ்ரீ கணேசவித்தியா சாலை, ஸ்ரீ பராசத்தி வித்தியாசாலை ஆகிய இரு தமிழ்ப் பாடசாலைகளை நிறுவியபோது புங்குடுதீவு சைவகால சங்கம் புங்குடுதீவில் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய வித்தியாசாலை, ஸ்ரீ சண்முக நாத வித்தியாசாலை இவற்றைக் கட்டிச் சைவவித்தியாவிருத்திச் சங்கத் தின் பொறுப்பில் விட்டது.

நம் நாட்டின் கஸ்ட் பலன் சைவகலா சங்கமாவது, சைவவித்தியா விருத்திச் சங்கமாவது மற்றும் நாட்டுப் பெரியாராவது ஓர் ஆங்கில பாடசாலையை நம் தீவுக்கத்தில் நிறுவி வளர்க்க முன்வரவில்லை.

இக்குறைவின் காரணமாகப் புங்குடுதீவின் மாணவ மாணவிகள் உயர்கல்வியை (ஆங்கிலக் கல்லூரி

களிலேயே உயர்கல்வி போதிக்கப் பட்டதால்) பெறும் வாய்ப்பை இழந்தனர். பணவசதி உள்ள ஒரு சில பெற்றூர் மாத்திரம் தமது பின்னொக்களையாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள கலாசாலைகளில் சேர்த்துக் கல்வி கற்பித்தனர். யாழ்ப்பாணத்தில் ஆங்கிலக் கல்லூரிகள் ஏற்பட்டபகுதிகளில் வறிய பின்னொக்கஞம் உயர்கல்வி பெற்று உயர்நிலை அடைய, எம் நாட்டுப்பின்னொக்கள் நாளாந்தம் தமிழர்வை சிந்தியே வாழவேண்டியேற்பட்டது.

1946-ம் ஆண்டு, தீவுப்பகுதிக்கு ஒரு கல்வியின் மலர்ச்சிக்காலம் உதயமென்றே சொல்லலாம். அவ்வாண்டு தைமாதம் அப்போதைய கல்வி மந்திரி கெளரவ ஓ. ஃ. ஃ. கண்ணங்கரா அவர்கள் வேவணை மத்திய மகாவித்தியாலயத்தையும், புங்குடுதீவு, நயினுதீவு, நெடுந்தீவு, மண்ணதீவு என்பவற்றில் ஆங்கிலகளினிட்ட பாடசாலைகளையும் ஆரம்பித்து வைத்தார். அப்பொழுது புங்குடுதீவின் தலைவர்களாயுள்ள பெருமக்கள் சௌகலா சங்கத்தின் பெயரால் கனிஷ்ட் ஆங்கில பாடசாலைக்கு ஒரு கட்டிடத்தையும் திரு. K. அம்பலவாணர் அவர்கள் தருமசாதனம் செய்துகொடுத்த ஒன்றரை ஏக்கர் நிலத்தில் கட்டி அரசாங்கத்திற்குக் கொடுத்தனர். 1946-ல் ஸ்ரீ கணேச வித்தியாசாலையின் ஒரு பகுதியில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆங்கில பாடசாலை அடுத்த ஆண்டில்

தற்போதைய கட்டிடத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. ஆங்கில பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டதும் புங்குடுதீவின் தமிழ்ப்பாடசாலைகள் எல்லாம் ஐந்தாம் வகுப்பிற்கு மேற்பட்ட மாணவர்களை எல்லாம் ஆங்கில பாடசாலைக்கு உற்சாகத்துடன் அனுப்பிவைத்தன. நாட்டில் மக்களிடத்தில் புதிய நம்பிக்கையும் உற்சாகமும் ஏற்பட்டன. மாணவமாணவிகள் தன்னம்பிக்கையுடனும், பெருமையுடனும், திருப்தியுடலும் ஆங்கில பாடசாலையில் சேர்ந்து கல்விகற்றனர். எங்கும் எவரிடத்தும் வருங்காலத்தைப்பற்றிய நம்பிக்கையான இன்பநிலை பரவியது.

ஆனால் எமது நாட்டுப் பலன்மக்களுக்கு ஏமாற்றத்தையளித்தது. 1946-ல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆங்கில பாடசாலை 1959-ல் மூடப்படக்கூடிய நிலையையடைந்தது. நாட்டின் தலைவர்களும், பெருமக்களும் கைவிட்டனர். ஐந்தாம் வகுப்பிற்கு மேல் பின்னொக்களை அனுப்பிய தமிழ்ப்பாடசாலைகள் அனுப்பாதொழிந்தன. ஒவ்வொரு தமிழ்ப்பாடசாலையும் கூடியதொகையான பின்னொக்களையும் அதனுதிக தொகையான ஆசிரியர்களையும் நியமித்துப் பெரியபாடசாலைகளாக வர மோகங்கொண்டது. ஆங்கில பாடசாலையிலும் தகுதியான ஆசிரியர்கள் குறைந்துகொண்டேபோயினர். ஆனால் அக்குறைகளை நிவர்த்தி செய்ய எவரும் விரும்பவுமில்லை, முன்வரவுமில்லை. இருநூற்

றுக்குமேற்பட்ட பிள்ளைகளுடன் ஆரம்பமான பாடசாலை ஐம்பதிற் கும் குறைவான பிள்ளைகளுடன் உயிருக்கு ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. பொதுமக்கள் பாடசாலையில் நம்பிக்கை இழந்தனர்; செய்வதறியாது திகைத்தனர். வழிகாட்டத்தலைவர்கள் இருந்தும் இல்லாதிருந்தனர்.

1955-ம் ஆண்டு நடுப்பகுதியில் பாடசாலை ஆரம்பமாகி 9½ வருடத்தால் புங்குடுதீவு ஆங்கிலபாடசாலையின் தலைமைப் பதவியில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. அப்பொழுது நூற்றிற் குட்பட்ட மாணவர்களும் நான்கு ஆசிரியர்களும் இருந்தனர். அப்பொழுதும் பாடசாலைக்கு எதிர்ப்பு அதிகம் இருந்தது. இரண்டொரு தமிழ்ப்பாடசாலைகள் ஐந்தாம்வகுப பிற்கு மேல் பிள்ளைகளை அனுப்பின. தலைவர்களும் ஆதரவளிக்க முன்வர வில்லை. ஏதாவது கூறவிரும்பியவர்களும் குறைகளையே கூறித்திருந்தனர். புங்குடுதீவு ஆசிரியசங்கம் அதன் காரியதரிசி திரு. நா. கார்த்தி கேச ஆசிரியரின் ஊக்கத்தால் ஆங்கிலபாடசாலையை ஆதரிக்க முன் வந்தது. ஆனால் அப்போதையபாடசாலைகளின் முகாமை அமைப்புக்கு ருக்கே நின்றது.

எனினும் ஆங்கிலபாடசாலை வளர்த்தொடங்கியது. பாடசாலைப் பரீட்சைப் பெறுபேறுகள் வருடாவருடம் கூட்க்கொண்டு வந்தன. ஆசிரியர்கள் வேதனத்திற்கன்றிப்

பாடசாலை வளர்ச்சிக்காகப் பாடுபட்டனர். பெற்றூர் தினங்கள் ஒவ்வொரு வருடமும் நடாத்தப்பெற்று மக்களுக்கும் பெற்றேருக்கும் பாடசாலையின் வளர்ச்சியின் அவசியமநன்கு விளக்கப்பட்டது. சுயநல்நோக்கம் எதுவுமின்றி என் அருமைமாணவர் வித்துவான் சி. ஆறுமுகம் ஆங்கிலக்கல்லூரி வளர்ந்தோங்கவேண்டுமென்று இடைவிடாது பிரசாரம்புரிந்துவந்தார்.

பாராளுமன்ற உறுப் பினர்களும் உயர்தர வித்தியாதிகாரிகளும் அழைக்கப்பட்டு உபசரிக்கப்பட்டனர். அதனாலும், பிள்ளைகள் தொகை அதிகரித்ததாலும், புதியகட்டிடங்கள், தளபாடங்கள், ஐந்து ஏக்கர் மேலதிகநிலம், விஞ்ஞானகூடம், பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் ஆகிய எல்லா வசதி களிலும் வளர்ந்து இன்று புங்குடுதீவு மகாவித்தியாலபமாக அறுநாற்றை எடும் தொகையான மாணவர்களையும் பதினெட்டு ஆசிரியர்களையும் கொண்டு புங்குடுதீவு ஆங்கிலபாடசாலை தன்னம்பிக்கையுடன் தலைநிமிர்ந்து நிற்கின்றது. தமிழ்சிறேஷ்டபாடசாலைத் தராதரப்பத்திரப் பரீட்சையில் கலைப்பகுதிக்கு மாணவர்களைத் தோற்றுவித்த நிலையில் இருந்து இப்பொழுது எல்லா விஞ்ஞானபாடங்களிலும், கணிதத்திலும், ஆங்கிலத்திலும் மாணவர்களை விசேஷசித்தி பெறச் செய்து பெரியகல்லூரிகளின் தரததையடைந்

துள்ளது. எமது கணவெல்லாம் நன வாகுங் காலம் எங்கள் மகா வித்தி யாலய வளர்ச்சியால் நம் நாட்டிற்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இலங்கையின் மற்றப்பகுதிகளில்

உள்ள மாணவர்களுக்குள்ள சந்தர்ப் பழும் வசதியும் நம்நாட்டுச்சிறைக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அரசாங்கத்தின் புதிய கல்வித்திட்டம் உருவாகும் இவ்வேளையில் எம்நாட்டுக் கல்விநிலையும் வளர்ந்திருப்பது ஆறுதல் அளிப்பதாகும். இத்தருணத்தில் நாட்டுப்பெருமக்களும் பெற்றேரும் எம்சிறையின் கல்வியில் அதிக கவனமும் ஊக்கமும் காட்டுவது நற்சகுனமாகும். புங்குடுதீவு கல்விவளர்ச்சிக்கழகம், விஞ்ஞானக்கல்விக்கும் வித்தியாலயத்தின் பொதுவளர்ச்சிக்கும் செய்யும்பணி போற்றற்குரியது. ஏனைய சங்கங்களும் சபைகளும் விசேடமாகப்பெற்றார், ஆசிரிய சங்கமும் செய்யும் தொண்டு மகத்தானது.

புங்குடுதீவின் கல்விநிலை உயர்வது மகாவித்தியாலயத்தின் வளர்ச்சியைப்பொறுத்துள்ளது. காரணம் எமது தீவில் வேறு உயர் கல்லூரி எதுவும் இப்பொழுதும் இல்லை. இனி

உண்டாவதும் அரிது. அரசாங்கத்தின் கல்விக் கொள்கையை அறிந்தோர் இதனை ஏற்றுக் கொள்வர். இன்று பதினெட்டு தமிழ்ப்பாடசாலைகள் நம் நாட்டில் உள்ளன.

நம் நாட்டுப் பெற்றேர் அறிய வேண்டிய திடமான உண்மைகள்:

(1) எமது பிள்ளைகளை உயர்கல்விக்காகப் பணம் செலவிட்டு யாழிப்பாணக் கல்லூரிகளுக்கு அனுப்புவது முடியாத காரியம். முடிந்தாலும் பலன்டைவது நிச்சயமற்றது.

(2) உக்கில் எங்கும் உயர்கல்வி வளர எமது பிள்ளைகள் மாத்திரம் குறைந்த தரக்கல்வியுடன் வளர, வாழமுடியாது.

(3) எமது நாட்டுக்கல்வி நிலையர்ந்தால் எமது பிள்ளைகள் உயர்கல்வி பெற்று வாழவர்.

(4) எமது நாட்டில் ஓர் உயர்தரக்கல்லூரி வளர்ந்தால் அல்லாது எமது நாட்டுக்கல்விநிலை உயராது.

(5) எமது நாட்டில் ஓர் உயர்தரக்கல்லூரியை வளர்ப்பது எம் நாட்டுமக்கள் ஒவ்வொருவரினதும் தலையாய் கடஞ்சும். சுபம்.

—

வேதம் பசு: அதன் பால் மெய்யாகமம்; நாஸ்வர் ஒதுந்தமிழ் அதனின் உள்ளறு நெய் — போதமிகு நெய்யின் உறுசவையாம் நீண்வெண்ணை மெய்கண்டான் செய்த தமிழ் நூலின் திறம்.

— ஒரு பழம்பாடல்

சேக்கிழார் செந்தமிழ்

வித்துவான் பொன். அ. கனகசபை

தமிழகம் தெய்வமணங் கமமுந் கிருநாடு; இறைமணங் கமமும் இன்பநாடு; “மாதவஞ் செய்த தென்றிசை” என்று புலவேரார் வாயுறிநின்ற பொன்னாடு. தன்டமிழ்ப் பாண்டிநாட்டிலே சைவங் குன்றிச் சமணந் தலையெடுத்தபோது மங்கையர்க்கரசியார் தோன்றிச் சைவங் காத்தருளினார். பிற்காலத் திலே தமிழகம் சிவகசிந்தாமணிப் பயிற்சியில் சைனப் பேரிருளிற் சிக்குண்டபோது திருத்தொண்டர் புராணத்தைத் தந்து தெய்வத் தமிழையும், சைவத் திருநெறியையுஞ் சேக்கிழார் காப்பாற்றியருளினார்.

சேக்கிழார் செந்தமிழ், நூலின் பொருளாலும் நுவன்றேன் திறத்தாலும் பெரியபுராணமாக விளங்குகின்றது. உலகெலாம் உணர்ந்து ஒதற்கரிய ஒருவனுக்கு ஆட்பட்ட உத்தமர்களாகிய பெரியாரின் வரலாறு கூறுவதால் இந்நாலைப் பெரியபுராணம் என்பர். நாம் வாழுமாலம் உய்ய நங்குறை தங்குறையாய்ப் பாடிய பெரியர் வரலாறு கூறும் இந்நாலொன்றே பெரியபுராணம் எனப்பட்டது. வாழுவழி காட்டி நம்மை வாழ்விப்பதில் ஏனையபுராணங்களிலும் பெரியபுராணமாய் விளங்குகின்றது சேக்கிழார் செந்தமிழ்.

சேக்கிழார் செந்தமிழே தமிழ் மொழியை அருளியல் நிறைமொழி யாக்கியது; பற்பல நாடுகளிலும் பேசப்படும் பன்மொழிகளிலும் தமிழ்மொழியைப் பத்திக்குரிய ஒரு மொழியெனப் பாராட்ட வைத்தது. உலக அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து உரைக்கும் உண்மை இது. ‘ஞாலம் அளந்த மேன்மைச் செந்தமிழ்’ சேக்கிழார் செந்தமிழேயாகும்.

என்வகைச் சுவையால் எய்தும் பயனே பத்தியாகும். மகாவித்துவான் மீனைட்சிசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் பத்தியையும் ஒருசுவையாகக் கொண்டார்கள்; ‘பத்திச் சுவை நனிசொட்டச் சொட்டப் பாடியகவிவலவன்’ என்று சேக்கிழாரைச் சிறப்பித்தார்கள்; திருத்தொண்டர்புராணத்தைப் பாடிய அவரது திருவாயை, “கல்லுங் கரையக் கவிபாடுங் கனிவாய்” என்று கனிவாய்ப் பாடினார்கள். கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனே சேக்கிழாரது திருக்கரத்தை

“..... காவலன் மண்ணிற் கடலின் மலையிற் பெரிதென்? என்னணி எழுதிக் கொடுத்த ஏற்றக்கை” என்று சிறப்பித்துப் பாடினார். “எங்கள் பாக்கியப் பயன்” என்று மாதவச் சிவஞான யோகிகளாற் போற்றப்பட்டவர் சேக்கிழார் பெருமான்.

தேவார முதலிகள் மூவருமே சேக் கிழாராகத் திருவ்வதாரருஞ் செய் தார்கள் என்றார் சந்தாணகுரவர். தேவரும் எழுதவொன்று மறையைத் தமிழ்செய்து திருப்பதிகம் பாடு மூவரும் ஒரு முதலாய் உலகத்து முளைத் த முதற்பொருள்தான் “சேக்கிழார் என்ற உமாபதி சிவத் தின் வாக்கொன்றே இவரது சிறப்புக்கு ஏற்ற எடுத்துக்காட்டாகும்.

சைவசமயத்துக்கு வந்து வாய்த்த ஒரு சிவசிந்தாமணி, சேக்கிழார் செந்தமிழே யாகும். மக்களைப்பற்றி எழுந்த தனித்தமிழ் முதனாலாக இந்நால் விளங்குகின்றது. பெருங்காப்பிய இலக்கணங்கள் அத்தனையையும் தண்ணகத்தே கொண்டு மிலிருகின்றது. சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகளே காப்பியத் தலைவராவர். அவரது திருச்சரிதை முதலில் திருமலீசு சுருக்கத்திலும், இடையில் ஏயர்கோண் கலிக்காமர் கழறிற்றறிவார் புராணங்களிலும், முடிவில் வெள்ளானைச் சருக்கத்திலும் கூறப்படுகின்றது. ஏனையோர் சரிதைகள் உபகதைகளாகும். ஒவ்வொர் சருக்கமுடிவிலும் காலியதாயகரைப் போற்றுமுகமாக சுந்தரர் துதி அமைந்திருக்கின்றது. நூலின் முகல் இடைகடையாய மூலிடத்திலும் ‘உலகெலாம்’ எனும் பதிவாக்கு மிலிர, ஒரு சிவஞானக்களஞ்சியமாக, சேக்கிழார் செந்தமிழ் திகழுகின்றது.

சேக்கிழார் பெருமான் சித்தஞ் சிவமானவர். சிவனிடத்தும், சிவன்

ஷயாரிடத்தும், சிவசின்னங்களிடத் தும் அவர் வைத்த பத்தி படிப்போரது தூய உள்ளங்களைத்தொட்டுவிடுகின்றது. சேக்கிழார் செந்தமிழ் நாடு பக்தி வின்சாரம் பாய்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றது. முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள்களாகிய எப்பொருள்களை நோக்கினாலும் அவை பத்தி ஒளியையே சொட்டுகின்றன. நிலமுதற் பொருளாகிய இமயப் பொன்மலையில் வெள்ளியங்கமிலாயகிரி விளங்குவதைப் ‘பொன்னின் வெண்டிருந்து புனைதென’ப் புகலுகின்றார். அங்குந் திருநீற்றின் ஒளியே தெரிகின்றது. காலமுதற் பொருளாய மாலைக் காலத்தில் ஒளி குறைந்து இருள்வானிடத்தே பரவுகின்றது. இதனே “அரன் அஞ்செ முத்தும் உணரா அறிவிலோர் நெஞ்சமென்ன இருண்டது நீண்டவான்” என்று வருணிக்கின்றார். ஆறு, மரம், புள், தென்றல் ஆகிய கருப்பொருள்கள் எல்லாம் பத்தி நெறியைப் பரப்புகின்றன. காவேரியாறு காணுமிடந்தோறும் பூக்களைப் பறித்து அலைக்கரங்களால் இருக்கரைகளிலும் அருச்சனை செய்து கொண்டே வருகின்றது. இருக்கரைகளிலும் முள்ள எண்ணிறந்தசிவாலயங்களைப் பூவும் நீருங்கொண்டு பூசிப்பதாக எண்ணிய தெய்வச் சேக்கிழார், “பொன்னி உம்பர் நாயகற்கு அன்பரும் ஒக்குமால்” எனப்பாடிப் பரவசப்படுகின்றார். மகரந்தத்தாது உதிர்ந்து கிடப்பதால் தாழை மரங்கள் எல்லாம் வெள்ளை நிறமாகவே

விளங்குகின்றன. அவற்றைக்கடவின் மருங்கே நிற்கும் “தூயாங்கி ருபுனை தொண்டர்கள்” என்றதொழுகின்றார். சோலைகளிலே சிவனடியார்களைக் கிளைக்கின்றன. சோலைகளிலே சிவனடியார்களைக் கிளைக்கின்றன. நாகனையாய்ப் பறவைகள் கிளைகளைப் பாடும் அத்திருப்பதிகங்களைக் கேட்டு இன்புறுகின்றன. “தெள்ளுமோசைத்திருப்பதிகங்கள் பைங்கிள்ளை பாடுவ கேட்பன பூவைகள்” எனப் பறவைகளையும் சிவன் புகழ்பாடும் சிவனடியாராகவே காணக் காட்டுகின்றார். திருஞானசம்பந்தர் திருமணத்திற்குச் சித்தம் அழகியராய் சிவனடியார்கள் செல்கின்றார்கள். பூத்துக்குலுங்கும் இளமரச்சோலையினுடே போகின்றார்கள். பூக்களிலிருந்து சொரியும் மகரந்தப் பொடி திருநீறுபோலத் திசைங்கும் பறப்பதால் சோலை வெண்ணிறமாக விளங்குகின்றது. தேன்வண்டுகள் திருமணிபோலப் பறந்து திரிகின்றன. இத்தகுகாட்சியைத் தென்றலஞ்சு செல்வனும், திருநீறும், உருத்திராக்கழும் அணிந்து சிவவேடப்பொலிவுடன் திருமணங்காணசிவனடியார்களுடன் செல்வதாகவே கூறுகின்றார். கண்ணற்காணமுடியாதகாற்றினுடேயும் பத்தி இழையோடியிருக்கும் அழகே அழகு. உரிப்பொருளாகிய காதற்காட்சியிலும் கண்ணூதலின் கருணையையே சேக்கிழார் காட்டுகின்றார். திருவாரூர் ஆவயத்தில் திருநாவூர் பரவையாரை விதி கூட்டப்

பார்க்கின்றார். பரவையாரும் பார்க்கின்றார். ஐயற்ற சுந்தரர் ஆராய்கின்றார். ஆராய்ந்து கற்பகப்பூங்கொம்பல்ல, காமன் தன்வாழ்வல்ல, விரைக்கொடியும் அல்ல என விலக்கியவர் இறுதியில் இது, ‘சிவனருளோ’ என்றையறுகிறார். பரவையாரும், குமாரனுமல்லன், மாரனுமல்லன், சிவனருள் பெற்ற ஒருவரே தம்மனத்தைத் திரித்தார் எனச் சிந்திக்கின்றார்.

ஏகஞகி இறைபணி நிற்பவர்கள் சிவனடியார்கள். அவர்கள் பசுகரணமெல்லாம் பதிகரணமாகப் பெற்றவர்கள். காதலிலும் கண்ணுதற் கருணையையே காண்பார்கள். ஏனையோர் உலகியலையே காண்பார்.

“என்னிலாண் டெய்தும் வேதாப் படைத் தவள் எழிலின் வெள்ளம்

நன்னு நான் முகத்தாற் கண்டான்,’ இஃது உலகியற் காதல். காதற் பருவந் தப்பிய வயோதிபப் பிரமா ஒருவனது காதற்காட்சி. பிரமாதான் பெற்ற பிள்ளையென்றும் பாராது திலோத்தமையைக் காதலிக்க அவள் நாணமடைந்து நாலுதிசையுஞ் சென்றாள். ஆனால் அக்காமுகஞே அவளைத் திசைக்கொருமுகமாக நான்முகங்கொண்டு பார்த்தான். இதனைப் பொருந்தாக் காதல் எனப் புகலுவர். திருஞானசம்பந்தர் பதினாற்றைப் பருவத்தினர். காமம் நுகர்தற்குரிய செவ்வியர்; பிரமன் படைத்தவளி லும் பேரழகியாய் பூம்பாவையைப் படைத்தவர். அப்பூம்பாவையோ

அவள் அழகோ திருஞானசம்பந்த ருக்குத் தெரியவில்லை. கண்ணுதலார் கருணை வெள் ஈத்தையே அங்குக் கண்டார்.

“என்னிலாண் டெய்தும் வேதாப் படைத்த வள் எழிலின்வெள்ளா நன்னுநான் முகத்தாற் கண்டான், அவளினுநலான் தன்பால் புன்னியப் பதினாறு பேர்பெறும் புகலி

வெந்தர் கண்ணுதல் கருணை வெள்ளம் ஆயிரமுகத் தாற் கண்டார்”, பிரமன் நாலுமுகங்கொண்டு கண்ட காட்சி காமக்காட்சி. காமத்தால் மயங்கிய பிரமனி லும் காமம், வெகுளி, மயக்கங்களை வென்ற பிளையார் ஒருமுகங்கொண்டு ஆயிரமுகத் தாற் கண்ட காட்சி, கடவுட்காட்சி,

“அனந்தந் தவத்தால் அருள்ஞானம் பெற்றோக்கு அனந்தம் விழியென் றறி” என்பது ஆன்றேர் வாக்கு. இறைவனது அருள்ஞானம் பெற்றேர்க்கே இது கைகூடும். திருஞானசம்பந்தர் “சிவனடியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகு சிவஞானம் பவமதனை யற்மாற்றும் பாங்கினில் ஓங்கிய ஞானம் உவமையிலக்க கல்ஞானம் உணர்வாயிய

மெய்ஞ்ஞானம்” ஆகிய நால்வகை ஞானமுங்கைவரப் பெற்றவர். நுதற்கண்ணுல் இறைவன் கண்டமையால் பிளையார் கண்டார். “காண உள்ளத்தைக்கண்டு காட்டவின்” என்ற மெய்கண்டதேவர் வாக்கு இங்குச் சிந்திக்கற்பாலது. மன்மதனை ஏரித்த நுதற்கண் அவளைமீள உருப்பெறச்

செய்தவாறே, பூம்பாவையை அழித்த மறக்கருணையே அவளை முன் வளர்ச்சியோடு எழுச்செய்தது என்னுங் குறிப்புப்பொருள் விளங்கக் கண்ணுதல் என்று பெருமானைச் சுட்டிய சேக்கிழார் செந்தமிழின்பஞ்சொல்லுந் தரத்ததோ !

மறைமொழியாய மந்திரங்கள் பதினேண்றுள் நேத்திர மந்திரமாக நிலவுவது சேக்கிழார் செந்தமிழ். பெரியபுராணக் கண் கொண்டே ஏனைய திருமுறைகளைப் பார்க்க வேண்டும். திருமுறைகளின் கருத்தாய், பொழிப்பாய், விளக்கமாய் விரிவாய்ச் சேக்கிழார் செந்தமிழ் திகழுகின்றது. திருமுறை பாட அடியெடுத்துக் கொடுத்த சிவபெருமானே, என்னைப்பாட மறந்தாபோ என்னையும் பாடுக என்று வேட்டு நின்ற வரலாறுகள் இந்நாலால் விளங்குகின்றன. பரிபூரணரான எம்பெருவான் பொன்னும் பொருஞும் போகமுங்கொடுத்து எமக்கு அறமும் அன்பும் அருளும் பெறுமாறு செய்த செய்திக்கூறும் பெருநூல் சேக்கிழார் செந்தமிழாகும். சிவஞானபோதம் பன்னிரண்டாம் சூத்திரங்கூறும் அணைந்தோர் தன்மைக்கு இலக்கியமாயமைந்த இந்நூலை நாமும் நாளும் படித்துத் திருவருள்வழி நிற்போமாக.

“செம்மஸர் நேங்குள் சேரலொட்டா அம்மலங்கழித் தென்பொடு மர்தி மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமும் ஆலயந்தானும்’ அருளெனத் தொழுது” ஈறிலா இன்ப அனுபவத்தை எய்து வோமாக.

—

நயினை அமர் சிவசத்தி நற்பதங்கள் போற்றி

[பண்டிதர், நா. கந்தசாமி]

- (1) அம்பிகையே ஆரணியே ஆரமுதே போற்றி
அடியார்தம் பிணியறுக்கும் அருமருந்தே போற்றி
வெம்பிடுவார்க் கொருதுணையே வித்தகியே போற்றி
வேதாந்தத் துட்பொருளாய் விளங்கிடுவாய் போற்றி
உம்பர்கட்டகும் எட்டாத உமையவளே போற்றி
உளம்நினைவார்க் கருள்சரக்கும் உத்தமியே போற்றி
நம்புமடி யார்க்கருளும் நாயகியே போற்றி
நயினையமர் சிவசத்தி நற்பதங்கள் போற்றி
- (2) வாடிவரும் அடியார்தமை வாழ்விப்பாய் போற்றி:
வண்டுறையும் மலர்க்கூந்தல் மாதுமையே போற்றி:
ஓடிவந்துன் எடிபணிவார்க் குதவிடுவாய் போற்றி
ஓங்காரத் துட்பொருளாய் உற்றவளே போற்றி
ஆடிவரும் பெருநாகத் தமர்ந்தவளே போற்றி
அகங்காரம் அத்தனையும் அழிப்பவளே போற்றி
நாடிவரும் வினைதிர்க்கும் நாயகியே போற்றி
நயினையமர் சிவசத்தி நற்பதங்கள் போற்றி.
- (3) பாம்பணியும் பைங்கொடியே பார்வதியே போற்றி
பத்தியொடு துதிப்பார்க்கோர் பற்றுதலே போற்றி
சாந்திபெறக் காட்சிதரும் தயாறிதியே போற்றி
சர்வபரி ழூரணியே தற்பரையே போற்றி
காந்தளினை வென்றுயர்ந்த கையுடையாய் போற்றி
கருமணிபோல் ஒளிலீசும் மெய்யுடையாய் போற்றி
நாம்விரும்பு மவையளிக்கும் நாயகியே போற்றி
நயினையமர் சிவசத்தி நற்பதங்கள் போற்றி.
- (4) சீதமதி வேணியரன் தேஷியரே போற்றி
தென்பாண்டி மாமன்னன் செல்வமகள் போற்றி
காதளவும் ஓடரிக்கட் கற்பகமே போற்றி
கலக்கமெல்லாம் நீக்கிவிடும் கண்மணியே போற்றி
பேதமறுத் தருள்சரக்கும் பெண்ணமுதே போற்றி
பேய்மனத்தே ணையும்அருளும் பொற்கொடியே போற்றி.
நாதனுடன் ஆடிவரும் நாயகியே போற்றி
நயினையமர் சிவசத்தி நற்பதங்கள் போற்றி.
- (5) கடல்கடந்து வந்தனபர் காவில்விழுந் தழுவார்
கவலையெலாங் கடிதோட்டிக் காத்தருள்வாய் போற்றி
விடவரைவ மார்பிலணி வித்தகியே போற்றி
வீண்ணவர்க்கும் மண்ணவர்க்கும் மெய்த்திருவே போற்றி
வடம்பிடிப்பார் உள்ளத்தே இடம்பிடிக்க நல்ல
வண்ணமணித் தேரேறி வந்திடுவாய் போற்றி
நடம்புரியும் ஜயனது நாயகியே போற்றி
நயினையுறை சிவசத்தி நற்பதமே போற்றி.

திருமுறைகளுக்கு வழிகாட்டுந் திருமுறை

[வித்துவான், சைவப்புலவர், க. கணபதிப்பிள்ளை B. A.]

தெய்வத் திருநலம் வாய்ந்த திருமுறைகளைத் தொகுத்து, 'தமிழ் வியாசர்' எனப் பெயரீபெற்றவர் நம்பியாண்டார் நம்பி. நம்பி தும் பிக்கையானில் நம்பிக்கை வைத் தார். அதனால் ஞாலமுய்ய—நாமுய்ய நாளும் உதவும் தமிழ் மறைகள் தோன்றலாயின.

'தமிழ் வியாச'ரின் பத்து நூல்கள் பதினேராந் திருமுறையில் உள். அவற்றுள் ஐந்து ஆளுடையபிள்ளையாரைப் பற்றியவை. சைவவுலகில் ஞானசம்பந்தர் கிரிதீபம். அவர் நிலையை நன்குணர்ந்தவர் நம்பி. அவரை 'எங்கள் நிதி', 'என்னுடைய கதி', 'சைவ சிகாமணி' எனப் பலவாறு போற்றுகின்றார். 'புராணம் பாதி பிள்ளை பாதி' என் பார்கள். பெரிய புராணத்திலே சம்பந்த சுவாமிகள் பலவாறு போற்றப் படுவதற்கு நம்பியும் காரணமாவர். திருத்தோண்டர் திருவந்தாதியை நம்பி பாடியருளியதோடு அமையாது அதிலே உண்மை உணர்ச்சி அனுபவத்தைத் தீட்டியிருக்கிறார்கள்.

பித்துமுள்ளார்; ஆளுடைய அரசு பற்றித் தனிநூல் அமைத்துள்ளார். தமக்குமுன் வாழ்ந்த நாயன்மார் களைப்பற்றிப் பாடியருளியதோடு அமையாது தேவாரம் முதலிய ஏனைய திருமுறைகளைத் தொகுத்தார் நம்பி. அவருடன் தொடர்பு பூண்டமையால் பதினேராந் திருமுறையைத் 'திருமுறைகளுக்கு வழி காட்டிய திருமுறை' என உரைப் பது ஓளாவிலேனும் பொருத்த மானதே. இதனை "வையமெலாம் ஈடேறச் சைவம் வாழ மாமணி போல் அவதரித்தார்" என இவரைப்பற்றிச் சந்தானகுரவர் உமா பதி சிவாசாரியர் திருவாக்கு மொழி வதனாலும் அறியலாம்.

தேவார மூவர் தோன்றிப் பரசமயம் அழியச் சைவம் வளர்த்த காலம் பல்லவராட்சிக் காலம். அக்காலம் பத்தி இயக்கம் தோன்றிய சைவசமயத்தின் பொற்காலம் எனப் பலவாறு உரைக்கப்படும். தாம் பெற்ற இறையுணர்வை, உண்மை உணர்ச்சி அனுபவத்தைத் தீட்டியிருக்கிறார்கள்.

தோத்திரவடிவில் முதல்முதல் திருவாய் மலர்ந்தகருளிய பெருமைக்குரி யவர் காரைக்காலம்மையார். அவர் பாடல்கள் காலத்தாலும் கருத்தாலும் மூத்தவை; அற்புதமானவை. பத்தி இயக்கத்திற்கு வித்திட்ட அம்மையார் திருப்பாடல்கள் அற்புதத் திருவந்தாதி, மூத்த திருப்பதிகம் முதலிய பெயர்களிலே பதினேராந் திருமுறையில் உண்டு. மூத்த திருப்பதிகமே மூத்த தேவாரம்; தேவாரப் பண் அமைப்பு உடையது. எனவே பதினேராந் திருமுறையைத் திருமுறைகளுக்கு வழிகாட்டுந் திருமுறை என்பது பொருத்தமானதே.

“அறிவானுந் தானே அறிவிப்பான் தானே அறிவாய் அறிகின்றான் தானே — அறிகின்ற மெய்ப்பொருளுந் தானே விரிசுப்பார் ஆகாயம் அப்பொருளுந் தானே அவன்”

என்பது அம்மையார் சைவசித்தாந்த நெறியிலே மூழ்கிந்தின்று அருளிய திருப்பாடல்.

பதினேராந் திருமுறையின் முதற்பாடல் ஒரு கடிதம். இறைவன் அருளிய திருமுகப்பாகரம் அது. இறைவன் அடியவர்க்கு இரங்குபவன் என்பதனை இறைவன் பாடல்வடிவிலேயே காட்டும் பெருமைக்குரியது இத்திருமுறை.

தலங்கடோறும் சென்று ஆங்காங்குள்ள இறைவனைப் பாடிப்பரவிச் சைவநெறியைத் தாபித்தனர் தேவாரமுதலி மூவர்கள். இத்துறையிலே இவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக

விளங்கியலர் கோத்திர வெண்பா அருளிய ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனாவர். அவரின் திருப்பாடல் களையும் பதினேராந் திருமுறையிலேயே காணலாம்.

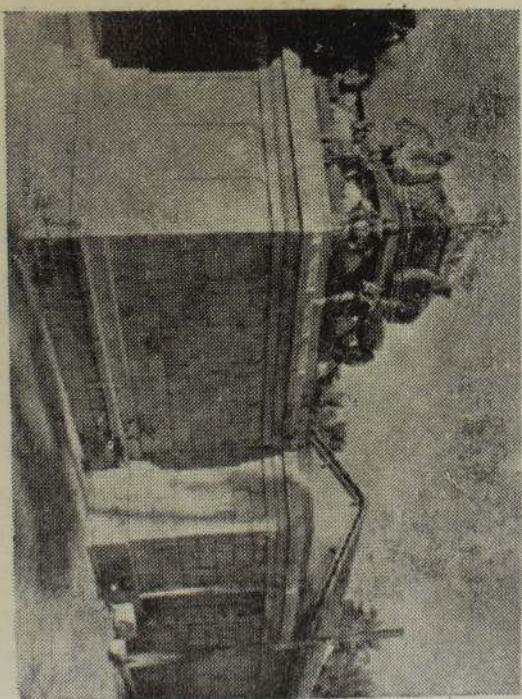
“குந்திநடந்துகுனிந்தொருகை கேள்வன்றி நொந்திருமி ஏங்கி நுரைந்தேறி—வந்துந்தி ஜயாறு வாயாறு பாயாமுன் நெஞ்சமே ஜயாறு வாயால் அழை” என்பது காடவர்கோன் திருப்பாடலில் ஒன்றாகும்.

பெரியபுராணம், திருவிளையாற்புராணம் ஆகிவற்றேருடு தொடர்புடைய அருளாளர் திருப்பாடல்களை இத் திருமுறையிலேயே காணலாம். சங்ககாலப் புலவர் பெயர்கொண்ட நக்கீரதேவ நாயனார், பரணதேவ நாயனார், கபிலதேவ நாயனார், கல்லாடதேவ நாயனார் திருப்பாடல்கள் இத் திருமுறையிலேயே உண்டு. பத்துப் பாட்டில் ஒன்றுகிய - நக்கீரரின் திருமுருகாற்றுப் படையும், பட்டினத்தார் பாடலில் இடம்பெறும் பட்டினத்தார் திருப்பனுவல் ஜந்தும் இத்திருமுறையிலே உண்டு.

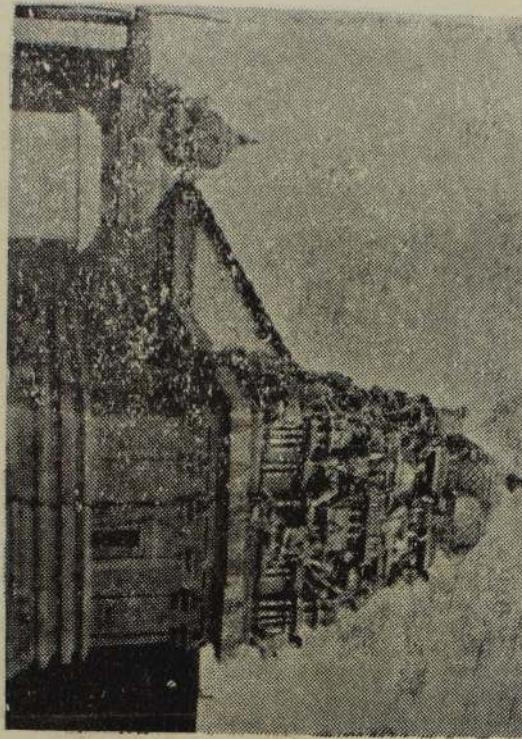
தம்பிரான் தோழரின் தோழராகிய சேரமான் பெருமான் நாயனார் அருளிய மூன்று பனுவல்கள் இத்திருமுறையில் உள்.

சிவனையும் சிவனடியார்களையும் விநாயகப் பெருமானையும், முருகப் பெருமானையும் துதிக்கும் தனி நால்கள் உள்ள திருமுறைஇஃதொன்றே.

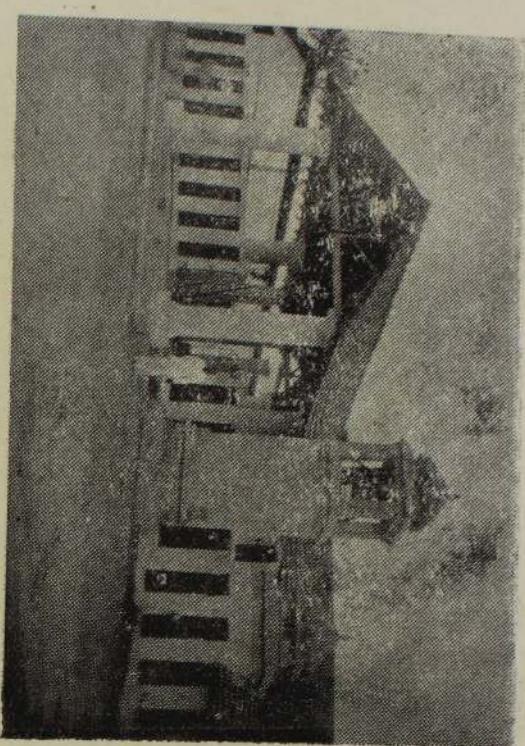
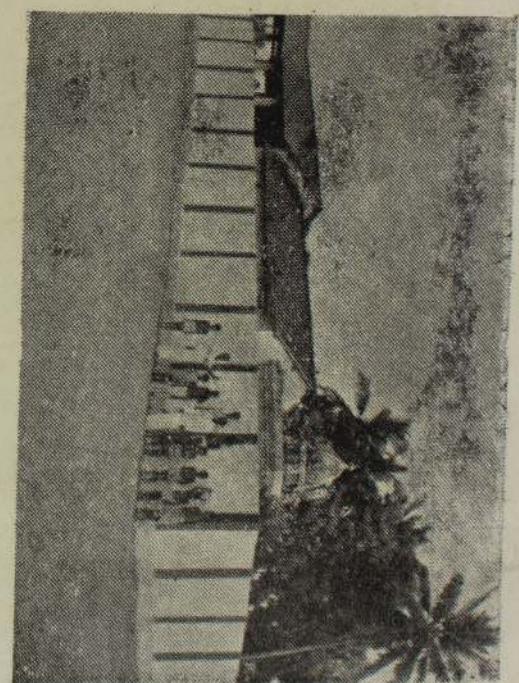
கிராஞ்சியம்பதி மீனாட்சி சோமசுந்தரேஸ்வரர்

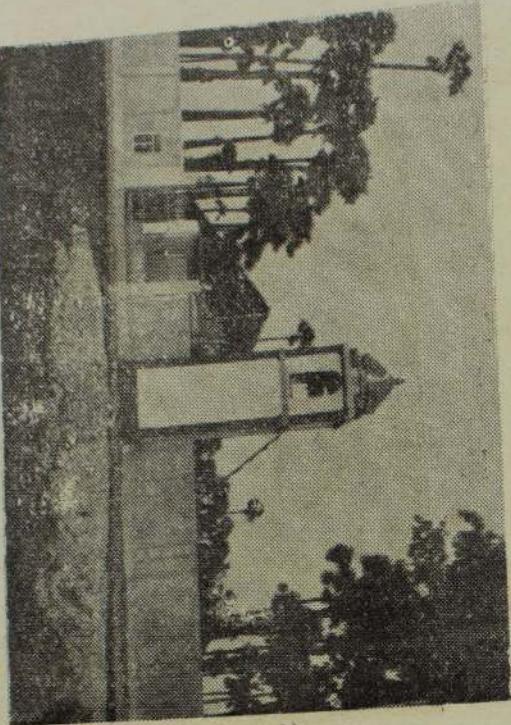

கிராஞ்சியம்பதி மாரியம்மன் கோவில்

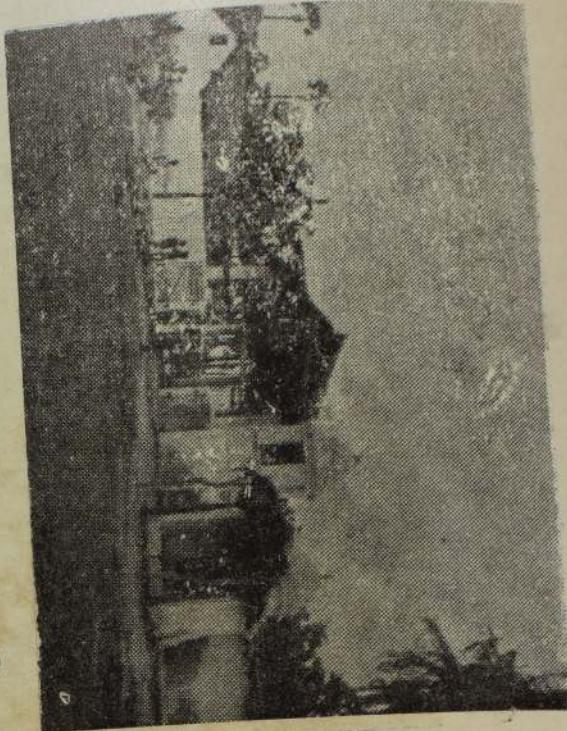

கிராஞ்சியம்பதி கந்தசுவாமி கோவில்

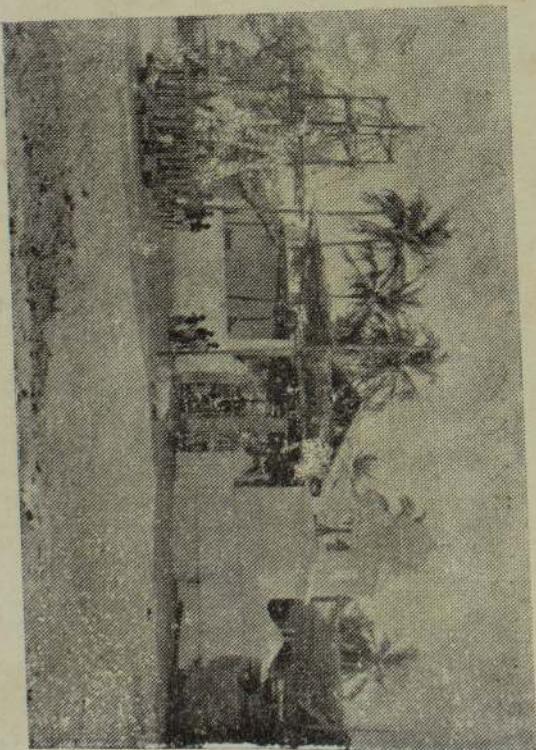

ஊர்தீவு பாறை விளை ஜயஞர் கோவில்

மட்டத்துவெளி ஸ்ரீபாலசுப்பிரமணியர் கோவில்

மட்டத்துவெளி விளையார் கோவில்

நாலாம் வட்டாரம் விரகந்தி விநாயகர்

தமிழ் மொழியிலேயே முதன் கருக்கோ காட்டப்படுகின்ற முக்கியத் துவம் பதினேராந் திருமுறைக்குஇன்றுஇல்லாதிருக்கின்றது காணலாம். திருக்கைலாய் நூன் உலா, திருவிரட்டை மணிமாலை, பெருந்தேவபாணி,கோபப்பிரசாதம், கலம்பகம் முதலியன் இவற்றிற்கு உதாரணங்களாகும். பிரபந்த இலக்கியம் எஸ்ப்படும் சிற்றிலக்கிய வகை செழிக்க இத் திருமுறையே வழிகாட்டியாய் விளங்கியுள்ளது.

அகவல், வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை, விருத்தம்,கலிவெண்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா முதலாம் பல்வேறு யாப்பி லும் பத்தியனு பவத்தை வெளிப்படுத்திய பெருமைக்குரியது பதினேராந் திருமுறையே.

பலவேறு வகையிலும் ஏனைய திருமுறைகருக்கும் தமிழ் இலக்கிய வகைகளுக்கும் எடுத்துக் காட்டாக வழிகாட்டியாக அமைந்த திருப்பாடல்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு இலங்கும் திருமுறை பதினேராந் திருமுறையே.

ஏனைய திருமுறைகளுக்கோ அவற்றைப் பாடியருளிய அருளாளர்

காட்டப்படுகின்ற முக்கியத் துவம் பதினேராந் திருமுறைக்குஇன்றுஇல்லாதிருக்கின்றது பதினேராந் திருமுறை பத்திக்கும் முத்திக்கும் வித்தாக விளங்குவது; தமிழ் மக்களின் இறையுணர்வை, தண்ணளியை, தத்துவவுணர்வை வரன்முறையாக வரலாற்று நெறியிலே நின்று உரைப்பது.

‘வாழ்க தமிழ் மறை வகுத்தருளிய நம்பியாண்டார் திருநாமம்’, ‘வாழ்க காரைக் காலம் மையார் வான்புகழ்’ எனப் பலவாறு பதினேராந் திருமுறை அருளிய பன்னிரு அருளாளர்களையும் போற்று வோமாக.

திருச்சிற்றம்பலம்
(பண: நட்பாட)

புந்தி கலங்கி மதிமயங்கி

இறந்தவ ரைப்புறங் காட்டில் இடுகீசந்தியில் வைத்துக் கடமை செய்து

தக்கலர் இட்ட செந்தி விளக்கா

முந்தி அமரர் முழுவின் ஒசை

திசைகது வச்சிலம் பார்க்க ஆர்க்க

அந்தியில் மாநடம் ஆடும் எங்கள்

ஆப்பன் இடந்திரு ஆலங்காடே.

திருச்சிற்றம்பலம்:

இதுபோன்ற பதினேராந் திருமுறைப் பாடல்களையும் நாடோறும் ஒது உய்வோமாக.

பின்னைநின் ரெண்ணே பிறவி பெறுவது
முன்னைநன் ரூக முயல்தவஞ் செய்கிலர்
என்னைநன் ரூக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னைநன் ரூகத்தமிழ் செய்ய மாறே.

187276

— திருமூலர் —

‘வாய்த்ததுநந்தமக்குதோப்பிறவி’

— சி. ஆறுமுகம் —

நம்பிக்கையோடு இறைவனைக் கும்பிட வாய்த்த நற்பிறவி மனிதப் பிறவி. கும்பிடக் கும்பிட அங்பு கூடிடும். அடியார்கள் கும்பிடும் பெரும்பேறு பெற்றவர்கள். அவர்கள்

‘கூடும் அன்பினிற் கும்பிடலேயன்றி
வீடும் வேண்டா விறல்’

உடையவர் என்பர் தெய்வச்சேக் கிழார். முத்தியடைந்து விட்டால் இறைவனைப் பத்தியோடு கும்பிடும் வாய்ப்புக் கிடைக்காறு போய்விடு மேயென்று சித்தத்தில் வீட்டினைச் சிறிதும் சிந்தியாத உத்தமர்கள் சிவ னடியார்கள். அவர்கள் மனிதப் பிறப்பினை மதித்தவர்கள் அத்தகைய திருக்கூட்டமே தமிழகத்தை வராழ்வித்து வந்தது. ‘என்கடன் பணிசெய்து கிடப்படே’ என்ற உயர்ந்த நோக்கமுடைய அடியார்கள் பணி புரிதற்கு வாய்த்தபிறவி மனிதப்பிறவி என்றே அதனை நன்கு மதித்தனர். தொண்டு புரியவும், தொழுவும் வாய்த்த மனிதப்பிறப் பின் மாண்புசொல்லுந்தரத்ததன்று. வையத்துவாழ்வாங்கு வாழ்ந்து தெய் வத்தின் திருவடி சாருதலே மனிதப்

பிறப்பின் பண்பும் பயனும் ஆகும். இத்தகைய பிறவி வாய்த்தபோதே நாம் பெறற்கரிய பெரும்பேற்றினைப் பெறமுயலுதல் வேண்டும். கருணை வடிவினானுகிய கடவுள் தன் அருளால் அழுதக் களஞ்சிய அறையினை என்றும் திறந்து விட்டிருக்கின்றார்.

‘மூலபண்டாரம் வழங்குகின்றான் வந்து முந்துமினே’ என்பது மனிவாசகம். மூலபண்டாரம் என்பது ஆண்டவனுடைய சருணைக் களஞ்சியம் ஆகும். அப்பெருங்கருணையைப் பெறுதற்குப் பழ அடியார் பலர் வரைந்தோடிச் செல்கின்றனர். அவ்வாறு விரைந்தோடுபவருள் முந்தியவர்க்கே முதல்வனின் முழுக்கருணை கிடைக்கும். ‘வந்து முந்துமினே’ என்று அடியார் கூட்டத்துக்கு மனிவாசகர் அழைப்பு விடுகின்றார். மெய்யடியவர்கள் தாம் பெறற இன்பத்தைப் பிறரும் பெற வேண்டுமென்ற பெருநோக்குடையவர்கள். ஆகையினுற்றுன் சரவாது கரைந்து கலந்து உணவுண்ணும் காக்கைக்குலம் போல் மெய்யடியார் கூட்டமும் ‘சேரவாரும் செகத்தீரே’ என்று அழைக்கின்றது.

பெறுதற்கரிய மனி தப் பிறவி யைப் பெற்றும் பயன் பெறுதவரே உலகிற் பலராதல் கண்கூடு. இம்மை யின்பங்களை நினைந்து வீணை மகிழ்ந்து இறைவனை மறந்து திரியும் மாந்தர் கூட்டம் முதுமையில் முதல்வனை நினைந்தாற் போதும் என்று எண்ணுகிறது. இளமை முதுமை என்றெல்லாம் எல்லை வகுத்துக் காலங்கடத் தும் இவர்களின் அறியாமையை என்னென்பது? ‘காலம் உண்டாக வே காதல் செய்து உய்மின்’ என்பது மனிவாசகரை உபதேச மந்திரமொழி. காலம் பெற-வெள்ளென-இளமையிலேயே உள்ளத் தில் இறைவனை இருத்தியவர்கள் உத்தமர்கள். ‘வேண்டின் உண்டாகத் துறக்க’ என்பது தமிழ்மறைமொழி. ‘உண்டாக’ என்பதற்குக் ‘காலம் பெற’ என்று உரை வரைந்தவர் பரிமேலழகர். காலம் உண்டாக என்பது வேயதன் பொருள். இளமை கழியுமன் இறைவனை எண்ணத் தொடங்கியவர் எல்லாப் பயன்களும் எய்துவர். வாழும்நாள் இவ்வளவென்று வகுத்தறிய முடியாத மனிதர் கூட்டம் இறைவனை இளமை தொட்டே வழிபடாது பின்னர் வணங்கவாம் என்று பின்போட்டு வருகின்றதே! மாயையிற் சிக்கி மயக்குண்ட கூட்டத்தைத் தூய்மைப் படுத்த எழுந்தது மனிவாசகர்குரல். அக்குரலுக்குச் செலி மடுத் தார் கடவுள் மீது காதல் கொள்வர்; காதல் மிகுந்து கசிந்து கண்ணீர்

விடுவர்; ‘ஓசு ஒதி’ உணர்ந்து தொழுவர்; ஒன்றி ஒன்றி யிருந்து நினைவர்’; ‘நின்றும் கிடந்தும் நடந்தும் நெகிழ்வர்’.

அப்பர் அடிகளாரும் அடிக்கடி மனித குலத்துக்கு அழைப்பு விடுதலவராவர். அருள்வாக்கை அலட்சியம் புரிந்து பொய்வாழ்வு வாழ்ந்த கூட்டத்தை அவர் மறந்து ஒதுக்கிவிடவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் அழைக்கின்றார். அவருடைய உள்ளத்திலெழும் ஒப்பற்ற கருணை வெள்ளமே அவ்வாறு அடிக்கடி அழைக்கத் தூண்டுகிறது.

‘மனிதர்கள் இங்கு வம்மொன்று சொல்லுகேன்’

என்பது அப்பரின் அழைப்புக்களுள் ஒன்று. அழைப்பினையடுத்து அழைப்பின் பயனையும் அழகுறக் கூறியருளுகின்றார்.

‘கனிதந்தாற் கனியுண்ணவும் வஸ்விரே’ என்பது அழைத்தவர் தரும் பரிசிலாகும். தித்திக்கும் தீங்கனியென்றால் எவருள்ளாமும் விரும்பும்! நாவும் நனி ஊறும்! வருந்தித் தேடாமலே தானேவந்து கிடைக்கக் கூடுமாயின்யார்தாம் கனியுண்ணும் வாய்ப்பினை இழப்பர்? அப்பர் அடிகளார் தம் அருமைத் திருக்கரத்தால் தந்துத வும் கனி முக்கனிகளுள் அடங்கும் எக்கனியுமன்று. அது தெய்வத் தீங்கனி. “புனிதன் பொற்கழல் ஈசன் எனும் கனி”. அக் கனியை ‘வம்பு பழுத்துடலம் மாண்டிங்கு போகாழுன்’ வழியறிந்து கைக்

கொண்டு புசித்தல் வேண்டும். ஏசற்றவர்களுக்கே அக்கனி சாலவும் இனியது. [ஏசற்றவர் - குற்றம் அற் றவர். ஏசறுதல் - ஆசைப்படுதல்.] ஆண்டவன்மீது எல்லையற்ற விழைவு கொண்டவர்களுக்கு அக்கனி மிகவு மினியது. கனியைக் கண்களாற் கண்டும் காய்கவருங் கள்வர்களாக நாம் மாறுதல் கூடாது. வாய்த்தற கரிய மனிதப் பிறவி வாய்த்தமை குறித்துப் பெருமகிழ்வு கொண்டவ ராகிய அப்பரடிகளார் தம்மையும், ஏனைய மக்களையும் உள்படுத்தி “வாய்த்தது நந்தமக்கு ஈதோர்மனி தப்பிறவி” என்று வாயாரக் கூறித் துள்ளிக் குதிக்கின்றார். ‘ஆடிப் பாடி அண்ணுமலை அண்ணலைத் தேடி’ க் கைதொழும்படி திருவாய் மலர்கின் ரூர். அடிகளார் வேண்டுகோட்படி வேண்டி நிற்போமாயின் “ஓடிப் போம் நமதுள்ள வினைகளே” என்று உறுதியுரைக்கின்றார். ஓப்பற்ற உயர்வுடையது மனிதப்பிறவி என் பதை நன்கு வலியுறுத்தவே ‘ஈது ஓர் பிறவி’ என்று கட்டியழுத்திக்

கூறுகின்றார். ‘தானே வந்தெதம் மைத் தலையளித்து ஆட்கொண்டரு ணம்’ தெய்விக்கனி கிடைத்துவிட டால் ‘தின்பன் கடிப்பன்’ என்று தித்திக்கக் கூறுகின்றார் திரு மூல நாயனார். மனிதர்காள்! கண்ணைத் துயின்று வீணே காலத்தைக் கழிக் காதீர்! அல்லும் பகலும் ஆண்டவ ணைக் கூவிக் கூவிக் குமபிட்டு உய் வடையின்! அருள்நெறி விளக்கிய மின்! மனிதப்பிறவி மாண்புடையது என்பதை மதித்து அடியாரோடுங் கூடி ஆணவும் நீங்கிச் சித்தம் சிவ மாகும் திருப்பேறு பெறுதலே உத்தம இலட்சிய வாழ்வின் உறுபயன். இதனைப் பெறவே, “வாய்த்தது நந்தமக்கு ஈதோர் பிறவி மதித்திடு மின்” என்று அப்பரடிகளார் திரு வாய் மலர்ந்தருளினார்.

—————

அப்பர் அருள்வாக்கும் நோக் கும் அவனியெங்கும் பரப்புவோம். வெல்க மனிதப்பிறவி!

தாயும் சேயும் என்னும் முறையில் கடவுளை இணக்கம் வைப்பது சாலச்சிறந்தது. குற்றங்கள் பல செய்தாலும் தாயினி டம் அவைகளைப் பற்றித்தாராளமாகப் பேசலாம். குழந்தையின் மீது படியும் அழுக்கைத் தாய்தானே துடைத்து வைக்கிறார். பிள்ளையைப் பிரியத்தோடு பேற்றுதல் ஒன்றே அவள் புரியும் பணிவிடையாகும். கடவுள் நமக்கு அத்தகைய தாயாகிறார்.

— சுவாமி சித்பவானந்தர்:

Tel: GEEPEETEE

T'Phone: 7107

Estd: 1953

ஞானபண்டிதன் ஜெவளிக்கடை

புதேப்: K. V. விஸ்வலிங்கம்

228, காஸ்கேசன்துறை வீதி,

யாழ்ப்பானம்.

சகலவிதமான

★ புடைவைத் தினுசக்ஞம்

மலிவாகப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்

228, K. K. S. Road,

Jaffna.

சீதா சோடா பாக்றி யாழ்ப்பானம்.

● குவரிப்பானங்கள்

வழங்குவதில் தலைசிறந்தது!

★ விசேட தேவைகளுக்கான ஆடர்கள்
உடன் கவனிக்கப்படும்.

291, கே. கே. எஸ். வீதி,

யாழ்ப்பானம்.

நங்கையர் விரும்பும் நவநாகரிக
நகைகளுக்கும் வெரங்களுக்கும்

புகழ்பெற்று விளங்கும் ஸ்தாபனம்
தங்கப்பவுண் மாவிகை

கே. என். எம். மீரன் சா希ப்

கன்னதிட்டி,

போன } 585
Phone }

VISIT

K. N. M. MEERAN SAHIB

JEWELLER & DIAMOND MERCHANT

SOVEREIGN PALACE

KANNATHIDDY,

JAFFNA.

INSIST ON

SE Brand

PURE SILK & COTTON
DECCA SAREES

Manufactured & distributed by us.

சாறி எம்போற்யம்

சேலவகைகளுக்குப் பிரதானமானவர்கள்

SAREE EMPORIUM

124, K. K. S. Road,

Jaffna.

Phone: 418

TGrams: 'SAREES'

**நகைகளுக்கு
யப்பான்
ஜாவலர்ஸ்**

64, கன்னதிட்டி,
யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி: 518

தந்தி: “யப்பான்”

உத்தரவாத நகைகளுக்கு
து. கிருஷ்ணசாமி
அன் சன்ஸ்

நதை வியாபாரிகள்
55, கன்னதிட்டி
யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி: 7206

எமது ஸ்தாபனத்தில்

- சிலின்டர் — றிபோறிங்
- சிலின்டர் — பொலிசிங்
- வாஸ்வ — றிபேசிங்
- வாஸ்வ — சீற்கட்டிங்
- சிலின்டர் — றிசெல் விங்

செய்து கொடுக்கப்படும்.

ஶரமகிருஷ்ணஸ்

ஸ்ரான்லி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்:
போன்: 7179 தந்தி: ‘குருதேங்’

பூபாலசிங்கம்

புத்தகசாலை

பாடசாலைகளுக்கேற்ற
பல புத்தகங்கள்!

சஞ்சிகைகள்

சீரிய செய்தித்தாள்கள்
கிடைக்குமிடம்

பூபாலசிங்கம்—புத்தகசாலை
பஸ் ஸ்ரான்டு, யாழ்ப்பாணம்.

மில்க்வைப் நீலசோப், பார்சோப்

பட்டு, பருத்தி, நெலோன், ரெவின் துணிகளையும்
பிரகாசமாகச் சலவை செய்கிறது.

USE ALWAYS MILK WHITE BLUE SOAP and BAR SOAP

ஸ்ரீ கிருஷ்ண பவான் கைசுவ ஹோட்டல்

● உருசியான உணவு வகைகள்!

● குளிர் பானங்கள்

உடனுக்குடன் வழங்குவதில் ஒப்புயர்வற்றது

கிருஷ்ண பவான்

வருக!

வருக!!

35, கே. கே. எஸ். வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

சைவப் பெண்களின் பணி

க. தையல்நாயகி

(புங்குடுதீவு சைவ மங்கையர் கழகத்திலை)

வளர்ந்துவரும் விஞ்ஞான அறி வும் பொருளாதார வீக்கதாக்கமும் மனிதனை ஆட்டிப் படைக்கத் தொடங்கி விட்டன. நானும் உலகியற் பிரச்சனைகளில் உழலும் உலகம் - மக்கள் - அருளியலைப் பற்றிச் சிந்திக்கவோ, உயிருக்கு ஆக்கந் தேடவோ முடியாத நிலை உருவாகிவிட்டது. அன்பும் சிவமும் ஆட்சி செய்த நம் அகங்களிலும் (இ)ந் தநிலை புதந்து விட்டதென்றால் மறுப்பதற்கில்லை. எனவே சைவப் பெண்களின் பணி (சமயப்பணி) முன்னையிலும் கடுபையானதும் அவசியமானதும் ஆகின்றது.

சைவத்தமிழ்ப் பெண்மைக்கு உயர்வு தந்து எமக்குக் கலங்கரை விளக்கமாகத் திகழும் சேக்கிழர் பார்விய பெண்மணிகளாம் மங்கையர்க்கரசி, திலகவதியார், காரைக்காலம்மையார் போன்ற வர்கள் வாழ்வும் தொண்டும் எமக்கு வழி காட்டிகள். அந்த நிலைகளை எட்ட இயலாதாயினும் நம்மால் ஆவன செய்து சைவத்தை வளர்த்து நம்ம வரைக் காக்கவேண்டியது அவசியம்.

“ஸன்று புறம் தருதல் எனது தலைக் கடனே” என்றால் புறநா

ஊற்றுத்தாய். இந்த அளவோடு இன்றையதாய் நின்றுவிட முடியாது. சான்றேன் ஆக்குதலும் அவள் கடனுகவே இருக்கின்றது. புத்தகப் படிப்பு மட்டும் நம் குழந்தைகளைச் சைவத் தமிழ் மக்களாக வளர்க்கமாட்டாது. சமயப்பற்றும் அறிவும் பெற்றேரப்பேணல், பெரியோரை வணங்கல் முதலாம் சிறந்த அத்திவாரக்தில் உருவான கட்டிடமாக அமைய வேண்டும். இளையோர் உள்ளக்குதில் பசுமரத்தாணி போல் பதியவேண்டிய பண்புகள், ஒழுக்கம், பணிவு, சைவப்பற்று இவற்றை வளர்ப்பது தாய்மாரின் தலையாய் கடனுகும்.

காலையும் மாலையும் குழந்தைகளை சில தேவார திருவாசகங்களை யேனும் ஒதச் செய்து நாமும் கூடியவரை அவர்களுடனிருந்து ஒதுதல் வேண்டும். பல தாய்மார்கள் தங்கள் குழந்தைகள் நல்ல முறையில் உணவருந்துவதில்லை. பதிப்புதில்லை, என்றெல்லாம் குறைபட்ட தைக் கேட்டிருக்கின்றோம். இக்குறைகளை இலகுவாகத் தீர்க்கலாம் என்றே நினைக்கின்றேன். பெரியவர்கள் செய்பவற்றை உண்ணிப்பாகக் கவ

னித்துத் தாழும் செய்ப முனையும் பண்பு குழந்தைகளுக்கு இயல்பாக வே உண்டு. நாம் தேவாரம் பாடு வோமானால் குழந்தைகளும் பாடும். நாம் பழக்கும்போது எழுத்தறியாத சின்னங்கிறு குழந்தைகளும் ஏதாவது ஒரு புத்தகத்தை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு ஏதேதோ பேசுவதைக் காண்கின்றோம். இவை நல்லதோர் தொடக்கம். குழந்தைகளைத் தட்டிக்கொடுத்து இப்பழக்கத்தை வளர்ப்போமானால் பின்னுக்கு நல்லதோர் அடிகோவியவர்களாவோம்.

லீட்டில் இருக்கும் பெரியவர்கள் செய்யும் அத்தனையும் குழந்தைகள் கவனத்தை ஈர்க்கின்றன. என்று அறிகின்றோம். எனவே, சைவப்பெரியார் வணக்கமும், விருந்தோம்பலும் குழந்தைகளின் சமயப்பற்றை வளர்க்கப்பெரிதும் உதவும். இளையான் குடிமாறரின் இல்லத்தரசியின் திறமும் குங்குவியக்கலையரின் தலைவியாரின் சிறப்பும், எங்களுக்கு வழிகாட்ட அடியார் பூசையும், விருந்தோம்பலும் பேணவேண்டும். தாய் தந்தையர்கள் போற்றுவோரைக் குழந்தைகள் போற்றுவதையும், தூற்றுவோரைக் குழந்தைகள் தூற்றுவதையும் நாம் காண்கின்றோம். எனவே வருங்கால இளையோர்கள் — நம் மக்கள் — சைவத்தமிழ்ச் சௌல்வர்களாக வளரவேண்டுமானால் மகேசர பூசையும் அடியார் பக்தியும் நம்மிடையேவளரவேண்டும்.

லீட்டை அலங்கரிக்க எத்தனையோ முறைகளை மேல்நாடு சென்றும் படித்து வருகின்றார்கள். பூக்

களை எப்படி அடுக்கி அழுத செய்வது என்ற படிப்பே பல வருடங்கள் படிக்கலாம். சைவத் தமிழ் மக்கள் வீட்டை அலங்கரிக்க வழிகளை ஆக்கியுள்ளார்கள். “நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் நடந்தும் என்றும் அவன் தாள் நினை” என்பது எம் வாழ்வு. இதற்குத் தகுந்தமுறையில் வீட்டை அலங்கரிக்க வேண்டும். ஆன்மாக்களின் நலனுக்காகவே ஐந் தொழில் புரியும் அம்பலவாணனின் அருள்தருகோலம் காட்டும் அழகிய படங்கள் வீட்டை அலங்கரிக்க வேண்டும். பூக்கள் எல்லாம் பொன்னர் திருவிட்கு ஆகவேண்டும்.

பெண்மணிகளின் சமயப்பணி லீட்டில் மட்டுமன்றி வெளியிலும் இன்று வேண்டப்படுகின்றது. ஆஸ்யங்களில் உற்சவங்களில் பெண்கள் பண்ணேர் இன்தமிழ் இசைத்தும் அடியார் நலன்தீடி உழைக்கும் தொண்டர்களாகியும் பணிபுரிதல் இன்று அவசியமாகின்றது. மாதர் இயக்கங்கள் இந்த வழிகளில் இயங்கிப் பணிபுரிதல் சாலச் சிறந்ததாகும்.

மதிகுடும்அண்ணலார் அடியார் தமை அமுது செய்விக்கவேண்டும். நமது பொருளாதார நிலைக்கு ஏற்ற வாறு அடியார் திருநாட்களைக் கொண்டாடிச் சிலருக்காவது உணவுகொடுத்தல் வேண்டும். தேவாரதிருவாசகங்களைப் பிழையின்றி ஒதவும் ஒதுவிக்கவும் வேண்டும். குழந்தைகளைச் சைவமும் தமிழும் தாங்கும் தூண்களாக வளர்க்க வேண்டும். சிந்தனை, சொல், செயல் எல்லாம் சிவமாக அன்பாக வாழவேண்டும்.

எங்கே விரைக்குறோம்?

— ஈழத்துச் சிவானந்தன் —

இளமைக்கு வேகம் அதிகம்; எதையும் தாண்டமுடியும் என்ற துணியும் அதிகம்; உணர்ச்சிக்கு மட்டும் வேலை கொடுத்து அறிவின் நெறியிலே நிற்க முடியாத அவலநிலை கொண்ட பருவம் இளமையாகும். கவனிக்கப்படாத ஏழையாய் அறிவு ஒரு மூலையில் முடங்கிக் கிடக்க, தட்டிக்கேட்க ஆளில்லாத செல்லப்பிள்ளையாய் உணர்ச்சி பொங்கிப் பூரித்து இளமை நிலையினரைத் தன் வழிக்கு இழுத்துக்கொண்டு போகிறது. வீட்டு மூலையில் முடங்கிக்கிடக்கும் முதியவர்யாரும் விரும்பி ஏற்காது போனாலும் “உங்கள் நன்மைக்காகத் தானே சொல்லுகிறேன், இப்படியும் செய்யுங்கள்” என்று இதய பூர்வமாக வீட்டினருக்குச் சொல்லுவதுபோல இளமை இதயத்தின் ஒதுக்கிடத்திலிருக்கும் அறிவு உணர்வின் ஆட்கிக்கு இளமை உட்பட்டுக் கெட்டுவிடக்கூடாதென்பதற்காகச் சிலவற்றை அவ்வப்போது நினைவுபடுத்துகின்றது.

உணர்வின் வழிப்பட்டுச் சாமாறு விரைகின்ற விரைவை விலக்கி, அறிவின் நெறியிலே ஆமாறு விரைகின்ற விரைவை இளமை இனங்கண்டு ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்பது வாழ்க்கைக் கடவின் அலைகளால் ஏற்றுண்டு அடிப்படவாக வின் அனுபவக் கூற்றுகும்.

“சென்ற இடத்தால் சேலவிடா
தீதொரீஇ
நன்றின்பால் உய்ப்பது அறிவு”.

என அறிவின் தனித்தன்மையை வரையறுத்தார் வள்ளுவர். குதிரையை நிலமறிந்து செலுத்தும் வாதுவன் போல வேரூக்கி மனத்தைப் புலமறிந்து செலுத்துவது அறிவு என்று வள்ளுவர் வாக்கினைத் தெளிவாக்கினார் பரிமேலமுகியார்; உணர்வின் வழிப்பட்ட போக்கு வாழ்க்கையைத் துண்புக்கடலாகக் காட்டி விடும்; வாழ்வாவது மாய்ட் என்ற என்னவித்தை விடைத்து எதிலுமே பற்றில்லாத நிலையினை உண்டாக்கி விடக்கூடியது. அறிவு அத்தகையது அன்று; இன்பமே எந்நானும் துன்பமில்லை யென்ற நிறைவைக் கொடுக்கவல்லது. பிறர் நிலையைத் தம் நிலையாக்கிப் பிறர் வாழ்விற்கு வழிகாட்டியவர்கள் அறிவு நெறி நின்ற சான்றேர்கள். அத்தகைய சான்றேர்களில் சமயக்குரவரான மனிவாசகர் தம்மைத் தாழ்த்தியும் தாக்கியும் பிறருக்கு வாழ்க்கைப் பாதையைத் தெளிவாகக் காட்டி அவ்வழியே செல்ல அழைப்பு விடுத்தவர்.

“தனியனேன் பெரும் பிறவிப்
பொவத் தெவ்வத்
தடந்திரையால் ஏற்றுண்டு
பற்றென்றின்றிக்
தனியைநேர் துவர்வாயார்
என்னுங் காலால்
கலக்குண்டு காமஹாள்
கறுவின் வாய்ப்பட்டு

இனியென்னே உய்யுமாறு
என்றென் நேண்ணி
அஞ்செழுத்தின் புணையிடித்துக்
கெட்கின் ரேணை
முனைவனே முதல் அந்தம்
இல்லா மஸ்லஸ்
கனரகாட்டி ஆட்கொண்டாய்
மூர்க்க னோற்கே.”

என்னும் திருச்சதகத்தில் வாழ்க்கையைத்
துன்பக் கடலாக உருவகித்து, அக்கட
வில் அமைதியாக வாழ்வதற்கு ஐந்தெ
முத்தென்னும் புணையின் தலை வேண்டு
மென்று குறிப்பாய் உணர்த்துகின்றார்.
ஐந்தெழுத்தென்பது ஆகுபெயராய் நிற்
பது:

“பிறவிப்பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவனாடி சேரா தார்”.

என்னும் வள்ளுவர் நோக்கும் மணிவா
சகர் போக்கோடு ஒத்திருத்தல் கண்கூடு.
இறைவனின் திருவடிகளைத் தெப்பமாக
உருவகித்தமை எண்ணி இன்புறத் தக்
கது. வாழ்க்கையைக் கடலாகவும் மனித
மனங்களை, ஆழங்காண முடியாத சமுத்
திரமாகவுங் கண்ட நம்மினம் அவ்விரு
பெருங்கடல்களிலும் அமைதியாக பய
ணஞ் செய்ய வேண்டின் இறைவனின்
திருவடித் தெப்பத்தைப் பற்றிக் கொள்ள
வேண்டுமென்று வலியுறுத்தியது.

நீர்க்கடலீக் கடக்க மரக்கலம் இன்
றியமையாதது போல வாழ்க்கைக் கட-
லீத் தாண்ட மகேஸ்வரனின் பாதகமலம்
வேண்டப்படுகிறது. வாலறிவனின் பாத
கமலத்தை நெஞ்சள்ளவரை நினைப்பிற்

கொள்பவர்க்கு செல்லுகின்ற பாதைகரடு
முரடற் ற மலர் தூவிய மஞ்சமாகின்றது:
மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழ வும்
மனக் கவலைகள் மாற்றம் அடைய
வும், எக்காலத்திலும் இன்பம் கிடைக்க
வும் இறைவனின் திருவடிகள் தெப்பமா
கின்றன. அத்தெப்பமாகியத் திருவடிக
ளைச் சிந்தித்து ஆமாறு விரைவதற்குத்
தம்நெஞ்சைக் கெஞ்சிக் கேட்கிறூர் அப்
பர் அடிகள்.

“நிலைப்பெறுமா நேண்ணுதியேல்
நெஞ்சே நீவா
நித்தலுமெம் பிரானுடைய கோயில்
புக்குப்

புலர்வதன்முன் அலகிட்டு மேழுக்கு
மிட்டுப்

பூமாலை புனைந்தெத்திப் புகழ்ந்து பாடி ந
தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்து மாடிச்
சங்கரா சயபோற்றி போற்றி யென்றும்
அலைபுணல்சேர் செஞ்சடையே

ஆதி யென்றும்
ஆருரா என்றென்றே அலரு நில்லே”

இத்திருத்தாண்டகத்தில் அப்பரடிக
ளின் ஆமாறு விரைகின்ற விரைவு வெளிச்
சமாகிறது. இன்றைய விஞ்ஞான வாழ்
வில் விரைவு தவிர்க்கமுடியாதாகிவிட்டது.
ஆனால் அவ்விரைவு இளைஞர்களா
கிய எம்மை எங்கே அழைத்துக்கொண்டு
போகிறது என்பதை எண்ணவேண்டும்.
வேண்டப்படும் விரைவு விபதீ விளை
வைநமக்குத் தந்துவிடக்கூடாது. ஆமாறு
விரைவதற்கு ஓரிடத்திலிருந்து சிந்திப்
பதே சிறப்புடைத்து. இறைவனின் திரு
வடியாகிய தெப்பத்தில் உட்கார்ந்து
கொண்டு சிந்திப்போமாக.

சேர். பொன். இராமநாதன் சமயப்பணி

— ச. அம்பிகைபாகன் —

(அதிபர், வைத்திஸ்வர வித்தியாலயம் யாழ்ப்பாணம்.)

பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியிலும், இருபதாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியிலும் ஈழநாடு குக்குப்பல்வேறு துறைகளிலும் அருந்தொண்டாற்றிய ஒரு பெருங்குடி இருந்தது. இப்பெருங்குடிக்குத் திலகமாக விளங்கியவர் சேர். பொன். இராமநாதன் ஆவர். இவர்கள் இருவழியிலும் கீர்த்தி வாய்ந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். இவர்களுடைய தகப்பனார் பொன்னம்பல முதலியார் பெருவள்ளலாக விளங்கியதோடு பெரும் சிவபத்தராக இருந்து கொச்சிக்கடைச்சிவன் கோயிலைத் தாபித்தார். இராமநாதன் அவர்களின் தாய் மாமஞான சேர் முத்துக்குமாரசுவாமி யென்பவர் சிறந்த அரசியல் ஞானியாக விளங்கியதோடு, புகழ்பெற்ற கலா விற்பனைராகவுந்திகழுந்தார். உலகப்புகழ்பெற்ற கலாயோகி ஆனந்த குமாரசுவாமி சேர். முத்துக்குமாரசுவாமியின் அருந்தவப் புதல்வராவர்.

சேர். பொன். இராமநாதன் அவர்கள் இலங்கையிலும், இந்தியாவிலும் கல்விகற்றார். பின்னர் சட்ட நூற்கல்விகற்றுச்சிறந்தநியாய துறந்து தரராக விளங்கினார். நெடுங்காலம்

சொலிசிற்றர் ஜெனரல் என்னும் உயர்ந்த பதவியை வகித்ததோடு, முழுமூறை அற்றேணி ஜெனரலாக வும் கடமையாற்றினார். இக்காலத் தில் இலங்கைச் சட்டங்களை மிகப் பிரயாசையோடு தொகுத்து வெளியிட்டார்.

இப்படி இவர்கள் சீர்சிறப்போடு வாழ்ந்து வருகையில் இவர்கள் வாழ்க்கையில் ஒருபெரும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. தஞ்சாவூரில் இலக்கணம் இராமசாமிப்பிள்ளையென்னும் ஒரு ஞானியிருந்தார். இவர்கள் அறிஞர் நடேசபிள்ளையின் தாய்வழிப்பாட்டனர் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. தஞ்சாவூர் இராசகுடும்பத்துக்கும், ஆங்கிலேய அரசாங்கத்துக்கும் ஒரு பிணக்கு இருந்தது. இதைத்தீர்த்து வைப்பதற்கு, சேர் இராமநாதனின் உதவியை நாடியே இலக்கணம் இராமசாமிப்பிள்ளை இலங்கைக்கு வந்தார். இப்படி ஏற்பட்ட தொடர்பு நிலைத்து சேர். பொன். இராமநாதன் சேர். பொன். அருணசலம் என்ற இருவரின்வாழ்க்கையில் பெரும்மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது.

இவ்விரு சகோதரர்களும் அக்காலத்தில் வெளக்கீ வாழ்க்கையில்

சிறந்து விளங்கியிருந்தபோதிலும், அடிப்படையில் சமய வாழ்க்கையில் நாட்டமிருந்தது. இந்த நாட்டம் இப்பெரியாரின் தொடர்பினால் வலுத்துக் கொள்ளத் தொடங்கி யது. இவ்விரு சகோதரரும் இப்பெரியாரிடம் சமயநால்களை முறையாகப்பாடங்கேட்டனர். இப்படிப்பாடங்கேட்டபொழுது சேர் அருண சலம் எழுதிய குறிப்புகள் இப்பொழுதும் சேர், மகாதேவா வசம் உள்ளன.

இத்தொடர்பினால் சேர், பொன் இராமநாதன் சொலிசிற்றர் ஜெனரல் பதவியிலிருந்து ஒய்வெடுக்கத் தீர்மானித்தார். இப்படி இவர்கள் ஒய்வெடுக்கத் தீர்மானித்தபொழுது இவர் நிலை உச்சநிலையில் இருந்தது. ஆனால் உலக வாழ்வு நிலையற்றதென்பதை உணர்ந்து, பெரு வாழ்வுபெறும் பொருட்டே இவர்கள் உத்தியோகத்திலிருந்து ஒய்வுபெற்றார்.

ஒய்வுபெற்றதும் சமயப்பிரசாரம் செய்வதற்கு அமெரிக்காவுக்குச் சென்றார். இப்படிச் செல்லு முன் விவிலியநாலை ஐயந்திரிபறக்கற்ற தோடு அந்நாலுக்கு சைவசித்தாந்த முறைப்படி ஒரு சிறந்த வியாக்கியானம் எழுதி வெளியிட்டார். இந்நாலுக்கும், பகவத்கீதக்கும் இவர்கள் எழுதிய வியாக்கியானங்கள் சமயத்துறையில் இவர்களுக்கு இருந்தநுண்மாண்நுழைப்புலத்தை நன்கு காட்டுகின்றன.

அமெரிக்காவிலிருந்தும் திரும்பிய தும் கல்விப் பணியில் ஈடுபட்டார். இவர்களுடைய கல்விப்பணி சமயப் பணியின் ஒரு கூருகவே விளங்கியது. அந்நியரின் ஆதிக்கத்தினால் நம் மக்களின் கல்வி சீர் குலைந்திருந்ததைக்கண்டார். அதோடு கல்வி நிலையங்கள்மூலம் அந்நிய மதப் பிரசாரம் நடப்பதையுங் கண்டார். இவற்றைத் தடுப்பதற்கு ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் தொடக்கிய தொண்டை விருத்தி செய்வதே வழி யெனக்கண்டு, முதலில் சைவப் பெண்களுக்கென இராமநாதன் கல்லூரியை ஸ்தாபித்தார். இதைத் தொடர்ந்து ஆண்களுக்கு பரமேஸ்வராக் கல்லூரியுந் தாபித்தார். இவற்றே அமையாது சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கத்தை ஆரம்பித்து அதற்கு முதல் தலைவராக விருந்து அரும்பணியாற்றினார்.

மேற் கூறப்பட்ட கல்விப் பணி யோடு ஆலயப் பணியிலும் ஈடுபட்டார். தமது தகப்பஞர் தாபித்த கொச்சிக்கடைச்சிவன் கோயிலுக்குக் கருங்கல் திருப்பலி செய்ய ஆரம்பித்து, பல லட்ச ரூபாய் செலவில் அத் திருப்பணியை நடத்தினார். இலங்கையில் கருங்கல்லால் அழகிய சுற்பு வேலைகளோடு அமைந்த கோயில் இது ஒன்றேயாகும்.

சேர் இராமநாதன் தமது கல்வி நிலையங்களுக்கு எழுபது லட்சம் ரூபாய் பெறுமதியான தென்னாந்

தோட்டங்களையும், வயல்களையும், வீடுகளையும் விட்டுச் சென்றுள்ளார். இவற்றைக்கொண்டு யாழ்ப்பானத் தில் சமய அடிப்படையில் ஒரு சர்வகலாசாலையை நிறுவ இவர்கள் திட்டமிட்டிருந்தார்கள். இத்திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு இவர்களின் மருகர் அறிஞர் நடேசபிள்ளை அரும்பாடுபட்டார். ஆனால் அவர்

காலத்தில் அது கைகூடவீல்லை. இப்பொழுது சேர். இராமநாதனின் கனவை நனவாக்கும் பொறுப்பு இலங்கைவாழ் சைவமக்களைச் சார்ந்துள்ளது. இவர்கள் தங்கள் கடமையைச் செய்ய முன்வந்தால் இறைவனருளால் இத்திட்டம் நிறைவேறும் என்னும் நம்பிக்கையோடு இக்கட்டுரையை முடிக்கின்றேன்.

மறக்கலும் ஆமே?

ஈழத் திருநாட்டில் சைவநெறி தழைத்தோங்கத் திருத்தொண்டுபுரிந்தவர் சேர். கந்தையாவைத்தியநாதன் அவர்கள். மந்திரிப்பதனி துறந்து மறைமுதற் பொருட்கு அடிமைழுண்ட மணிவாசகப் பெருமானுரின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றியவர் அவர். தேவாரப் பாடல்பெற்ற திருக்கேதீச்சரத்தின் எழுச்சி யொன்றி ணையே என்றும் நெஞ்சிற் கெண்டு பணிபுரிந்த பண்பாள். மண்வெட்டிப் படைக்கல மேந்திப் பணியாளருடன் பணியாளாக நின்று பணிபுரிந்த வைத்தியநாதன் மறைந்தும் மறையாத மாபெருந் தொண்டன். வைகறைப்பொழுதில் பாலாஷி நீராடி திருக்குடத்துள் தீர்த்தம் மொண்டு வந்து கண்ணீர் சிந்திச்சிந்திக் கேதீச்சர மகாலிங்க மூர்த்திக்கு அபிழேக ஞசெய்து வந்தவர் வைத்தியநாதன். அந்தத் தெய்வக் காட்சியை எந்தவுள்ளமும் மறக்கமாட்டாது. மாபெரும் தொண்டாற்றிய வைத்தியநாதனையும் மறக்கலும் ஆமே!

[ஆவி]

“ஓம் பீமாய தேவாய நம்”

அறிவார் தொழில்

பண்டிதத் த. வெதநாயகி

முன்னைப் பழம் பொருட்கு முன் ஜீப்பழம் பொருளாகிய உடையவர் திருமுதுகுன்றிலே அருள் சொரிந் திருக்கிறார். அவருடைய அபயகரம் அஞ்சேல் அஞ்சேல் என்று தலையளி பொழிகின்றது. சுவாமி சந்திதானத்திலே முனிவர் கள் நெருங்குகிறார்கள். ‘தேவா சிறி யோம் பிழையைப் பொறுப்பாய் பெரியோனே’ என்று சொல்லிச் சொல்லி வணங்குகிறார்கள்.

அகோராயநம்

ஆரூடைய பிள்ளையார் பஞ்சாக் கரமெழுதிய பொற்றுளங்கொண்டு மனமகிழ்ச்சி ததும்பப் பாடுகின்றார்.

‘தேவா சிறியோம் பிழையைப் பொறுப்பாய் பெரியோனே
ஆவா வென்றங் கடியார்
தங்கட் கருள்செய்வாய்
ஒவா உவரி கொள்ள
உயர்ந்தா யென்றேத்தி
முவா முனிவர் வணங்குங்
கோயில் முதுகுன்றே’.

என்ற திருப்பாட்டுப் பொற்றுளத் தின் பஞ்சாக்கரமளைந்த ஒசையோடு நம் செவிலழியே புகுந்து உயிரை உருக்குகின்றது.

கண்களில் நீர்சொரிய இமைக் கின்ற தூயமேனி நடுக்கங் கொள்ள

விம்மி விம்மி முனிவர் கூட்டம் சுவா மியிடத்தே சிறியோம் பிழையைப் பொறுப்பாய் பெரியோனே’ என்று வண்ணப்பஞ் செய்யும் நன்மை ஆச் சரியமும் அச்சமுந்தந்து நம்மை நடுங்கச் செய்கிறது.

துனியில் காட்சி முனிவர், விண் செலன் மரபினையர், சுட்ரொ டு கொட்டும் முனிவர் என்று முனிவர் கள் சொல்லப்படுவர். சார்புணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகுந் தூய்மையினுலே அவர்களுடைய அகச்செவி நுண்மை மிகுகின்றது. சதாசிவசிமூர்த்தியின் உச்சிமுகத்திலே சிவாகமங்களும் ஏனை நான்கு திருமுகங்களிலும் வேதமுங் கேட்கப்படுவன. இருடிகளுடைய செவியிலே சுருதி இசைக்கின்றது; ஆகமம் வருகின்றது. இருடிகளுடைய வாக்கிலே வேத சிவாகமங்கள் விளங்கி உலகுக்கு ஒளிசெய்கின்றன.

‘அகத்தியன் கணகன் முன்னே
ரத்திரி வசிட்ட னென்பாள்
சுத்துயர் பிருகு மேலாந்
தத்திசெவஞ் சாபத் தீயோக
பகைத்திடு புலத்தை வென்ற
பராசர் எனைய பாலார்
மகத்தினை யிகழா விண்டு
வருகிலர் போலு மென்றா’

அகத்தியன் முதலை முனிவர் நாமங்கள் எத்துணப்பெரிய நன்மையை நம் நெஞ்சிலே சொரிகின்றன.

பெருமைக்குப் பேரெல்லையாய் நிற்கிற மகா முனிவர்கள் சிறியோம் பிழையைப் பொறுப்பாய் பெரியோனே என்று அழுகின்றார்களே! நடுங்குகின்றார்களே! அவர்கள் நிலையை உணர வல்லேமோ.

அருள்பெறு மடியவர் ஒன்றான்ற உடன்கலந்தருளுகிறவர் சுவாமி. அத்துவிதக் கலவி என்பது சுவாமி யோடு அடியவர் ஒன்ற ஒன்றச் சுவாமி உடன்கலந்தருளுவதாகிப் பரமுத்திவரையும் நிகழும். அதன் பின்னும் புணர்ந்தாற் புணருந்தோறும் புதிதாய் நிகழுமென்பர் அந் நிகழ்ச்சியை அருள்வழிப்பட்டுரைக்கும் பெரியோர். முனிவர்கள் அத்துவிதக்கலவியின் ககமிகுதிக்கு அபுத்தி பூர்வமாக நிகழும் பிழையும் இடையூறு செய்யுமோ என அஞ்சவராக வின் சிறியோம் பிழையைப் பொறுப்பாய் பெரியோனே என்று அஞ்சவர் போலும். எவ்வா அநுக்கிரகமும் உடைய சுவாமிமுன்னே சிறியோம் பிழையைப் பொறுப்பாய் பெரியோனே என்று வண்ணப்பஞ் செய்த வண்ணமாய் இருப்பர் முனிவர்கள்.

நாத்தழுதழுக்கச் சொற்கள் குழைய அன்பு நிரம்பித்ததும்ப அச்சம் மீதார என்புருக மேனி நடுங்கமணிவாசகர் சுவாமிக்குச் சொன்மாலை சாத்துவாராகி.

‘பிழைப்பு ஓய்ப்பொன் றி யா நாயேன் குழைத்தகொன்மாலை கொண்டருள் போற்றி, என்றழுகின்றார். எல்லா மறிபவரும் அறிவிக்கும் சித்துமாகிய சுவாமியின் பெருமையை அறியலுறுவார்க்கு ‘அறிதோ றரியாலை’ காணப்படுவதாகும். ‘பிழைப்பு வாய்ப் பொன் றறியா நாயேன்’ என்னுமுணர்ச்சி வடிவமாக விளங்குகிறார் மணிவாசகர். பிழைக்கு நடுங்குகிறார் மாணிக்கவாசகர்.

சுவாமி எல்லா முதன்மையுடையவர். அறிந்தோரால் ‘நன்றுடையான் தீயதிலான்’ என்று அறியப்படுவர். அவர் அஞ்சப்படுவருமாவர். அவருடைய முதன்மையைக் காணும்பொழுது அச்சம் மிதிகின்றது. அதனேசூருதி ‘பீமன்’ என்று அவரைத் தொழுகின்ற தென்பர். அவருடைய முதன்மை நீதியாக வெளிப்பட்டு இராவணன் ஆர்த்தவாயலறவைக்கும். யானையை உரிக்கும். அவர் காலாரி காமாரி திரிப்ராரி சலந்தராரி மாதங்காரி ஆவார்.

‘பங்கயன் முகுந்தனும் பரமேன் றுள்ளியே தங்களி லிருவருஞ் சமர்செய் துற்றுழி யங்கவர் வெருவர வங்கி யாயேழு புங்கவன் மலரடி போற்றி செய்குவாம்.

என்பது பங்கயனும் முகுந்தனும் வெருவர எழுந்த சுவாமியின் முதன்மையைப் பாடுகின்றது.

‘ஒரு முகம், கறுவகொள் நெஞ்சமொடு களம் வேட்டன்றே’ என்பது முருகன் து முதன்மையைப் பேசுகிறது.

சுவாமியின் எல்லா முதன்மை யும் எல்லா வருக்கிரகமும் பினங்குத வில்லாத குணங்களே. ஆனாடய பிள்ளையார்,

‘செய்ய நேதிநு வாலவாய் மேவிய ஜூ னேயஞ்ச லென்றருள் செய்யெனைப் பொய்ய ராமம் னார்கோனு வுஞ்சட்டி ஸபய வேசென்று பாண்டியற் காகவே’

என்று விண்ணப்பஞ் செய்கின்றார். கடர் பாண்டியற்காகவே என்றது சிவாஞ்ஞரையின் குறிப்பேயாக, ‘பத்தியார்கின்ற பாண்டிமாதேவி’ யார் பதைப்பாரே யென்னு முனர் வெழு அவ்வுணர்வு சிவாஞ்ஞருக்கு விரோதமோ என்று பிள்ளையார் அஞ்சி ‘அஞ்ச லென்றருள் செய் யெனை’ என்று விண்ணப்பஞ் செய் தாரோ எதனாலுஞ்சினாரோ நாமறி யோம்.

‘கோத்திட்டையுங் கோவலும்’ என்று தொடங்கும் திருப்பரங்குன் றத் திருப்பதிக முழுதும் ‘ஆட்செய் அஞ்சதுமே’ என்று தம்பிரான் ரேழூர் அஞ்சிப் பாடுவதாயுள்ளது. ‘அஞ்சான் அஞ்சி முடியாலுக்காண்ட மூவேந்தர் முன்னே மொழிந்து’ என் பது அவரச்சத்தைத் தெளியவுணர்த் துகின்றது.

‘நாளைப்போவேன்’ என்று திரு நாளைப்போவார் தவஞ் செய்தார். அவர்செய்த தவம் போவேன் என் னும் அன்புக்கும் நாளை என்னும் அச்

சத்துக்கு மிடையே அகப்பட்டுச் சுழன்று வருந்திய வருத்தமாகும்.

தம்பிரான் ரேழூர் கயிலை சென்ற பொழுது அவருடன் சென்ற சேரா பெருமான் வாயிலிலே தடைப்பட்டு நினரூர்! சிவாஞ்ஞரை அவ்வாறிருந்தது !!

சுவாமியின் முதன்மை வெளிப் படும் பொழுது உமையம்மையார் அஞ்சதல் கேட்கப்படுகின்றது.

எல்லா உயிர்களுக்கும் விதிப்ப வன் ஆதல் பற்றியும் அவர்களால் அஞ்சப்படுபவன் ஆதல் பற்றியும் “பயங்கரமானவன்” என்னும் பொருளைத் தரும் பீமன் என்னும் பெயர் பிரமத்துக்கு வழங்கப்படுவதாயிற்று. சுருதியும், அவனிடத் துள்ள அச்சத்தால் காற்று வீசுகின்றது என்றுரைக்கின்றது - தைத் திரீய உபநிடதம்.

வேத சிவாகமங்களைக் கைவிட்டு அவற்றுக்கு வரோதமானவைகளைக் கைக்கொள்பவர்கள் ஏதங்கொண்டு தேயம் போக விடுகிற பேதைகள்.

‘பேதைம் என்பதொன் றியாதெனின் ஏதங்கொண்டு தேயம் போக விடல்’

அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே என்று திரிவது அஞ்சவ தஞ்சாத பேதைமை.

‘அஞ்சவ தஞ்சாமை பேதைமை அஞ்சவ தஞ்ச ஸ்ரிவார் தொழில்’.

அபுதால் உன்னைப் பெறலாமே

ஆ. கலியாணசுந்தரேசன் B. A.

மனம், வாக்கு, சாயங்களைக் கடந்த நிற்பவர் கடவுள். உண்டு என் பார்க்கும், இல்லை யென்பார்க்கும் ஏக கைவும் அநேகனுக்குவும் இருந்து அருளுகின்றார். அத்தகைய இறைவன் மந்திரவடிவமாய், நாதவடிவமாய் ஆகமமும் மாசீ எங்கும் எப்பொழுதும் இயல்பாகவே இருக்கின்றன. சிறங்க அடியார் தம் சிந்தையுள் தேன் ஊற நிற்ப வனும் ஆதலினுள். அடியார்கள் மனத் திலை எப்போதும் பிரியாத நிற்கின்றன. இதனை “ நெஞ்சம் உமக்கே இடமாக வைத்தேன் சினையாத ஒரு போதும் இருந்தறியேன் ” என்பதன் மூலம் அரிந்த ஆனந்தங் கொள்ளலாம். எல்லோரும் ஏற்றப்போற்றும் வகையில் கோயிலிலும் சூடுகொண்டிருப்பான். ஒருவனுகிய இறைவன் டாகிர்கள் மேல் வைத்த பாரிய கருணையினால் கோவில்கள் தோறும் எழுந்தருளி அடியார்களை ஆளும் அண்ணல் நாதமாசீ நமச்சிவாயமாகி நிற்கின்றன. இவர் கொண்ட உருவடிவங்களும் ஒளிவடிவங்களும் கணக்கில் அடங்கா. ஆண்டவன் அடியார்களுக்காகப் புரிந்த அருட்செயல்கள் எண்ணில்லாதங்கா. இறைவனை, மண்ணிற்கும் விண்ணிற்கும் ஒரு தனிநாதன்னன்றும், தங்களைக் கருணையிலுல் ஆண்டு

கொண்ட வள்ளல் என்றும் ஏழைபங்காளான் என்றும், அபுதாம் அவனைப் பெறலாமென்றும் அடியார்கள் அன்பு பாராட்டுவார்கள்.

நாம் சிவன் என்ற வடிவத்தில் வணங்கும் மூர்த்தி எம்மவர்க்கும் மற்ற வர்க்கும் ஈசன். இணையற்ற தெய்வம். எப்பெயர் கொடுத்தழைத்தாலும் எங்காட்டவர் ஏற்றியும் போற்றியும் வருவார்; அருளுவார். அத்தகைய அண்ணல் தென்னட்டைத் தன்னடாக்கக் கொண்டதை அவனது அருள்மிகுந்த செயல்களினால் அறிகின்றோம். “ தென்னட்டைய சிவனே போற்றி எங்காட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி ” என்பதில் கெள்தயிழ் நாட்டை ஆண்டிருவிய சிவபெருமானே வணக்கம் எந்த நாட்டவர்க்கும் தெய்வமான வனே என்பதுகான விளக்கமாகும். இத்தெய்வம் தென்னட்டில் அடியார்களை உப்பிப்பதற்காகச் செய்த திருவிளையாட்களோ அனந்தம். அடியார்கள் பத்தி மிகுந்தவர்கள். அவர்கள் திருமேனி அரும்பும் நால்கும், கைதலை மேற்குளியும்; கண்ணீரோ ஆரூகப் பெருக்கெடுத்தோடும்; அதன்குழுப் பறைமுறை மற்றும் மணக்கும்.

எங்கு அங்பும் பத்தியும் உள்ளதோ அவ்கேதான் இறைவனைக் காணலாப். நாம ஆடுகின்ற நாடகத்தின் முடிவும் முதலும் தெரிந்தவராக அவர் இருக்கின்றார். அங்நாடகப் பத்தகர்களிலும் பலனிதம். ஆனால் உண்மையான அடியார்களும் நாடகப்பத்தகர்களும் இறைவனைவாழ்த்துவர் ஏத்தவர் பரவுவர். எப்பொழுதும் ஒரு பொய்யை மெய்யாகக் காட்டுவதில் எவ்வளவோ துண்பழும் சிரமமும் உண்டு. உண்மையாகவே அங்பு இருந்து விட்டால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்?

சிவப்ரிராணை அடைய அங்புவேண்டும். அங்பும் சிவமும் இரண்டெண்பர் அறிவிலார். அங்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலார். அவனை அடைய வழி அங்பு மார்க்கந்தான் ஒரேவழி. தாயானவள் தன் குழந்தையில் எவ்வாறு அங்பு உடையவனாக இருக்கின்றாரோ அதேபோன்ற இறைவனும் தம்மை வழிபடும் அடியார்டத்தும் அங்பு டுணுகின்றார். என்மை நெறித்தத தாய் மூம்பைச் சிராட்டிப் பாராட்டிக் கண்ணை இகம் காப்பது போல் காப்பாற்றி வளர்த்தவள். அத்தாயை நினைக்க உள்ளாம் கரைந்துருகாதா? எம்முடிய தாய்க்கு மாற்றான் கரைந்துருகுவானா? அப்படியானால் அது பொய்வேடும். இது போன்றே கண்ணுக்குத் தெரியாக கடவுளையும் கபட வேடதாரிகள் உள்ளத்தின் பற்றில்லாமல் தாயே தாயேயென்று குரையேப்புவர். மூவேறுல்

கத்துக்குர் தாயே என்றும் சான்றேர்கள் தாயை வைத்துத்தான் கடவுளை வழித்துள்ளனர். பத்தனும் 'அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணி யே' என்று கண்ணை மறந்து துதிபாடுகின்றன. குழந்தை அழுங்போதும் ஒன் அழுகிறது என்பதைத் தாயாயானவள்தான் அறிய முடியும். பெற்ற குழந்தையைத் தாயானவள் கோபத்தால் அடித்தொதுக்கின்றதும், பெற்ற வளர்த்த தன் தாய் தன்னை வந்தணைக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு காத்திருக்கின்றது. வேளேருவர் என்னதான் சொன்னாலும் குழந்தையோ அழுகையை நிறுத்தாது. மாணிக்கவாசகரும் ஒரு குழந்தைபோன்று இறைவனைப் போற்றும்போது, அவருக்குத் தாயன்புதான் முதலில் வந்து நிற்கின்றது. குழந்தைக்குப் பசினேரம் அறிந்து தாய் பாலாட்டுவதுபோல ஆண்டவனும் அடியவராகிய மாணிக்கவாசகரது மனப்பக்குவ நிலையறிந்து அவரைத் தடுத்தாட்கொண்டு அறியுட்டி வளர்க்கிறார். தாயினுடைய நினைப்பு அவருக்குத் தோன்றியபோதும் தாயினும் நூறு மடங்கு கூடுதலான இறைவனருள் அவருக்குத் தோன்றியது. அந்த அங்புகளின்த நிலையிலே ஆனாந்தக் கண்ணீர் உளுக்கப் "பால் நினைந்துட்டும் தாயினும் காலப்பரிந்துநீ" என்றுதான் போற்றினார். தன்னைப் "பானியேன்" என்று வெறுப்புடனும் மன வருத்தத்துடனும் குறைப்பட்டுக் கூறுகின்றார். பொய்யாகிய உடல்பற்றி எழுந்த

ஆகையை இல்லாமல் கெடுத்துத் தமது அறிவை விரிவாக்கி இருளை நீக்கித் தமிழை ஆட்கொண்ட செயலை மனங்கசிந்து உருக்குமுடன் பேசுகிறார். ஊனினை யுருக்கிய சிவபெருமான் உள்ளிளாளியைப் பெருக்கியதை நினைந்து உவகை உறுதின்றார். மாணிக்கவாசகர் இறைவனை அழுதமுத வேண்டியபோதெல்லாம் எப்பெருமான் அவருக்காக நரியைப் பரிமாக்கியும் பரிசுய நரியரக்கியும் உதவினின்றார்; கலியாளஞ்செருவங்தாங்கிப் பாண்டியமன்னனிடம் பிரம்படியும் பட்டார்.

நாட்டிலே அரசனது சட்டத்துக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டுமென்று நாட்டுமக்கள் அனைவரும் தமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வேலையைச் செய்கின்றனர். ஆனால் அந்தாட்டில் ஓர் ஏழைப்பெண் அரசனது கட்டளையை விறைவேற்றுவதற்கு யாருமற்றவளாக அனக்கரவாக ஏங்கித் தன்கின்றனர். அப்பொழுது காலனை உதைத்த இறைவன் கருணைக்கண்கொண்டு அவ்வேலையைப் பெண்ணுகிய பிட்டு விற்றுச் சீவனம் செய்யும் செம்மனச்செல்வியாருக்கு மனங்களிர் உதவுவதற்குக்கருதுகின்றார். ஆபத்துக் காலங்களில் இறைவன் ஏழைப்பங்காளங்குவும் காட்சி கொடுப்பான் என்பது வெள்ளிடமலில். தந்தையைக்காணுத சிறுபாலகன் கதிகலங்கி வின்று “அப்பா அப்பா” என்றழுதபொழுது “அஞ்சற்கான் அருளுவென்” என்று எல்லாம் வன்றை இறைவனுகிய சிவன் சம்பந்தருக்கு ஞானப்பகலை ஊட்டுவித்தார். அழுதபின்னை பால்குடிக்கும் என்பார்கள். அதேபோன்று தாயாகனின்று அழுதபின்னையின் கவலையைத் தீர்த்து வைத்தார்.

பணமில்லை, நல்லவாழ் வில்லை, நல்ல மனமில்லை, என்று அழுதான் ஒர்ஏழை வாலிபன். இன்னால் தீர-

அண்ணலை நினைந்து கண்ணீர் தஞ்சைப்பெருகத் தன் குறையை கிடைவாக்கும்படி வாழ்த்தி வணக்கினான். வஞ்சம் சூதறியாவாலிபன் தனக்குப்பணமும் அதனால் திருமணமும் வேண்டுமென்று தனியாய்த் தனித்தான். அவன் நெஞ்சம் புண்ணுன்னது கண்டு விண்ணாலும் இறைவன் அவனுக்கு உதனி செய்யத் திருவளங்கொண்டார், தருமி தன்னை மறந்ததான்; தன்காமங்கெட்டான்; தலைவன் தாலோ சரண் என அடைந்தான். அனுவுக்குள் அனுவாகி நாதத்துள்ளாதமாக நின்ற ஆனம் நாயகனை அழுதம் பெறலாமென்கின்ற அடியார்கள் ஈசனின் அருளைப்பெற மனங்களின்குருகி அழுதலை மேற்கொண்டார்களென்றும், அதனால் வேண்டிய வாதத்தைப் பெற்றுக் கொண்றும் அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. சிறப்பாக மாணிக்கவாசகர், தன்னை ஒரு பொய்யன் என்றும், தனது மனம் வஞ்சகமனமென்றும், தன் அங்குப் போவி அனபென்றும்கூறி அப்படியிருந்து போதிலும் “கொடிய செய்க்களை யுடைய கான் தன்பப்பட்டு அழுதால் இறைவனுகிய உன்னைப் பெறலாமே” என்று உருக்கத்துடன் வழுத்தினர்; தேன், கரும்பு, அழுதுபோன்ற இனிகமயான பெரியானே அடியவகைசையான் உன்னைவந்து அடையும் வழியைத் தந்து அருளுவாயாக என்று இறைஞ்சுகின்றார்.

“அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே” என்ற மாணிக்கவாசகர்க்குற்று இறைவன் அருள்காடி அழுத அத்தனை அடியார்களுக்கும் மிகப் பொருக்கும் எனபதிற் சக்கிதகமில்லை. யானே பொய் என்னெஞ்சம்பொய் என் அன்பும் பொய் ஆனால் விளையேன் அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே நேனே! அழுதே! கரும்பின் தெளிவே! தித்திக்கும் மானே! அருளாய் அடியேன் உள்ளந்து உறுமாறே.

அன்புத் திருவுருவங்கள்

— புலவர் வி. சத்தியமூர்த்தி —

கிவீனமறவாச் செயிர்தீர் கற்பினை உடையவர் மணிவாசகப்பெருமான். மனங்கரைத்து மலங்கெடுக்கும் திருவாசகத்தையும் பேரின்பவாழ்வு புகட்டும் திருக்கோவையாரையும் செந்தமிழுக்குத் தங்கதருளியவர். இப்பெருமகனுர் திருவாசகத்தின்கண் வெளிப்படையாகச் சிறப்பித்தக்கூரியநாயன்மார் இருவராவர். வேடராய்ப்பிறந்து இறைவன் திருவடிபெற்ற கண்ணப்பாயனர் ஒருவர். வேதியராய்ப்பிறந்து ஆதிபகவனை அடைந்த சண்டேசுவராயனர் இன்னெருஷர். திருத்தோணேக்கப் பகுதியில் “..... வேடனார்...” என்றும், “...சாதியும் வேதியன் தாதை...” என்றும் கூறுவதன் வாயிலாக முறையே இவர்கள் பிறந்த குலங்களையும் மணிவாசகப்பெருமான் அறியத்தகுகிறூர். இவ்விருவருள் கண்ணப்பரைப் பற்றிய மணிவாசகரின் திருவள்ளக்கிடக்கையைக் காண்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

கண்ணப்பரைப்பற்றி மணிவாசகப்பெருமான் தம் திருவாசகத்தின்கண் திருக்கோத்தும்பி, திருத்தோணேக்கம் முதலிய பகுதிகளில் பாடுகிறூர். “சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்?” என்று சிவபெருமானிடமே வாதிட்ட மணிவாசகப்பெருமான், கண்ணப்பர் அன்பின்முன் தன் அன் பற்றும் இருஷினையும் மும்மலமும் நீங்க அன்புருவமானார் கண்ணப்பர்.

பைத் தாழ்த்திக்கொள்கிறூர். இன் வரும் திருக்கோத்தும்பிப் பாடலில் உள்ள “என்னையும்” என்ற சொல்லாட்சி இக்கருத்தை வலியுறுத்துகிறது.

“கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபிள் என்னப்பன் என் ஒப்பில் என்னையும் ஆட் கொண்டருவி வண்ணப் பணித்தென்னை வான்ற வான்கருணைக் கண்ணப்பென் நிற்றற்கே கென்றுதாய் கோத்தும்பி”

கண்ணப்பருக்கு இறைவன்மாட்டிருந்த அன்பு தனக்கு இல்லையே என்று வருந் தும் மணிவாசகரின் ஏக்கத்தினை இப்பாடல் நன்கு படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. திருவாசகத் தேஜைச் சுவைக்குந்தோறும் மணிவாசகரின் அளவுகடந்த அன்பினை உணருகிறோம். அதன் வயப்பட்டு நாலும் காதலாகிக் களிந்து கண்ணீர் மல்குகின்றோம். ஆனால் அன்புக்கடன் மணிவாசகரோ, கண்ணப்பருக்கு இருந்த அன்பு தனக்கு இல்லை என்கிறூர். இங்கிலையில் கண்ணப்பரின் அன்பை நம்மால் கணக்கிட முடிவு தில்லை. இரசஞ்சிகையினால் இரும்பு பொன்னுவதுபோல இறைவனின் திருவருள் நோக்கத்தால் உடலின் பற்றும் இருஷினையும் மும்மலமும் நீங்க அன்புருவமானார் கண்ணப்பர்.

"அவனுடைய வடிவெல்லாம் கம்பக் கல் அண்பு" என்று சிவபெருமானே அவர் அன்பின் திறத்தைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். தனகொப்பாக எதனையும் எண்ணிச் சொல்லி வணங்க இயலாத வாறு ஒப்புயர்வற்றவனுக்குள்ளுபவன் இறைவன். இங்ஙனம் தனக்கு யாரும் ஒப்பாக இல்லாத இறைவனுலேயே, கண்ணப்பர் அன்பிற்கு ஒப்பாக ஓர் அன்பைக்கூட எவரிடமும் காண்முடியவில்லை என்கிறார் மணிவாசகப்பெருமான். அத் தகைய கண்ணப்பரின் ஒப்புயர்வற்ற அன்பினைக் கண்டபின்னரும் தன் அன்பை அதனைப்போல் மதித்துத் தன்னையும் ஆட்கொள்ளும் இறைவனை எண்ணி வியக்கிறார். வேறு பாடு பாராட்டாது யாவர் மாட்டும் வரையாது வாரி வழங்குவது "கொண்ட மடம்" எனப்படும். அதுபோன்று அன்பின் தரத்தை நோக்காது அருள்புரியும் இயல்பினை "அருள்மடம்" என்பர் பெரியோர். கண்ணப்பரது அன்பின் உயர்வினையும் அதனைவிடக் குறைந்த மணிவாசகரின் அன்பினையும் நோக்காது இறைவன் இருவருக்கும் அருள்புரிவது அருள்மடம்படுதலாகும். "நலம்மலி தில்லையுள் கோலமார்த்தரு பொதுவினில் வருக..." என்று இறைவன் தன்னை அழுத்த வான் கருணையை இப்பாடவில் அடிகள் நினைவுக்காரர்கிறார். அவுடைனையில் அவர் பொய்க்கைத் தாமரைதொறும் போய் மூரன்று தேன் உண்ணும் வண்டொன்றைக் காண்கிறார். வண்ட

பாடுகிறதே; பயணின்றிப் பாடுகிறதே; இங்கு இதன் பாட்டுக்குச் சென்சாய்ப் பார் யார்? தார் தீர்ப்பார் யார்? என்று மணிவாசகர் எண்ணுகிறார். உருகி உருகிப் பாடித் திருவாசகத் தேனைத் தய்த்த அவர், இறைவனை டம் சென்று மூரன்று பாடித் திருவடித்தேனை நுகருமாறு வண்டினை ஊக்குவிக்க நினைக்கிறார். வழிவழி அடியார்களை வாழுவத்து திருவடி அது. கருங்குருவிக்கு அன்று அருளிய பெருமான் அதே பறவை இனத். தைச் சேர்ந்த வண்டிற்கும் அருள் வான் ஏன்பது அவர் நம்பிக்கை. வண்டினை அழைக்கிறார்; அது வருகிறது. அதனைப் பார்த்தப் பேசுகிறார். 'அரசவன்டே! பெரய்க்க மலர் தொறும் போய் அலைந்தாலும் தினையனவு தேனைத் தானே உண்ணும் சேர்க்கழுத்திறது. சிவபெருமானின் இன்பத்தேன் சொரியும் தூக்கிய திருவடிச் செங்காமரைக்கண் சென்று ஊது! அங்கே பெருமளவில் தேன் பெறுவாய். அன்பிற் சிறந்த கண்ணப்பருக்கு அருள்சுருக்கத் தேவே பெருமான், அன்பில்லாத எனக்கும் அருள்பாலித்திருக்கிறான். ஏனையும் ஆட்கொண்ட இறைவன் உண்ணையும் ஆட்கொள்வான்" எனத் தான்பெற்ற திருவடினைப்பத்தை வண்டும் பெறுவாறு அதனை இறைவன் அடிக்கு ஆற்றப் படுத்துகிறார் மணிவாசகப்பெருமான்.

அன்பின் உட்சில்லையினை அடைந்த கண்ணப்பர் இறைவன் திருவருள் பெற்றுகின்ற திறக்கினைத் திருத்

தோணுக்கத்தில் மணிவாசகர் பாடி கிறூர். திருக்காளத்திமிலமேல் இருக்கும் குடுமித்தேவரின் முடியில் யானோ ஓர் அந்தணன் முன்னர் நீரை ஊற்றிப் பச்சிலையையும் பூவையும் இட்டு உண்ணுட்டி உரையாடிய செய்தியை நாணன்மூலம் கண்ணப்பர் தெரிந்து கொண்டார். உடனே அளவுகள் தாம் இறைவஜக்கு விருப்பமான செய்கைகள் என நினைந்தார். நினைத்த வண்ணம் நாடோறும் பொன்முகவி நீரை வாயினால் முகப்பார்; பூக்களைக் கொய்து தலைமயிரிலே செருகுவார்; நில்லையும் அம்பையும் ஒரு கையில் ஏந்தவார்; இன்னெரு கையில் இறைச்சிவைத்த தேக்கிலைக்கல்லை நினை எடுத்துக்கொள்வார்; பின்னர் சிவலிங்கப் பெருமானை அடைந்து முடிமீதுள்ள மலர்களைக் காற்செருப்பால் மாற்றுவார், அச்செய்கை சிவபெருமானுக்குத் தம்மகன் முருகனின் சிற்றடிபடுவதைப் பார்க்கிறும் இன்பமாய் இருந்தது. வாயிலிருக்கின்ற நீரை முடியிலே உழிழ்வார். அது கங்கை முதலிய புன்னிய ஆறுகளின் நீரை விட அவருக்குத் துய்மையாக இருந்தது. தன்தலையில் செருகியிருக்கும் பூக்களை எடுத்து இலிங்கத்தின் முடியிலே சூட்டுவார். பிறைகுடிய பெருமானுக்கு அவை பிரமன்மாலை சூட்டும் மலர்களைக் காட்டிலும் மகிழ்வூட்டின. தேக்கிலையில் கொண்டுவந்த இறைச்சியைப் படைப்பார். அது வேள்வி அந்தணர் அளிக்கும் முதல் அவிப்பாகத்தைப் பார்க்கிறும் சுசனுக்குச்

கவை ஈல்கிறது. இவிங்கப் பெருமானின் முன்னர் நின்று நெஞ்சம் கலந்த அங்கு மொழிகளைப் பேசவார். கண்ணப்பர் அங்குடன் பேசும் அச்சொற்கள், முனிவர்கள் கூறும் வழிபாடுகளையும் மந்திரங்களையும் விடப் பெருமானின் திருச்செனவியில் இனிமையாக ஒலித்தன. இவ்வாறு கண்ணப்பர் ஆற்றும் அங்கு வழிபாடு உட்பொரு னோடு புணர்த்திச் செய்யப்படும் ஆக மவழிபாடு போன்றிருந்தது. ஆனால் இவ்வழிபாடு நாடோறும் அங்கு வந்து இறைவனை வணங்கும் அந்தணராகிய சிலகோசரியாருக்குக் குற்றமாகப்பட்டது. இறைவன் திருமுன் வெந்த இறைச்சியும் எலும்பும் விடப்பதுகண்டு அவர் உள்ளும் நொந்தார்.

கண்ணப்பரின் அரைமைப் பாட்டி ணைச் சிவகோசரியாருக்கு உணர்த்த விரும்பிய இறைவன், அடுத்த நாள் வந்து பின்பக்கம் மறைந்து இருந்து சிதந்வைதக் காணுமாறு அவருக்குக் கணவில் கூறினான். அவ்வண்ணம் அவர்போய் அங்கிருந்தார். செருப்புற்ற சீரடி வாய்க்கசைம் ஊனமுதத்துடன் கண்ணப்பரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அவ்வேளையில் முக்கட்பெருமான் தன் வலக்கண்ணிலிருந்து குருதி சொரியப் பண்ணினான். அதனைக்கண்ட கண்ணப்பரின் அங்கு தடிப்பிணைச் சேக்கிழார் பெருமான் நமக்கு அழகாகச் சொல்கிறார்.

‘வந்தவர் குருதி கண்டார்; மயங்கினும்;
வாயில் நன்னர்
சிந்திடக் கையில் ஊனுஞ் ஜிலையுடன்
தீற்றி விழுக்

கொந்தலர் பள்ளித் துறை குஞ்சி நின்

றலைந்து சோரப்

பெந்தமை அலங்கல் மார்பார்

நிலைத்திடைப் பதைத்து வீழ்ந்தார்”, விழுங்கவர் எழுஞ்சார்; குஞ்சி துடைத் தார். ஆனால் அதன் ஒட்டம் சின்ற பாடில்லை. மீண்டும் மயங்கி வீழ்ந்து இறங்கவர் போற்கிடந்தார். பின்னர் தெளிந்து எழுஞ்சு பெருமானுக்கு ஊறு செய்ததாகத் தான் கருதிய உயிரை வில்லம்புடன் தேடித் திரிந்தார். சாற்றில் திரும்பிவந்து இலிங்கப் பெருமானைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு வாய்னிட்டமுகார். காட்டில் அலைந்து வேடர்கள், அம்பினாலாய் புண்ணீராமத்தும் பச்சிலைமருங்களை எடுத்து வந்து அவற்றைப் பிரிந்த சாற்றை இறைவன் கண்ணில் ஊற்றினார். என்னும் சொரியும் குஞ்சி சொரிந்து கொண்டதான் இருங்கது. அவற்றும் கண்ணீர் சொரிபச் செய்தலான்றின் றித் திகைத்துநின்றார். அவ்வேலையில் தான் “ஊறுக்கு ஊனிடல் வேண்டும்” என்னும் பழமொழி அவர் நினைவுக்கு வருகிறது. உடனே தன் கண்ணீர் இடந்து அப்பினர்; குஞ்சி சின்றது; மகிழ்ந்து கூத்தாட்டார். இறைவன் மீறலும் தன் இடக்கண்ணீர் குஞ்சி வரப்பண்ணினான். கண்ணப்பர் மீண்டும் வருந்தினார்; சிறிதுகேரம் கிஞ்சை கணக்கினார். பின்னர் இன்னும் ஒரு கண் தன்பால் இருப்பதை என்னை இன்புற்றார். தான் இனி இடந்து அப்பப்போகும் கண்ணீர் இன்ன விடத்தில் வைத்தல்வேண்டும் என்று தெரிவதற்காக இறைவனின் இடக்

கண்ணருடை தன் செருப்புமற சீடி யினை ஊன்றிக்கொண்டு எஞ்சியிருக்கும் தன் கண்ணீரத் தோண்டப் புதுக்கார். அதைக் காணத்தரியாத அருட்பெருங்கடலாகை இறைவன் சிவவின்கத்திலிருங்கு கோன்றிப் பதன் திருக்கையால் தோண்டப்புதும் கண்ணப்பர் கையைப்பற்றி “நில்லு கண்ணப்ப நில்லு கண்ணப்ப என்னன்புடைத் தோன்றல் நில்லு கண்ணப்ப” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

திருமுடிமேலுள்ள பூக்களை மாற்றும் செருப்புக்கால், பூசித்துக் கழித்து பொருள்களை அகற்றும் கையாக அவருக்குப் பயன்பட்டது. வாய், புண்ணீயப் பொன்முகவியாற்றின் நன்னீருத் தாங்கும் திருமுடிக்குக் குமாக அவருக்குப் பயன்படலாயிற்று. தான் விரும்பியுண்ணும் ஊனையே அவர் பெருமானுக்குக் கிருவழுதாகப் படைத்தார். அனைத்தையும் ஆரா அன்புடன் இயற்றித் தம் உள்ளும் குளிர்ந்தார். தீவண்ணன் திருமேனியும் குளிர்ந்தது. செயற்களிய செய்தக கண்ணப்பர் அங்கேயே அருள்பெற்றார், சுட்டிக்கு அப்பாற்பட்ட சிவபெருமானின் அருமைத் திருக்கை அவர்மேல்பட்டது. பேராசிரம் பரவிவானேர் ஏத்தும் பெம்மான்முழுறை “கண்ணப்ப!” என்று வாயார அழைத்து அவருக்குப் பெயர்கூட்டுமகிழ்ந்தான். பூசையின்போது ஆபிரம் செந்தாமரைப் பூக்களுஸ் ஒரு பூக்குறையத் தன் கண் ஒன்றினை இடந்து அரக்கேவட்டுமேல் சாத்தி

னுண் செந்தாமலரக்கண்ணாகிய திரு மால். அதற்காகப் பகைவரை அழிக் கும் ஒர் ஆழியைத்தான் இறைவனிட மிருங்கு பெற்றுன். ஆனால் யாதொன்ற ஜையும் எதிர்பாராது, தன் ஒருக்கண்ணீர் அப்பி இன்னொரு கண்ணீரையும் அப்பப்புகுங்க கண்ணப்பரோ ஜாழிதோறும் சிவபெருமானின் வலப்பக்கத்தே பிரியாமல் நிற்கும் பேரின்பப் பெருவாழ்வைப் பெற்றின்புற்றார். இடப் பாகத்தை அம்மைக்களித்த சிவபெருமான் “என்வலத்தில் மாறிலாய்! நிற்க” என்று கண்ணப்பருக்கு அருள் புரிந்தான். நெடும் ஜாழி கடுங்கதவஞ்செய்யும் முனிவர் கூட அறிய வொண்ணு இறைவனை “நாளாறில்” கணிந்த அன்பால் அடைந்தவர் கண்ணப்பர். “என் அன்புடைத் தோன்றல்” என்று இறைவனால் உரிமைபாராட்டி அழைக்கப்பெற்றவர். இல்லாருக்க கூறப்பட்ட எல்லாப் பெரும் பேறுகளையும் உள்ளடக்கிக் கண்ணப்

பர் அருள்பெற்று நின்ற நிலையினையே மணிவாசகப்பெருமான் பின்வருமாறு பாடித் தோன்னேக்கம் ஆடுகிறார்.

“பொருப்பற்றிக் கெய்களை
பூசனைகள் போலவிளங்கக்
செருப்புற்ற சீரடி வரயக்கலசம்
ஊனமுதம்
நிருப்புற்று வேடனுர்
சேறிய மெய்குளிரிந்தங்கு
அருப்பெற்று நின்றவா
தோள்நோக்கம் ஆடாமோ”

மணிவாசகருக்குக் கண்ணப்பர் பாவிருங்க அன்புப் பெருக்கத்தினையும், உள்ள உருக்கத்தினையும் அவர் பாடிய இவ்விரு பாட்டுக்களும் எத்துக்காட்டுகின்றன. சிறந்த சிவனடியார்களாகிய இருவரும் அன்புத் திருவுருவங்களாகத் திகழ்ந்த வர்கள். இவ்விருவரின் வாழ்க்கைகளும் எவ்வளவோ அருளாளர்களை உருவாக்கித் தந்திருக்கின்றன.

ஆண்டவன் முன்னிலையில் அனைவரும் சமம்

நன்மை பெருகு அருள்நெறியே சைவம். எல்லா வுயிர்களும் இன்புற்றிருக்க வேண்டுமென்பதே சைவத்தின் குறிக்கோள். உயிர்களெல்லாம் ஆண்டவனின் குழந்தைகள். ஆண்டவன், அன்புக்கு முதலிடம் வழங்குபவன். வேடராகிய கண்ணப்பரின் அன்பினைத்தலையாய அன்பாக ஏற்றுத் தமது வலப்பக்கத்தில் கண்ணப்பநாயனுரை இருத்திய சுசனுடைய முன்னிலையில் உயர்வு தாழ்வு கற்பிப்பது பாவம் மட்டுமன்றிப் பழியுமாகும். நால்வர்கண்ட சைவத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் உயிர்க்குலங்களை ஒன்றாக மதிப்பர்; உண்மையன்பினால் உலகத்தினை ஒன்றாக்குவர் - ‘ஒன்றேகுலமும் ஒருவனே தேவனும்’ என்பது திருமந்திரம்.

— அடிகளார்

சந்திரா ஐஸ் கிரீம்

● சிறந்த ஐஸ் பழும்

● ஐஸ் சோக்

● ஐஸ் ஜோலி

உங்கள் தேவைகளுக்கு உடனே வாருங்கள்.
சிவன்கோவில் வடக்கு வீதி. யாழ்ப்பாணம்.

போன்: 506

தந்தி: வணக்கம்

உன்னதமான ரகம்!

நிதான விலை!

இறக்குமதியாளர்

விநியோகஸ்தர்கள்

பரராலும் பலகாலமும் புகழப்பெற்ற

புடைவை மாளிகை

பறைல், மணிபுரி முதலிய கூறைத் தினிசுகள், பருத்திப் புடைவைத்
தினிசுகள், நெடிமேட் உடுப்புகள், கோவில் பட்டிக்குடைகள்

C. W. E. புடைவை மற்றும் பலவித சாமான்களும்

மொத்தமாகவும் மலிவாகவும் பெறுமிடம்

ஆ. அப்பையா அன் கோ.

தலைமை ஸ்தாபனம்: 82, கே. கே. எஸ். ரேட். } யாழ்ப்பாணம்.
கிளை ஸ்தாபனம்: 54, பெரியகட்ட,

பங்காளர்கள்: ஆ. அப்பையா, செ. காசிப்பிள்ளை:

பழமையும் பண்பும் பரிமளிக்கும்

மலாயாகபே

சிற்றுண்டிகளுக்கும் சீரிய உணவு வகைகளுக்கும்
பேர்பெற்றது.

வேண்டிய சிற்றுண்டிகள் விரும்பிய நேரத்தில்
தயாரித்து அளிக்கப்படும்.
உங்கள் ஆடர் உவந்தேற்கப்படும்.

உரிமையாளர் : மு. கு. கதிரவேலு
36, 38, பெரியகடை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

கலைவாணி அச்சகம்

கண்ணுக்கிணிய

கருத்துக்கிணிய

நூல்களை அச்சிடும் நிலையம்.

கலைவாணி புத்தகசாலை

உரிமையாளர் :

கு. வி. தங்பித்துரை J. P.

இல. 10, பிரதானவீதி, யாழ்ப்பாணம்.

கிளைகள் : 130, திருக்கோணமலை வீதி, கண்ணுக்கிணிய, தொ. பே. 221
22, பிரதான வீதி, மட்டக்களப்பு.

யாழில் இனியது யாழ் அரிசியே.

உங்களின் அன்றை உணவுக்கேற்ற அரிசியை வாங்கிவிட்டார்களா?

வாங்குங்கள் கற்கள் இல்லாத அரிசியைப் பார்த்து.

அறுசுவைக்கேற்ற அற்புதமான அரிசி!

யாழ் அரிசி!

தீட்டப்பட்ட திவ்வியமான

யாழ் அரிசியை விரும்பி வாங்குங்கள்.

தயாரிப்பாளர் :

வினியோகஸ்தர் :

யாழ் இந்டஸ்ரியஸ் வே. க. இ. துரைரட்னம் பிரதர்

இனுவில் வீதி,

91/3 ஆஸ்பத்திரி வீதி,

மாணிப்பாற்.

யாழ்ப்பாணம்.

திருப்பெருகு சைவமகாநாட்டுக்கு எமது நல்வாழ்த் துக்கள்

•

ஆனந்தா அச்சகம்

225, கே. கே. எஸ், வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி : 348

அன்பளிப்பு:

விவேகானந்த அச்சகம் - புத்தகஶாலை யாழ்ப்பாணம்.

தந்தி: பிறின்ரேஸ்

தொலைபேசி: 517

MANUFACTURING JEWELLER
&
DIAMOND MERCHANT
Workmanship Guaranteed.
Our Motto is Honesty & Promptness.

Before Going Elsewhere
VISIT

M. Pennampalam & Sons

தங்கப்பவுண், வெள்ளி நகைகள்
இரத்தினக்கற்கள், வைரா
எம்மிடம் கிடைக்கும்
நவ நாகரிக நகை
கிடைக்குமிடம்

மு.பொன்னம்பலம் சன்ஸ்
215, கே. கே. எஸ். ரூட்,
யாழ்ப்பாணம்.

Library

Diamond House Ltd.

Manufacturers of Modern Jewelleries
79, Kannathiddy, JAFFNA.

Phone
7036

போன்
7036

புதுப்புது டிசைன்களில் நகைகள்
உற்பத்தி செய்யவர்கள்
நீண்ட கை! நாணயம்!! நயம்!!
நல்லபொருள்!!!

கள் தேவைகளுக்கு
ஏக்களிடம் வாருங்கள்

வெரமாளிகைலிமிட்ட

79, கன்னுதிடி, யாழ்ப்பாணம்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Donated by:-
Mr. K. C. KULATNAM

வருக!

வருக!

சைவ ஹோட்டல் ஜெயமதி பவான்

தலைசிறந்த சைவச் சாப்பாட்டுக்கடை

● பசும்பால்

★ தமிழ்

● மேற்

முதலியன்

ஓடர்களுக்கு உடலுக்குடன்
வழங்கப்படும்.

ஜெயமதி பவான்

218/1, ஆஸ்பத்திரி வீதி
யாழ்ப்பாணம்.

ஸ்ரீ காந்தா அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், தொலைபேசி: 256